270

IOAN. BAPTISTAE

DE REFRACTIONE

IOAN. BAPTISTAE PORTAE NEAP.

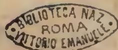
DE REFRACTIONE OPTICES PARTE:

Libri Nouem.

1 *De refractione, & eius accidentibus.*
2 *De pilæ crystallinæ refractione.*
3 *De oculorum partium anatome, & earum munijs.*
4 *De visione.*
5 *De visionis accidentibus.*
6 *Cur binis oculis rem vnam cernamus.*
7 *De his, quæ intra oculum fiunt, & foris existimantur.*
8 *De Specillis.*
9 *De coloribus ex refractione, s. de iride, lacteo circulo, &c.*

Ex Officina Horatij Saluiani.

NEAPOLI, Apud Io. Iacobum Carlinum, & Antonium Pacem. 1593.

Vallumbrosani Monasterii S. Praxedis, Romae

AD LECTORES PRAEFATIO.

EFRACTIONIS libros, totius optices ſpectatiſſimã partem, qui ſub denſioribus vmbrarum tenebris hucusq; delituerant, Lectores candidi, in lucem adducimus, quæ ſubiecti nobilitate, neceſſitate, vtilitate, admirabilitateq; inter cæteras ſcientias ita ſua luce coruſcat, vt pleræq; ſine ea defectuoſæ, & obſcuræ cenſeantur. A ſubiecto igitur exordientes. Hæc de viſu tractat, ſenſuum omnium nobiliſſimo, naturalium ſcientiarum inſtrumento, quæcumq; enim viſu cognoſcimus, & experimur. De luce, & ſplendore, de ſyderum, & cæleſtium corporum materie. Quomodo enim cælum ab aere diuerſum eſſe, ac omnis tenuioris aeris tenuiſſimum cognoſcemus, niſi ſyderum corpora, alibi, quàm ſint, nobis videre viderentur? Refractionis enim lege admonemur, cælum aere, vel hoc

aeris conspurcatæ colluuiei imo lympidius esse, vel quomodo astrorum globosum corpus ex sui orbis densioribus partibus concretum, aut expolitum metallum constitutum, nisi eius [illegible] gnosceretur? Si necessitatem contemplemur, videbimus scientias ferè cunctas sine eius lumine tenebricosas esse. Ex omnibus has præcipuas eligemus Astrologiam, & Physicam. Quid igitur de syderum motu sine refractione sentiemus, quum eorum phænomena inter se non congruant? nam sydera, quorum motus obseruantur, eò loci, quo videntur, non verè sunt, propè enim horizonta simul contigua, eadem cœli medio à se procul diuulsa conspiciuntur. Quid enim de eorum ęquabili motu? Quum horizontis imo tardiùs, in verticis culmine properantiùs à suis orbibus vectari concernantur, nisi refractione sancitum esset, rem in nebuloso tardioris, in lympido citatioris motus videri? Quid de syderum corporum quantitatibus, quæ dum terræ propiùs cernuntur, se ipsis maiora, longiùs verò dissita minora conspiciuntur, nisi refractionis decreto constitutum esset lucem in rectum ferri, densioris medij occursu refrangi, ac per varios à perpendiculari recessus distrahi, & magnitudinem, locum, lucem, & huiusmodi similia diuersari. Ex paralaxis quoque obseruatione, non solùm cometas, sed lacteum orbem in firmamento esse ignoraremus, si refractionis scientia fuissemus ignari. Quis non horret colores in Cometis, & Lunæ, Solisq; defectibus, cruentos, tetros, lucidos, cæruleos, nisi ex refractione lucis, & diaphani, aere densioris mistione gigni posse doceremur?

coro-

coronæ, gemini Soles, & tergemini, virgæ per nubes extentæ, irides solæ, & geminatæ, adeò obscuris causis inuolutæ sunt, vt maiores nostri Thaumantis filiam, quasi admirationis dixerint. Refractio ancipites Philosophiæ quæstiones explicat; & quid verè sint dignosci largitur. Medicina quomodo irides in oculis, vertigines, & eiusmodi morbos in homine mederetur, nisi ex refractione causas cognosceret? Eius ope multa in Pictura, & Architectura sublimia sunt inuenta. Venio ad vtilitatem, & iucunditatem ex ipsa admirabilitate. Hæc enim scientia ex Mathematices, & naturalis Philosophiæ mixtura orta est, & quicquid vtraq; in se iucundi, & admirationis habet, in se recipit, & colligit. Hinc Geometricarum speculationum veritas innotescit, nam quæ Geometria fingit, & speculatur, ipsa explicat, & in lucem reuocat: vnde ex his quasi fonte, mirabilium omnium profluit scientia. Ignis ex perspicui corporis obiectu, & Solis radiorum coitu generatur, adeò validus ex refractione, vt longè parabolicæ sectionis vim exuperet: nam refractio habet & radiorum vnionem, & multiplicitatem, qua caret reflexio, vnde multo remotiùs, & validior ignis potest explicari. Specilla condit, quorum causas ex refractione cognoscit, quæ debilibus, & cæcutientibus oculis accommodata, longiùs & perspicaciùs dat omnia contueri; quibus si priuaremur, ferè ipso visu orbaremur. Huius ope specilla quoque concinnantur, quæ ad miraculum vsque elongant visum. Fiunt imagines vt in aere pendulæ videantur, tam clarè & perspicuè vt nisi ma-

nibus

nibus tangas, vix oculis credas, vt oculorum fallacias, & præstrigia vincãt. Multa sunt, quæ ne lectores tædio afficiamus, omittimus. De literaria igitur republica benemeriti viri eam sequantur, amplexenturq́; Causa, quæ nos de refractione adscribẽdum impulit, fuit, quòd videremus ea de re maiores nostros breuiter, ac satis oscitanter perscripsisse, vt vestigia potius quædam, quàm artis fundamenta iecisse viderentur. Vnde indulgẽdum nobis erit, si humiliora hæc tradiderimus: necesse enim fuit, vt quantulacunq; hæc fuerint nobis placerent, quibus non nisi noua & selectiora placere possunt.

PROOE-

PROOEMIVM.

EFRACTIONVM principia, quibus cum aliis cõuenimus, hoc libro explicabuntur. His problemata quædam adnectemus longè aliter, quàm nostris maioribus visa sunt, explicata. Errata si quæ nobis visa sunt, non dissimulabimus, etiam doctissimorum virorum, ne errores in infinitum propagentur, noua si quæ habemus libenter impertimur, & si vulgaria, doctiorum tamen animos vellicabimus, vt ornatiora, cultioraq; proferant in lucem. Interim definitiones quasdam audies, quibus in sequentibus vsuri sumus.

DEFINITIONES.

I

INEA *incidens est per quam fulgor luminosi emicat, vel simulachrum per medium vnius diaphani fluit.*

II

Linea refracta est per quam radius, vel imago per alterum imparis perspicuitatis diaphanum effunditur.

III

Punctus fractionis est vtriusque lineæ incidentis, & refractæ intercursus, in vtriusque tenuioris, & hebetioris diaphani commissura.

Linea

IV

Linea perpendicularis eſt, quæ à fractionis puncto per corporis centrum, in quo fit refractio vltra porrigitur, vnde ſi lacus, maris, aut vaſis contenta aquæ obſeruetur refractio, centrum illud vniuerſi erit, at ſi vitri, ſpeculi, oculi, vel alterius conſimilis, ſui ipſius corporis centrum erit:

V

Cathetus eſt linea incidens per viſæ rei punctum, & corporis centrum in [illegible]tum extenſa, vt diximus.

VI

Angulus incidentiæ eſt incidentis lineæ, & perpendicularis in refractionis puncto coitio.

VII

Angulus refractionis vbi lineæ refractæ, & incidentis in puncto refractionis coibunt, trans punctum refractionis extenſæ.

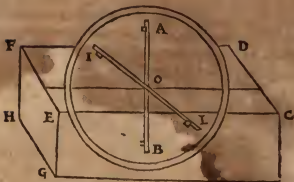
PROPOSITIONES.

Radius perpendicularis ſuper corpus altero minus lympidum penetrat irrefractus, obliquus verò retorquetur ad perpendicularem. PROP. I.

D apparet experientia. Immittatur in peluim aqua plenam vulgare aſtrolabium centrotenus, (ne maiori paratu refractionũ auida perdiſcendi ingenia remoremur) erigaturq́; perpendiculariter. Et ſi poſsibile eſt, tranſeat Solis radius, vel candelæ per pinnulas perpendiculariter erectas, & radius fundo tenus irrefractus permeabit. Si verò obliquetur regula in medio quartæ aſtrolabij, expecteturq́; vſque donec Sol aſcẽdat, & per pinnularum oſcula radium tranſmittat, non vtiq; rectè vſque pertranſibit, ſed vbi ad punctum venerit, vbi aqua cum aere coibit, deficit ictus, & incuruabitur, & obliquè defluet, ad perpendicularem radium accedendo. Exemplum erit.

Eſto

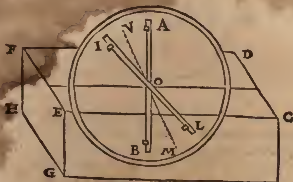

Esto peluis C D E F G H, astrolabium A L B I, transeat aqua per medium astrolabij, scilicet per vmbilicum O, sit regula AB perpendiculariter super aquam erecta, & transeat lumen per A transibit per A O B: robustum, tantum enim est illi virium, vt à vehementissimo aquæ occursu deflecti non possit. At si obliquetur regula I L, & expectes vsq; donec Sol occupet pinnularum foramina, non recta meabit, sed in puncto O deflectitur, confinio vniusq; corporis A O I tenuioris, & L O B hebetioris, accedetq; ad perpendiculum A B, quum minus virium habeat, & infirmior sit. Ratio ex astrolabij fabrica pendet: nam linea I L recta meat, semperq; basis fundo æquidistabit, & astrolabij manubrium, dum in libramẽto steterit, ad perpendiculũ pẽdet.

Res visa sub hebetiori aeris corpare perpendicularis penetrat robusta, obliqua verò à perpendiculari recedit. Prop. II.

HAEC est iam dictæ contraria: nam simulachrum veniẽs ex hebetiori ad lucidius diaphanum, scilicet ex aquis ad aerem, non vt prius ad perpendicularem accedit, sed reflectitur, & in contrariam partem abibit. Propositio experimento etiam probatur. Hæreat magnitudo colorata vasis fundo aqua pleni, mergaturq; in eo astrolabium centrotenus, erigaturq; perpendicularis regula, apponaturq; oculus in summo,

& per vtrumq; foramen coloratæ rei venientem formam auſpicabitur. Recta obliquetur regula, & è regione pinnularum foraminum res colorata aptetur ſub aquis,intuentibus forma interit, & viſum intercipit, videbitur enim viſus aciem ſublimius attolli. At ſi rem coloratam humilius ſubmiſeris, conſpicies. Exemplo res clarior fiet.

Sit peluis aquæ plena C D E F G H, mergatur in ea aſtrolabium A I L B M, centro tenus O. Ponatur res colorata in B, pendeatq; ex libramento aſtrolabium, per A B pinnulas videbitur coloratum. At ſi obliquetur regula, vt in I L, coloratum exiſtens ſub L, eius viſus perit: nam regulæ pars altera O L in ſublime tolli videbitur, & coloratū ex repercuſſo obliquè accepto ſubmittitur, ſcilicet res colorata M, rectè ad O veniens, non amplius in rectum extenſa in V veniet, ſed obliquè fertur ad I, à perpendiculari ſe contorquendo, ſic res exiſtens in M, ab oculo I exiſtente conſpicietur.

Anguli ingredientes, egredientesq; ſemper æquales in refractione reperiuntur. Prop. III.

CLARE etiam experientia patet, angulos ex Solis radijs ingredientes, egredientesq; nunquam non æquales eſſe, vt & viſus quoque anguli. Nam Solis radius ſi obliquè ad aquā fertur,

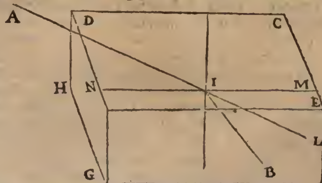
fertur, eius occurſu colliſus ad perpendiculum contorquetur, & ſi vnde reſilierit exponitur, eò, vnde ingreſſus eſt, reflectitur, in eandem ſedem à perpendiculari recedendo. Idem & de viſu dicendũ. Res conſpectabilis ſub aquis commorans, foras egrediens, vbi in lympidius diaphanum venerit, in eam partem inclinatur, quæ longè à perpendiculari ſemota eſt, videlicet ad horizontem. Contra verò ſi oculus ſub aquis eſſet, res verò in aere, rei ſpectrum ad vtriuſq; diaphani contactum veniens, ad oculum contorquebitur. Vnde non vaga, & ſine certa lege angulorum inclinatio eſt, ſed ſemper æquales vices ingrediendo, egrediendoq; ſibi mutuò ſeruant. Te verò, vt rem faciliùs teneas, decet exemplo admonere.

Sit aquæ ſuperficies quieta A B C, Sol D non perpendicularis, ſed tranſuerſalis cadat ipſi B, non in directum labitur ad E, ſed alia erit, quàm antea fuerat, quia ex puriori ad hebetius diaphanum venit, ideo hærebit perpendiculari, H B I, & erit B F. At Sol ſub aquis exiſtens in F, ſurſum veniens per B, non in G rectus meabit, ſed in contrariam partem abibit, ab ipſa perpendiculari H B I: veniet igitur ad D, vnde diſceſſerat. Idẽ & de oculo dicendum. Re ſub aquis exiſtente in F, ac ſurſum perueniente ad B, quia ex hebetiori ad lympidius medium venit, à perpendiculari H B I ſeparabitur, ideo non ad G, ſed ad oculum in D commorantem accedet. Contra oculo ſub aquis in F & re extra in D exiſtentibus, non veniet rei imago D re-

cta per D B E, sed ad F accedet, & sic conspicua erit. Quòd anguli ingredientes, & egredientes sint æquales. Sit Sol in astrolabio D, in medio quartæ, ad gradus 45 non veniet ad E, vbi est etiam 45 gradus, sed accedendo ad H B I in F, erit 35, gradus. At existens Sol in F 35 non veniet ad G, vbi etiam 35 sed ad D, vbi gradus 45: Remanent ergo anguli in medio æquales GBD, & EBF ex lineis se decussantibus orti, ad inuicē æquales.

Imago rei refracta visui occurrens, suo loco non videtur. *Prop. IIII.*

TEMPVS iam est refractionis accidentia vestigare. Inter prima referemus, quòd rei simulachrum refractum visui occurrens, nunquam suo loco videtur, & id quemadmodum fiat, ratione, & experientia demonstrabimus. Rationes iam supra exposuimus, quòd visus ex obliquatione refracti radij ex aqua progredientis in commissuris alterius diaphani aqua tenuioris rei simulachrum non videt in sui oppositione, nec illud rectè comprehendit, nec refractè illud se comprehendere cognoscit, sed illud nec suo loco, nec in sua forma, sed alio modo, quàm putat. Experimento vulgari apparet, & à multis adducto, ex pelui aqua plena. Capitur ergo peluis alicuius profunditatis, in cuius fundi medio agglutinetur argenteus nummus. Inde à vase discedat spectator, quousque latere eius obice, nummi imago intereat (nam discedendo superior, accedendo vero humilior videtur), ibiq; sistatur, mox in peluim aquam suffundi iubeat, & videbit iacentes imaginem ad summa aquæ cōscendere, & ibi suā imaginē conspicuā demonstrare. Exēplum.

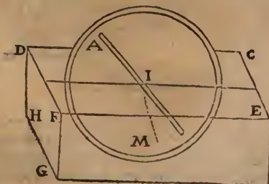

In vas C D E G H nummus B. visus existit in A. radius tran-

transiens per altitudinem lateris, vel marginem F D, pertransibit in L, nec tangit nummum in B existentem, nam sublimior volat: repleto aqua vase vsque ad C E D summa, radius frangitur in I aquæ superficie ex B, & inclinabitur ad oculum A: sic nummus, qui prius profunditate erat inconspicuus, refractionis ope, conspicuus euadet, nec radius ad I frangi putabitur, sed suo loco videri, quod nulli dubium esse potest. Vrinatores, & qui tridentibus venantur pisces, non vbi eos vident ictus dirigunt, sed infra, nam si aliter faciunt, falluntur, & incassum laborant, ex refractione enim alibi, quàm sint, apparent.

Imago refracta ad visum peruenit per rectas lineas. *Prop. V.*

QVOD imago ad oculos per rectas feratur, ratio est, quòd fractione res ad visum veniunt temporis momento, at si in linearum fractione temporis mora aliqua fieri deberet, & rei lationē per rectas lineas velocissimè fieri non cōtingerit: peruenit igitur ad visum per linearum rectitudinem. Præterea in reflexionibus etiam imago ad obtutum per rectas velocissimè fertur, est enim rectitudo lucis cognata motui, quod & in alijs Naturæ operibus conuisitur, & id quoque instrumentis ad id opus concinnatis rimatum est. Mergatur astrolabium centro tenus in pelui aqua plena, & deorsum foramini coloratum opponatur, si centro obstaculum aliquod opponatur, peribit visio, à re enim ad centrum per aquas recta fertur imago, & si coloratum ita sub aquis locetur, & per foraminulum superius visatur. Si verò in centro sit obex, iterum & imago interit, quia à centro ad oculum rectè fertur.

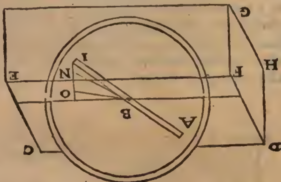

In

In vas aquæ plenum C D E F G H mergatur astrolabiũ A I M centro tenus I, & signetur in ore instrumenti in oppositione visus M. & si oculus A videbitur per lineas M I, & I A punctus M. Si opponatur obex in puncto. I. intercipietur visus rei M, nam ex M in I, & ex I in A rectè fertur punctus M. Si imaginetur, vel signetur punctus in linea M I, & posito in aqua instrumento quouis loco obex erit in linea M I, & quaquaversus te verteris ex illius recta oppositione, nunquam M videbis, quia ex M ad I recta meat forma. Idem eueniet in linea I M. Concluditur igitur per rectas lineas veniẽtem formam conspicari.

Rei imaginem ad aquæ summum perpendiculariter ascendere.
Prop. V I.

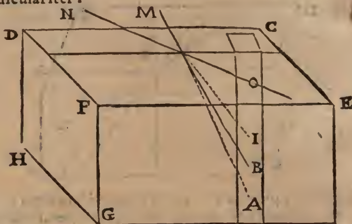
PROBABITVR id experimento, & aliter quàm à maioribus. Astrolabium, cui regula transuersa sit, atque aliquo puncto notata, aquis paulatim mersetur, & continget res maximè mira: nam ima regulæ pars ex suo loco prodire, & sustolli videbitur, nec tam malè hominem feriatum reperiri arbitror, quin partẽ perpendiculariter ascendentẽ confiteatur. Exẽplũ.

Assumatur sueta peluis C D E F G H, inclinetur regula I B A in medio quartæ, & mergatur astrolabium paulatim in aquam, colore aliquo vehementer relucenti, notato imo puncto regulæ

I, &

I, & videbitur brachium B I ſumma peti in N, & paulo amplius deprimendo B, ſemper I eleuari videbitur , & tandem I ad O perueniet, ſic deprimendo , ſubleuandoq́ue, voti demum compos fies , quia aſcendere & deſcendere imam partem vidẽbis perpendiculariter .

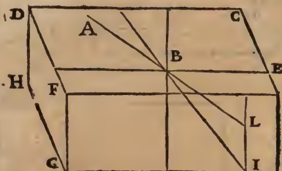

Satis tibimet ipſi verè facies , ſi aſtrolabium ex pelui extrahes , & regulam aliquam intra vas perpendiculariter erectam cõſtitues,& in imo repones obiectum valdè relucens,inde oculos deprimendo,videbis coloratum per virgulam aſcendentem perpendiculariter,ſic ſuſtollendo deprimi . Clarioris doctrinæ gratia exemplum apponã . Sit vas C D E F G, regula ad rectum conſtituta A B I O,viſus primo M,& punctus A videbitur in B, mox elongetur à vaſe oculus, deprimaturq́ue,veniat in N, hũc punctum I in O videbitur loco ſublimiori, & ſenſibiliter aſcendere conſpicietur .

Imago refracta rei videbitur in concurſu catheti, & lineæ refractionis extenſæ. Prop. VII.

SI ergo res formam in ſummo aquæ perpendiculariter enatantem remittit,eademq́; ad oculos perueniens,refracta à denſiori aere elemento per rectam lineam ſui infracti ſpeciem oculis ingerit , eamq́ue oculus videt in linea infracta , & in rectum

ctum producta, necesse est eo loco videri, vbi vtriusque lineæ mutuus fiet concursus.

Sit vás aqua plenum C D E F G H, res visa in aqua I, peruenit ad summum per I B, refrangitur à pũcto B, veniet ad oculos per B A in rectumq́ue producta, quousque occurrerit lineæ à re ipsa I perpendiculariter surgenti I L, in puncto L, ibi ergo necessariò videbitur imago rei I. vt in fundo steterit.

Res sub aquis refractè visa, quò magis ab oculo distat, eò sublimior videbitur. Prop. VIII.

NVNC visus fallacias aggrediemur, quæ ex refractione contingunt, & primum quòd ea, quæ remotiora sunt in plano iacentia sublimiora vidẽtur, & quæ propinquiora humiliora, cuius rei demõstrationẽ à prioribus adductã, afferemus.

Esto visus A, puncta sub aquis visa æquidistantia B C D E, quæ superficiei K F, perpendicularis à visu A F B, dico quòd maior refractio puncti E, quàm D, & maior refractio puncti D, quàm C, & ob id punctũ E sublimius videri, quàm D, & D quàm C, forma enim B non refrangitur, quia est in perpendiculari, sed puncta C D E refranguntur ex varijs superficiei partibus, & quò remotior punctus, à remotiori superficiei parte refrangitur. Refragatur ergo forma E à puncto I, & D à puncto T, &

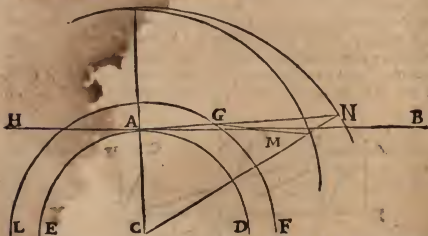
C A G,

C à G. & protrahantur perpendiculares à punctis refractionũ, vt L G, M T, N I. Et ab A linea refractionis A G, A T, A I, & à punctis visis catheti extendantur C H, D T, E S. Et protrahãtur lineæ refractionis ad cathetos A G H, A T R, A I S, Et quoniã trigoni A G I, exterior angulus A G F, maior est angulo A T I, & A T F maior A I F. Et quoniam anguli L G T, M T I, & N I K sunt recti & æquales, relinquitur angulus A I N maior angulo A T M, & angulus A T M maior A G L: detrahãtur ab his æquales anguli O G L, P T M, & Q I N, quia ad inuicem sunt æquales ab inferioribus angulis contrapositis: relinquuntur ergo O G A minor A T P, & A T P minor A I Q. Cõcludimus quòd remotiores anguli refractionis maiores sunt, vt in septima definitione. Quod si extendantur refractionum lineę, vt A G in H, & A T in R, & A I in S, erit S punctus sublimior R, & R ipso H.

Sed Vitellio in hoc falsus est, quod & si æqualiter inter se distent in fundo iacentia colorata C D E, non ob id æqualiter distant in aquæ summo puncta refractionum G T I, & ob id anguli N I Q maior P T O, & P T O maior L G O: neque ob id falsa demonstratio: nam non tam maior est N I Q, ipso M T P, quin Q I A, non sit maior ipso P T A, vt quis facilè poterit experiri vase aqua pleno, notando in aquæ superficie puncta refractionum.

Stellæ aſcendentes ab Horizonte, citiùs videntur, quàm verè ſint.
Prop. *VIIII.*

QVIA horizon ſemper denſi aeris aſcendentium vaporũ & nebularum profundo mergitur, erigentia ſe aſtra citiùs nobis conſpicua ſunt, quàm verè adſint ſuper horizonta. Exemplo rem reddemus clariorem.

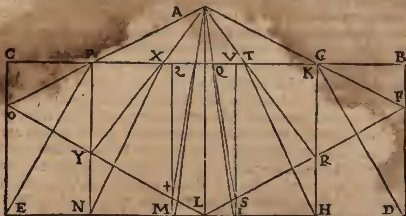

Non dum oriens aſtrum ſit M, ſub horizonte B A H, tranſiens eius imago per denſitatem Sphæræ vaporum F G L, in puncto G refrangitur, & ad oculum tendit exiſtentem in A terræ globi ſuperficie D A C, & venit fracta, quæ extendatur in rectum, quouſque cum catheto erecta ex C M, occurrit in N. Vnde ſtella quæ adhuc ſub horizonte latet M, erit nobis conſpicua in N, vt de nummo diximus pelui aquæ proiecto. Obid apud eos, qui tempeſtates prænoſcunt, quando Sol citius ſolito ſuper horizonta apparuerit, ſignum eſt futuræ pluuiæ, quia tũc inter oculum & ſtellam non pauci, & craſsi vapores interijciuntur.

Plano rotundo perpendiculariter inſpecto, concauus videtur, & maior.
Prop. *X.*

DISCVS magnus ſub aquis iacens, & perpendiculariter inſpectus, concauus videbitur: nam extremitates ſuæ circumfe-

cumferētiæ centro ſublimiores videntur, & ob id ſe ipſo maior. Ratio ex ſuperiori pendet : nam pars quæ longiùs ab oculo diſtat, ſublimior videtur, & centrum in ſuo loco, videbuntur ſemidiametri obliquæ, & ob id maiores. Afferemus exemplum.

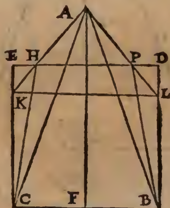
Sit vas B C D E, diſcus in fundo iacens D H I L M N E, oculus in perpendiculari reſpiciens A, aquæ ſuperficies B G T Q Z X P C, linea perpendicularis A L. Punctus D venit ad G, refrangitur ad A oculum, extenditur A G in F, ibi occurrens perpendiculari D F B, punctus D videbitur in F. Sic punctus H propè D venit ad T, refrangitur ad A, extenditur A T in R, ibiq; occurrit perpendiculari ex H erectæ H R K: ſic H videbitur in R. Eodem modo punctus I per Q in A, extenditur in S, ſemper humilior. Idem eueniet ex alia parte: nam punctus E per P venit in A, extendatur A P in O, & E punctus in O videbitur. Et N per X ad A venit, extenditur A X, peruenit in Y, & N videbitur in Y. Sic M per Z venit ad A, extenditur A Z in †, & punctus M erit †. Extenſis lineis per puncta F R S L, & L † Y O videbitur planus diſcus D H I L M N E, obliquus F R S L † Y O, & quia maior linea F L ipſa D L, & O L ipſa L E, videbitur maior & concauus.

Ex refractione ſub aquis omnia maiora ſua forma videri. *Prop.* X I.

ALTERA erit refractionis fallacia, quòd omnia, quæ ſub aquis videntur, maiora videntur. Sed quia maiores no-

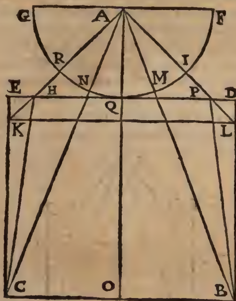
ſtri multipliciter falſi ſunt, priuſquã veritatem aggrediamur, eorum opiniones ad ſtateram expendemus. Ariſtoteles in Problematis, Euro ſpirante omnia maiora videri dixit, quòd eo flatu aer obſcurior, & caliginoſiſsimus reddatur. Idemq; in Meteoris dixit. Sed ratio reddenda erat, cur in aere obſcuro, & caliginoſo omnia maiora viderentur. Ptolemæus in Almageſto, & Alfraganus Solem & Lunam cæterosq; errones in oriente, occidenteq; maiores videri ex vaporibus, & humiditatibus: vt poſt pluuias in diebus hyemalibus inter viſum & ſydera intercedentibus, immo quanto clarior, & profundior, vbi merſa ſunt, maiora cõſpici. Aphrodiſienſis pomum ſub aqua maius videri dicit, quoniam aqua ſubmerſo adhærens corpori, eadem afficitur qualitate & colore, quo oculũ fallit quaſi corpus amplius ſit, quum vndique aqua contineatur. Et hac eadem ratione Solem, Lunam, cæteroſq; errones, quum vel exoriuntur, vel occidunt, ampliores videri. Sed ſi ex acceſsione aquæ pomum videtur maius, peto cur non videtur quantum vas illud capit? Seneca ait omnia per aquam videri longè maiora, ſic & poma per vitrum aſpicientibus. Literas quamuis minutas, & obſcuras per vitream pilam aqua plenam maiores, clarioresq; cerni, & poma formoſiora vino innatantia, ſydera ampliora per nubem. Rationem addit. Quia acies noſtra in humido labitur, nec apprehendere multo fideliter poteſt, quod manifeſtum fiet, ſi poculum adimpleueris aqua, & in id conieceris annulum, nam quũ in ipſo fundo iacet annulus, facies eius ſummo aquæ redditur, quicquid videtur per humorẽ, longè amplius vero eſt, quid mirum videri maiorem Solis imaginem, quæ in nube humida viſitur? quòd duabus de cauſis id accidat, quia in nube eſt aliquid vitro ſimile, quod poteſt pellucere, & eſt aliquid aquæ, quam ſi non dum habet, tamen iam apparet eius natura, in quam extra vertatur. Sed Seneca mathematicam artem ignorans, quid dicat, nõ capit. Dicit quòd acies noſtra labitur in aquis, nec rem certam comprehendere poteſt, cur igitur ſi veritatem comprehendere nequit, omnia minora non videt? Sed cur ſub vitro, & aquis maiora videantur, aliam quoque habet rationem, ex rotunda vaſis forma, quam reddemus, quum de vitrea pila loquemur. Macrobius hanc opinionem dilucidiùs aperit. In aqua ſimul achra maiora videri, quod genus apud propinatores pleraque

raq; ſcitamẽtorum cernimus propoſita ampliora ſpecie, quàm corpore. Quippe videmus in doliolis vitreis aqua plenis, & oua globis maioribus, & iecuſcula fibris tumidioribus, & beluas ſpiris ingentibus. Et omnino ipſum videre, qua nobis ratione conſtet, quia ſolent de hoc nonnulli nec vera, nec veriſimilia ſentire. Aqua eſt denſior aeris tenuitate, & ideo eam cunctatior viſus penetrat, cuius offenſa percuſſa videndi acies ſcinditur, & in ſe recurrit. Sciſſa dum redit, iam non directo ictu, ſed vndique verſum incurrit lineamenta ſimulachri, & ſic fit, vt videatur imago archetypo ſuo grandior. Nam & Solis orbis matutinus ſolito nobis maior apparet, quia interiacet inter nos & ipſum aer, adhuc de nocte roſcidus, & grandeſcit imago eius tanquam in aquæ ſpeculo viſatur. Sed hæc magis erronea ſunt. Inquit enim, quòd quum aquæ denſius aere corpus ſit, ab eius denſitate noſtra acies refringitur, & in nos denuo recurrit, & dum reddit in ſe, non directo ictu, ſed vndique ad nos refert ſimulachrũ. Errat quòd viſum per extramiſsionem fieri putat, & radios à corporibus diaphanis reflecti, quod non niſi à politis, denſisq; corporibus euenit. Ptolemæus in ſuis Opticis rationem huius rei aſsignat, quam Theon in commentarijs Almageſti, Alhazenus, Vitellio, & cæteri ſequũtur. Aſſumit enim pro principio. Quæ ſub maioribus angulis videntur, maiora videntur. Et ſi hoc in ſimplici viſione minus verum, vt videbimus, multò minus in refractione verum apparet. Eſt ergo ſua ratio.

Sit vaſculum aqua plenum D E B C, ſit oculus perpendicularis

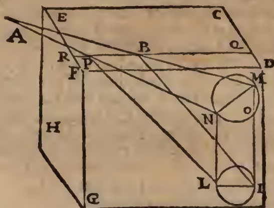
ris in A, res visa in fundo vasis B C, aer in loco A D P H E. Punctus B peruenit ad oculum A, refrangitur ab aquæ superficie per pūctum P. Sic punctus C per H peruenit ad A, extenditur A P vsq; ad L in rectum, & A H in K, trahaturq; L K, igitur L K est forma rei visæ B C. Videtur verè, & non fractè B C per lineas A B, A C, per refractas verò A L, A K, quia maior est angulus L A K, ipso B A C, igitur maior videbitur ipsa L K ipsa B C. Sed hoc falsum est. Quia B, vt diximus, videtur in puncto L, & C in puncto K, & K L non est maior ipsa B E, quia D B, & C E, perpendiculares sunt, & L K, B C æquidistantes. Et contra eius rationem adest experientia, quia res in fundo perpendiculariter inspecta modica maior non videtur. Et si aliquanto maior videtur, non sua ratione, sed longè subtiliori in rebus magnis, vt diximus. Sed falsam quoque eius rationem alia demonstratione confutabimus.

Sit semicirculus F A G M N, diuidatur bifariam per A Q, & quartæ eius F Q, Q G diuidātur, rursusque per medium in R, & I, & erit angulus I A R rectus. Diuidantur denuo partes I Q, & Q R bifariam in M, & N, erit angulus M A N semirectus.

Ex

Ex puncto Q extendatur linea D E æquidistans F G, extendaturq́; linea A I, vsque ad P, & A R vsque ad H, mox extendantur lineæ A M, AN in profundum infra, quousque pertranseant puncta P H perpendiculariter descendentia, & sit in B, & C, erigãtur mox ex B C perpendiculares ad D E, & extendãtur A P in L, & A H in K, & copulentur puncta L K, linea L K, & à puncto P, & H extendantur rectæ B P, H C. Dico si in hoc casu linea visa erit B C, in vasis fundo iacens, vas B D E C, & per lineas B P, & C H refrangerentur ad oculum H A, & P A, extendanturq́; A P, in L & A H in K, videri deberet L K duplo maior ipsa B C, quia angulus L A K duplo maior est ipsa B A C. Nos demonstrationem ad id indicandum concinnauimus, sed quomodocunque eueniet, nunquã ad refractum angulum respondebit anguli directæ visionis proportio. Sed cur res obliquè in aquis inspecta per refractionem maior videatur, demonstrationem meam afferam, qua satis mihi ipsi facio. Quia rem in fundo iacentẽ rectam ex vno capite eleuatam cõspicimus ex refractione, obliqua diameter maior est recta, cui si orbis circumducãtur multo maior erit. Exemplum.

Infundatur in peluim C D E F G H aqua, proiectus nummus, vel pomum in fundo vasis iacẽs sit I L, cuius diameter I L, perueniat L ad aquæ superficiem Q B P R &, ex P refrangatur ad oculum, extendatur A P in rectum, & ascendat cathetus ex L, coincidet cum A P extensa in puncto N, & punctus L videbitur

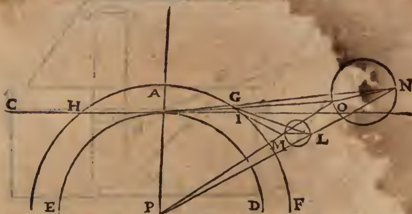
bitur in L. Eodem modo I veniet ad aquæ superficiem in B, refrangatur in A, extendatur in rectum cathetus ex I, quousque occurrerit cum linea A B, & coibunt in M, copulentur puncta M N, per lineam M N, & eiusmodi diametro circumducatur circulus, qui maior erit circulo I L. Cuius ratio est. Quia inter duas æquidistantes M I, N L diameter I L rectè iacet, M N verò obliquè, sit æquidistans ipsi I L ipsa O N, & ex M trahatur M O, angulus M O N rectus est, quia in semicirculo, potentia ergo O N, & O M æqualis est ipsi M N, O N æqualis est ipsi I L, ergo potentia M N superabit potentiam ipsius O N per ipsam M O. Igitur M N ipsa I L maior erit.

Sydera maiora in Oriente, & Occidente videri quàm cœli medio. Prop. XII.

ARISTOTELES, vt diximus, dicebat, quòd astra oriẽtia, & occumbentia, magis quàm in medio cœli existentia maiora videbantur. Rogerius Bacchon ex Ptolemæo dicit, ideo maiora videri orientia occidẽtiaq; sydera, quia orientia longiori interuallo videre putantur: nam quum visus per terræ superficiem feratur, & videat montes, turres, & ciuitates intercedentes, distãtia maior iudicatur, secus autem in cœli medio, nam quum nullum adsit impedimentum, propinquiora putantur. Iudicant enim Philosophi distantias ex interstitis rebus, sed quæ longiora putantur, & maiora videntur multo maiora sunt re ipsa. Hanc candẽ causam Cardanus vsurpat in suis subtilitatibus, sed nescio quibus principijs hæc innitantur, homo putat plus distare, ergo maiora ei videntur. Nos autem quæ æqualia sunt, & alia alijs plus distare videmus, remotiora minora & videmus & existimamus. Alij sunt qui dicant, aciem nostram in visione fatigari per densius medium illabentem, & quemadmodum qui titubant plus occupant spatij, sic titubans acies videt maiora. Alij verò. Sicut aqua diffunditur solidi corporis obiectione, ità species exiens, atq; in actum deducta per lucem, vbi in tenui aere nihil occurrit, æqualis sibi prodit, vbi verò quid sese opponit crassius, quasi retunditur, atq; propterea dilatatur, veluti fit in aqua, à cuius deinde superficie pin-

gitur

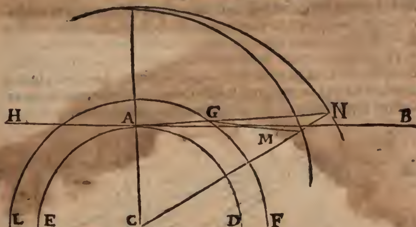
gitur aer eadem, qua se in eam intulit quãtitate. Sed vera causa est medij densitas, vbicunque enim aer fuerit hebetior inter visum & astra, semper eorum species crassior videbitur, ratioq; ex præcedenti pendet. Sed ne rudi fide oculis credas, sic ad demonstrationem procedemus.

Sit terræ globus D A E, oculus eius in superficie situs A, sit densitas medij aeris hebetioris inter oculũ & stellam L M, ipsa sphæra F I G H, horizon B A H C stellæ diameter L M. Punctus M venit ad I, refrangitur ad A, extenditur in O. Eodemmodo punctus L venit ad G, frangitur ad oculum A, extẽditur A G in N. Ascendat cathetus ex M Q P centro occurret ipsi A I in O, ergo punctus M videbitur in O, ex præcedenti.

Altitudines in aquis per refractionem breuiores videntur.
Prop. XIII.

PROFVNDA aqua inspecta, semper fundũ sublimius videbitur, quum præcipuè ex obliquo conspicitur, & id in causa fuit, vt multi viri submergerentur, nam ex inspectione ipsis videre videbatur, quòd vix guttur, aut pectus attingeret altitudo, at in ipsis proiectis multo ipsis altiores aquas fuisse experti sunt. Si quis igitur id clariùs conspicere velit, dimittat lignum, vel columnam in aquis, cuius dimidium super aquam

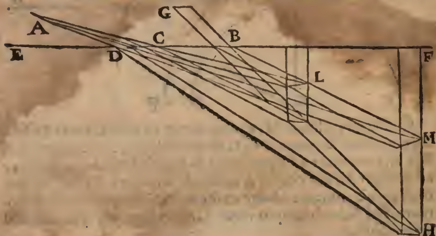

Sit ſurgens aſtrum M, eadem terræ circumferentia D A E. Denſiorumq; vaporum F G L, idem oculus A, ac terræ horizon B A H, perueniat ad circulum F G L ipſa M G, & refrangetur ad oculum A, tunc oculus A videt aſtrũ in linea A G N, vbi ſcilicet coibit cum aſcendente catheto C M N, ſpatium ergo motus erit M N, breuius ipſo vero: tardiùs ergo per ſpatium illud ire putabitur.

Magnitudo obliqua partim infra aquam, partim ſupra exiſtens, ex refractione refracta videbitur. Prop. XV.

VITRVVIVS de ædificiorum proportionibus loquens, docet quòd in nauibus remi, quum ſint ſub aqua directi, tamen oculis infracti videntur; & quatenus eorum partes tangunt ſummam planitiem liquoris, apparent (vti ſunt) directi, quum verò ſub aqua ſunt demiſsi, per naturæ perlucidam raritatem, remittunt enatantes ab ſuis corporibus fluentes imagines ad ſummam aquæ planitiem, atq; ibi commotæ efficere videntur infractum remorum oculis aſpectum. Hoc autem, ſiue ſimulachrorum impulſu, ſeu radiorum ex oculis effuſionibus (vt phyſicis placet) videamus, vtraq; ratione videtur ita eſſe, vti falſa iudicia oculorum habeat aſpectus. Sed falſum eſt id, quia ſpecies merſi remi non ad aquæ ſuperficiem ſummam ſuã

imaginem mittit, ſed infra aquam eſt. Alij ſunt, qui remi fractam ſpeciem dicunt. Sed hoc etiam falſum, nam ſpecies duæ ſunt, & quæ ab aere, & quæ ab aqua. Sed ratio eſt quòd remi pars ſub aquis merſa propinquior ſuperficies aquæ apparet, quàm ſit verè, at pars ea extra aquam, ſuo loco videtur, igitur duæ iſtæ partes in continuum directæ apparere non poſſunt, videntur ergo fractæ. Veritatem lineis explanabimus.

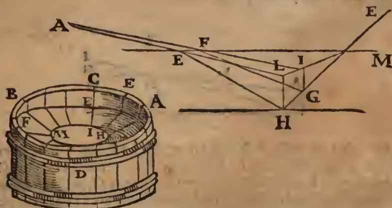
Sit aquæ ſummum F B C D E, baculus ſemimmerſus G B H, ſuper aquam pars extans G B, ſub aquis B H, imum baculi punctum H, veniat ad aquæ ſuperficiem ad A oculum per D, extendatur A D in rectum in M, & eleuetur cathetus H M ab H, & occurrat A D in M, punctus ergo H erit M. Sit altera pars baculi in medio I, venit ad aquæ ſuperficiem per I C ad oculum A, per C A, extendatur in rectum in L, & eleuetur cathetus ab I, & occurret in L, igitur punctus I videbitur in L. Continuentur ergo partes M L B, erit pars ſub aquis M L B, & ſublimior videtur ipſa H I B, non continuatur in directum cum ipſa B G, ergo fracta in B apparebit.

Vaſa aquis ſemiplena fundum minus oſtendunt. *Prop. XVI.*

SVNT apud nos vaſa quædam ex ſemidolijs confecta, ad diuerſos agricolarum vſus parata, quorum laterales coſtæ in

ſummo

ſummo latiuſculæ, in imo arctiores, vt commodiùs ligneis circulis conſtringi poſsint. Hæc eadem interdum aquis ſemiplena, fundum minus, quàm ſit, oſtendunt. Ratio eſt, quòd latera, quæ obliquè in aquam merguntur, pars immerſa ſublimior videtur, & infracta, infractio ad centrum vergit, vt diximus, quum igitur imæ partes & ſublimiores, & in centrum cõcurrentes videantur, fundum arctius oſtendunt. Exemplum.

Sic vas A B C D, aqua ſemiplenum vſque ad E F G, & pars eius G M E F infra ſit aqua plena, ſitq́; vna eius coſta E M H, & E M extra aquam M H infra, igitur M H ſublimior videbitur, & fundum ex hoc coarctabitur, & ſic de cæteris intelligendum. Clarius loquemur. Sit aqua M F E, oculus A, latus obliquum ſemiſubmerſum E M G H, ſit E M ſupra aquã, M H ſub aqua H videbitur in L, G in I ſublimus, magis ergo inclinatum latus M H ſub aqua, eo ſupra aquam M E, magis obliquum, & minus.

Quæ longè in aquoſis locis conſpiciuntur, ex refractione profundius mergi videntur. Trop. XVII.

IN aquoſis locis, paluſtribus, fluminibus, & mari è longinquo conſpecta omnia, humiliora, & quaſi profundiùs merſa conſpiciuntur. Huius rei naturalem cauſam reddere curantes, vt author ſphæræ, his probant aquæ ſphæricitatem indicijs. Vt

ſi quis

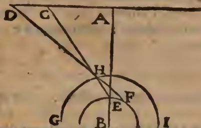
si quis abeuntis nauis signum in puppi ponat, vbi non procul abierit, huius signi diligētiùs visuro aufertur obtutus, & huius causam esse aquæ tumorem. Sed miror profectò istius viri rationem: quum in tam vasta mundi magnitudine viginti, aut triginta millia .p. impedire possint nauis visum, sed eius causa est medij densitas, in qua nauis est, ex eo nanq; vapores continuo eleuantur, vt roscidum aerem reddant, vt nauis ferè sub aquis videatur. Exemplum apponemus.

Sit nauis altitudo A B, supra maris superficiem C F B, sit roscidus & vaporosus aer E O F A B, tenuis verò E O F G H C, vbi oculus I, à puppis signo A veniat linea A O, & si in longum produceretur veniret in G. Punctus refractionis O, ducatur perpendicularis super superficiem terminantem vtrumq; medium E O F, & sit perpendicularis H O L, declinabit igitur à perpendiculari ad oculum, scilicet recedet ab O G, & veniet ad O I ad oculum existentem in I, extendatur I O veniet ad B, summitas ergo puppis nauis A, videbitur in B, maris ima superficie. Consultiùs igitur Ptolemæus in primo Almagesti, non signum locat in naui, & minima eius elongatione, sed ad quēcumq; locum nauigantes accedant, paulatim eorum magnitudines augeri videntur, quasi ab ipso mari emergentes, quæ antea ob nimiam longitudinem submersa videbantur. Diximus quoq; in 13. prop. omnia in aquis breuiora videri. Posset & aliquis dicere, quòd densius medium de facili visum impedit; vt rectè nauis videri possit. Vel quòd vndarum motus circa nauim intercipit visualem lineam, quæ & si circa nauem pauca, substollitur ad oculum longè existentem.

Sub aquis existenti omnia quæ sub aquis sunt confractè videntur, vt in aere sub aquis aspicienti. Prop. XVIII.

SVB mari degentibus eadem illa accidentia eueniunt, quæ si in aere steterint, & sub aquis aspexerint. Causa, vt videre videtur, est nostri oculi albugo, quæ adeò tenuis & pellucida est, & marina aqua hebes, turbidaq́;, vt humor ille aeris vicem, & marina aqua communis aquæ sustinere videatur, vt latiùs postea explanabimus. Lineis clariora hæc reddemus.

Sit oculus sub aquis existens I H G, mare autem infra A C D pars lineæ A D, veniat ad oculum A B, penetrat irrefracta, suo loco videtur. C venit per pupillam H, transiret in E si rectè procederet, sed quia ex densiori ad tenuius venit, fugit à perpendiculari per B H, & refrāgitur in H F, extendatur H F, perueniet in D, igitur pars A C, videbitur C D, scilicet maior.

In librationibus locorum accidit fallacia ex refractione. Prop. XVIIII.

DVM aqueductus struuntur, è longinquo libratur planities, vt inter sexagenos, aut cētenos pedes in sesquipedem sensim inclinetur structura, vt vim currendi habere possit aqua. Librantur autem loca dioptris, aquarijs libris, aut chorobate, & quia summo mane plerunque opus aggrediuntur operarij, in caliginoso aere, & adhuc roscido, dum ex pinnacidijs transmittitur acies in densiori medio, quasi sub aquis existenti, regulæ & foramina, vti non suo loco visa, aliam atque aliam demonstrabunt

Si pura omnino fuerit, tu crede serenum
Venturum tempus, ventos, si plena rubore:
Si nigrans, pluuias ruituras æthere ab alto. &c.

Commoto medio ex refractione res moueri videntur. Prop. XXI.

DE stellarum scintillatione disquirentes maiores nostri, multipliciter falsi sunt. Aristoteles dicit stellas fixas scintillare, & Solem orientem, occidentemq;, atque id euenire ex maxima distantia, nam visus ad sydera vsque porrectus nutat, caligatq;, vnde scintillatio ipsa causatur, nam planetis non cõtingit propter propinquitatem. Sed hoc falsum: nam Venus, Mercurius, & Mars scintillant, & si non ita euidenter, vt stellæ fixæ. Præterea oculi facultatem ad stellas ferri affirmat: quod est quoq; falsum. Et si ex distantia fuerit, cur Saturnus non ita scintillat, quũ octauæ sphæræ propinquior fuerit, & præ cæteris minus scintillet? Alij sunt qui scillationis causam stellarum fixarum rapidæ celeritati ascribant. Sed id coarguitur falsum, quod stellæ, quæ iuxta polos sunt, tardiùs moueantur, & tamen vt illæ, quæ in æquinoctiali sunt, scintillant. Vel fortasse triplex octauæ, & multiplex planetarum motus, quippe diuersis motibus mouẽtur, ad dextrum, sinistrum, sursum, deorsumq;, in varijs axibus titubare, tripudiareq; videntur, quum titubatio, & tremor ex contrarijs motibus gigni videantur. Cantuarensis scribit causam esse, quòd stellæ vices speculorum obtineant, & radios Solis reflectant, & quum cœlestia corpora cõtinuò moueantur, angulus incidentiæ varietur. Sic & reflexionis, hæc igitur variatio facit quandam vibrationis speciẽ. Nos autem causam medio ascribemus, quippe semper ventis obturbatur, & inconstans est, quodq; nubes densas, & roridos vapores excipiat, facitq; vt lineæ, quæ ad oculos perueniunt, hinc inde moueantur, & varia iaculatione oculos verberent, & quãto lõgiùs distant, plus lineæ refractionum longiùs, & notabiliùs mouentur. Id conspicere licet in lapillis fluuiorum fundo iacentibus, qui ob rapidum superfluentis aquæ motum tremere videntur. Aqua Sole percussa, & mota, quò longiùs lumen iaculatur, eò latiùs, crebriusq; mouetur, in proximis locis mi-

nus. Stellæ quo maiores clariùs,& magis ſcintillare videntur, vt Venus, & ſtellæ primæ magnitudinis. Accedit ad hoc quòd aſcendentes, & deſcendentes ſtellæ magis lumen vibrant, quia ibi craſsiores vapores, rorulentiores, craſsioresq́;. Idem euenit quo venti ſtrenuiùs perflant, magis ſtellæ criſpant lumen, immo ex eo prognoſtica ventorum cognoſcuntur: nam ea cœli parte, qua plus tremere videntur, & plus radios ſuos ſtellæ mouent, & tremulæ aerem quatiunt, ex ea parte venti venient, & perflant. Extat etiam experimentum in noſtra naturali Magia ſtellæ per fumum viſæ moueri videntur.

Ex refractione Solis radij in vicinia lucis & vmbræ tremere videntur.
Prop. XXII.

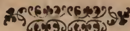
ARISTOTELES in problematibus quærit, cur extremum vmbrę tremere videatur? Vel quia Sol rapidiſsimè fertur? Sed hoc falſum: nam tremor eſt motus in cõtrarias partes, & Sol non ita mouetur. Vel quia mouentur corpuſcula in aere, vt atomi, tranſmeantes enim per feneſtras modò de vmbra in lucem, modò de luce in vmbram mouentur aſsiduè, vnde terminus lucis & vmbræ communis continuò moueri videtur, quum non hæc, ſed illa hunc in modum ſoleant agitari? Sed hoc falſum eſt: nam mundo in loco, vbi atomus nulla, aut vix paucæ etiam vmbrarum confinia mouentur. Sed vera cauſa eſt medij motus, quod varijs, diuerſisq́; vaporibus repletum, vt diximus in ſuperioribus, figuram omnem diſturbat: aer enim qui rapitur non dat poteſtatem, vt confinia rectè poſsint conſpici.

LIBER

LIBER SECVNDVS.

PROOEMIVM.

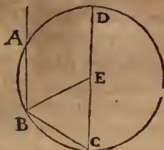
DE refractione iam visum est in præcedente libro, subnectam speculationes quasdam de crystallina pila, scilicet quomodo solares radij in extimam eius superficiem proruentes, suis statis locis refrangantur: ab antiquis enim præcisè neq; loca, neq; rationes memoratæ sunt. Hæc enim pila oculi specimen refert, nec vera à nobis loca visionum in oculis decerni possunt, nisi de ea paucula quædam præstrinxerimus, sic de visione sermonem absoluemus. Sed quia pilæ refractio reciprocationẽ, & conuenientiam quandam cum cõcaui speculi reflexione habet, ideo de eius reflexione nonnihil attingemus, mox ad ea, quæ polliciti sumus, reuertemur: perpulchra etiam ad ignis accensionem ostensuri. Sed aliqua sunt nobis subroganda ab omnibus Perspectiuæ authoribus accepta. Solis radios aliquos ab eo emergentes sibi inuicem parallelos esse. Præterea radios veluti rectas lineas

ſe habere, & in geometricis demõſtrationibus eam vim, quam mathematicæ lineæ habent retinere. Etiam ſolares radios in conuexam, concauam, aut planam ſpeculorum ſuperficiẽ incidẽtes, ſemper incidẽtiæ angulos reflexionis æquales efficere. Iisq; acceptis iam negotiũ auſpicemur.

Vera loca reflexionum ſolaris radij in ſpeculo concauo ſphærico veſtigare. Prop. I.

REFRACTIONVM loca in cryſtallina ſphæra exploraturis, conſultius viſum eſt, vera loca in concauo ſpeculo ſphærico determinare. Vnde de ijs ordine referemus.

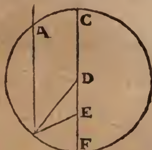
Solis radius in ſpeculo concauo ſphærico tangens latus exagoni, reflectitur ad diametri calcem.

Sit concauum ſpeculum, D A B C, & linea A B exprimat Solis radium B punctum tangentem, circuli ſextantem à diametri fine D C, dico reflecti ad circuli diametri calcem C. Porrigatur linea ex E ad B, & ex B ad C. Quoniam triangulus E B C, parium eſt laterũ, per ea, quæ in 4. Euclidis libro oſtenſa ſunt, angulus C E B par erit angulo E B C, ſed angulus C E B par eſt ei, qui ſub E B A, quia ſubalternus (nam incidentes ſolares radij cum ſpeculi diametro in pari diſtantia mutuò ſupponuntur) ergo C B E angulo E B A æqualis erit, & linea B C erit linea reflexionis, quia pares ſunt anguli incidentiæ & reflexionis.

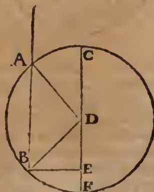
In re-

In reflexionibus ſpeculorum concauorum ſphæricorum radius reflexus ſemper eſt æqualis diametri parti interceptæ à circuli centro, & vtriuſq; concurſu.

Eſto Sphæricum concauum ſpeculum C F B A, radius Solis incidens A B, feriat punctum B, reflectatur ad diametri punctum E, dico lineam reflexionis E B, ſemper eſſe æqualem lineæ D E, ſcilicet interceptæ inter centrum D circuli, & E contactum lineæ reflexionis. Quoniam in reflexionibus ſpeculorum ſemper incidētiæ angulus A B D reflexionibus angulo æqualis eſt, & angulus A B D, æqualis E D B, quia ſubalternus, ergo angulus E D B, æqualis eſt ſēper angulo D B E, & æqualibus angulis æquales baſes oppoſitæ ſunt, igitur ſemper reflexionis linea B E par erit ſemidiametri parti à cētro ad vtriuſq; cōtactum E.

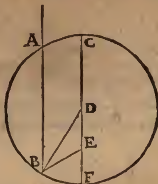
In reflexionibus ſpeculorum concauorum, radius Solis incidens ſuper latus octogoni, reflexus cadit ſuper diametrum perpendiculariter.

Eſto

Esto Solis radius AB, tangens punctũ B speculi concaui, distantem à diametri fine F per octauam circuli partem, dico radium B E reflexum super semidiametrum D F esse perpendicularem. A centro D extendito lineas ad puncta A B, & à puncto B, fiat angulus D B E æqualis angulo D B A, & extendatur B E, quousq; coeat cum semidiametro in E. Quoniam angulus B D A rectus est (quia quadrati diametri in centro ad rectos angulos decussantur) & D A, D B æquales sunt, ergo anguli ad A, & B, æquales sunt, & semirecti, & D B E æqualis est D B A, quia reflexionis, ergo semirectus, & semirectus quoq; E D B, quia subalternus D B A; remanet ergo D E B rectus per ea, quæ constituunt ternos trianguli angulos binis rectis æquales, ergo B E, perpendicularis.

In reflexionibus speculorum concauorum sphæricorum Solis radius quanto sub latere exagoni inferius inciderit, tanto supra à diametri fine reflectitur.

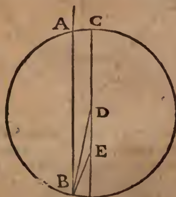

Quanto enim radius Solis incidens sub latere exagoni inferius tetigerit, tanto reflexus radius à diametri fine supra ascẽderit: cuius ratio est, quòd incidens radius quanto magis diametro hærebit, semidiameter ex centro tangens punctum incidentiæ, & diuidens vtrinq; angulum incidentiæ, & reflexionis, tanto magis anguli angustabuntur, & reflexus radius supra ascendit. Esto incidens radius A B, tangens punctum B, latus videlicet duodecagoni, trahatur diameter D B, & à puncto B, fiat

fiat

fiat angulus DBE, æquali D B A, dico lineam B E aſcendere ſupra latus octogoni, quod erat perpendiculare ſupra D F. Angulus reflexus exagoni erat $\frac{2}{3}$ duodecagoni verò $\frac{1}{3}$ ſcilicet dimidium, ſic octogoni $\frac{1}{2}$ ſedecagoni vero $\frac{1}{4}$ & ſic angulorum cuſpides ſemper anguſtabuntur.

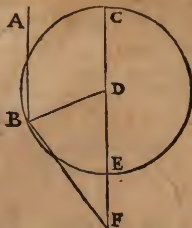
In reflexionibus ſpeculorum concauorum reflexionis linea non aſcendet vltra quartam diametri.

Eſto ſpeculum C A B, incidens radius Solis A B, reflectatur in E, dico E eſſe infra quartam partem diametri, nec vnquam poſſe vltra quartam diametri partem aſcendere. Cuius ratio ex ſuperioribus patet. Diximus enim quòd reflexionis linea EB ſemper eſt æqualis diametri parti à centro ad vtriuſq; concurſum, ſi reflexionis linea vltra quartam diametri partem aſcenderet, nunquam eſſe poſſet æqualis illi diametri parti à centro ad vtriuſq; concurſum, nõ igitur vltra aſcendet. Hinc eſt quòd in concauis rotundis ſpeculis incenſiones non fiunt vltra diametri quartam, nam puncta incidentiæ infra exagoni latus à circuli axe circumuoluta, circulos deſcribent in ſpeculi ſuperficie, à quibus lineæ reflexæ in diametri quarta concurrunt, quarum concurſu incenſiones fiunt. Hinc patet multorum, & Euclidis error, qui in ſua catoptrica in circuli centro incenſiones fieri pronunciauerit, quod eſt falſum, & impoſsibile.

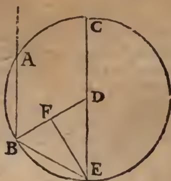
In re-

In reflexionibus speculorum concauorum Solis radio feriente supra latus exagoni, linea reflexionis inferius vltra diametri finem cadet.

Esto speculum concauum C E B, radius Solis A B, feriens B punctum, quod ab E per pentagoni latus distat, & est supra latus exagoni, dico lineam reflexionis B F cadere extra finem diametri C D E, vltra E, inferius in puncto F. Quoniam pentagoni angulus maior est exagoni angulo per ea, quæ probata sunt à Campano supra 12. primi Euclidis. latior igitur angulus vltra diametri finem reflexionis lineam iaculabitur. Hinc specula, quæ ex ea semicirculi parte parantur, quæ supra exagonum est, vltra speculi fundum incensionis punctum habent, vt libro naturalis Magiæ demonstrauimus.

Dato incidentiæ puncto in speculis sphæricis concauis, punctum reflexionis in diametro reperire.

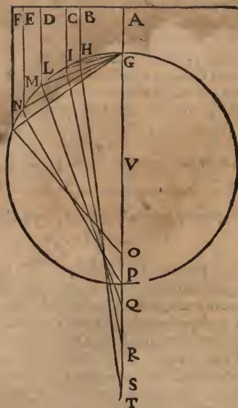

Esto

Esto speculum concauum E B A C, punctus in circunferentia speculi B, volo reperire punctum reflexionis in diametro CE. Porrigatur ex centro circuli D, ad punctum incidentiæ B, linea D B, diuidatur per medium in puncto F, & ex F excitato perpendicularem F E, & producito diametrum D E quousque coeat cum linea F E, dico in E esse punctũ reflexionis, quia ibi F E diametrum decussabit. Quia duorum triangulorum anguli D F E, & E F B, æquales sunt, quia recti, & linea F D, F B æquales, & anguli F D E, F B E, æquales, ergo D E, E B, æquales, & vbi duæ hæ lineæ concurrunt, ibi punctus reflexionis.

Vera loca refractionis solaris radij in Sphæra crystallina reperire. Prop. II.

AD Solis refractiones in crystallina pila radiorum vestigandas, organico experimento vtemur, vnde oportet primò eius structuram explicare. Crystallina, vel vitrea tabella paretur nitidæ perspicuitatis, pedalis longitudinis, latitudinisq;, & digitalis craſsitudinis, quæ tota ex vtraq; parte rota quam exquisitè expoliatur, læuigeturq;, mox circini ope rotundetur, atque exæquetur torno, marginibus rectis, integris æqualiter seruatis: eius extimę superficiei ministerio ad explorandas Solis radiorum refractiones vtemur. Supra tabulam ferreis anconibus firmetur, mox tabellula superponatur incisuris, vel foraminulis peruia, solarium radiorum suscipiendorum gratia, eius circuli quarta vna figurarum latera notentur, notulisq; insigniantur, è cuius regione tabellulæ foramina respondeant, & sic paratum erit instrumentum, quod Solis oppositum refractiones ostendet.

Eſto ſphærica cryſtallina pila G H I L M N, aut cylindri pars plana explanata, ſupra locata tabellula A F, exiguis foraminulis peruia A B C D E F, quæ radios Solis tranſmittat A G, B H, C I, D L, E M, F V. Exploraturus igitur Solis refractiones in cryſtallina pila, Soli tabulā eleuet, opponatq; donec radius Solis per A, tranſiens & per V centrum firmus, & irrefractus permeet in infinitum, & diametri vicem obtinebit.

Mox Solis radiū per E foramen pertranſeuntem ſcrupuloſiùs obſeruabit, nam M punctum ſphæricæ ſuperficiei cryſtallinæ feriet, & erit G M latus exagoni, refrangetur igitur radius E M ad diametri finem in puncto P E T, erit M P.

Deinde obſeruabit radium C I, & erit punctus I, latus duodecagoni, ſcilicet latus G I, dimidium lateris exagoni, & refran-

frangetur eius radius infra latus exagoni, ſcilicet extra diametrum in puncto R, nam quantùm in concauo ſpeculo ſupra diametri calcem feriebat in ſemidiametrò, tãtùm hic infra extra diametrum deſcendet.

Deinde obſeruabimus DL, tangentẽ L, à puncto G latus octogoni, refrangetur eius radius ad Q punctum, ſcilicet L Q, & deſcendet infra punctum P, quantum diximus.

Mox radium obſeruabimus B H, latus ſcilicet ſexdecagoni, dimidium octogoni, & refrangetur ad punctúm S, extra diametrum inferius, & quanto diametro propius hærebit, tanto inferius deſcendet, ſecundum quantitatem, quam diximus.

Poſtea obſeruabimus radiũ F N, qui tanget pentagoni latus G N, & quia infra latus exagoni eſt, ideo ſupra finem diametri aſcendet, contra quam obſeruauimus in concaui ſpeculi reflexionibus: ibi enim deſcendebat, hic verò aſcendit, tantũmq; ſupra, quantùm ibi deſcendebat, niſi vitri craſsities vetuerit, nam ægriùs obſeruabitur.

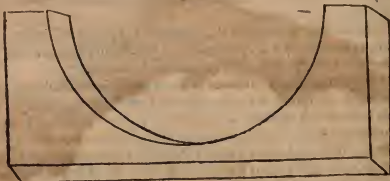
Sed hæc irregularitas hanc habet regulam, vt contraria ſint ijs, quæ de ſpeculo ſphærico diximus concauo, nam vbi in concauo aſcendebant, hic deſcendunt, & vbi ibi deſcendabant, hic aſcendũt, ſolùm in vtroq; latus exagoni metã habet, nam vtrunque diametri finem ferit, cuius rationem aſsignat Ariſtoteles libro Mechanicorum concauũm eſſe conuexo contrarium.

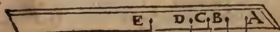
Vera loca determinare refractionum Solaris radij in concaua ſphærali ſuperficie. *Prop.* *III.*

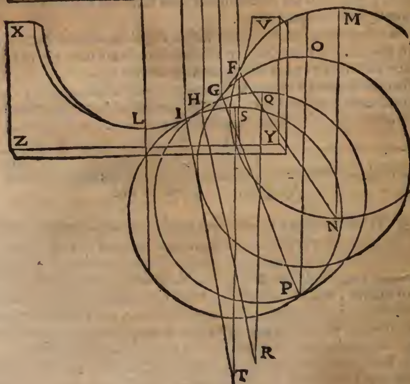
AD hæc veſtiganda prius cryſtallinum inſtrumentum comminiſcar parare, in hunc nempe modum. Tabella cryſtallina paretur tantæ longitudinis, quanta opus erit, ſcilicet pedalis longitudinis, & per tranſuerſum latitudinis ferè ſemipedalis, craſsitudinis digitalis, totaque exactiſsimè explanetur, vt parallelis ſit ſuperficiebus. In media longitudinis extremi marginis linea pes firmus circini ſtatuatur, vagus circumducatur, donec in eius ſuperficie deſignetur ſemicirculus, vndiq; relinquatur ſolidum digitalis magnitudinis, vt firmum, integrumq; permaneat inſtrumentum, inde rotis ex

F 2 cauetur

E
D
C
B
A

X
V
M
O
F
G
H
Q
I
L
S
Y
Z
N
P
R
T

cauetur ſemicirculus, vt latera ad rectum angulum excidantur, illæſis, & illibatis marginibus. Mox tabellam cupream, vel ligneam ſupra firmabis, vt cryſtallino incumbat, modicæ craſsitudinis, ſed tantæ longitudinis, quantæ inſtrumenti: modiceq; ab eo diſtet, & in tot exigua foramina perforaueris, quot volueris, vt ſolaribus radijs peruiū, expeditumq; iter præbeat. Hactenus parato inſtrumento extollatur Soli, qui per foramina illabens, tangat latera figurarū. Exemplum infra deſcripſi.

Eſto inſtrumentum vitreum excauatum V X Y Z, tabellula foraminibus laceſsita A B C D E. Radij Solis refrangūtur in cōtrariam partem eorum, qui in circulo conuexo diuaricabantur, diximus enim conuexo contrarium concauum, radius ergo E L per centrum tranſiens circuli L I H G F, penetrat irrefractus E L.

Radius A F, illabens per A foramen tabellæ tangit circuli concaui punctum F, latus exagoni à puncto L, refrangitur ad finem diametri, vt diximus: ideo circulum appinximus M N, cuius diametri finem N, refractus radius ex F attingit.

Sic quoque radius C H, tangens punctum H latus duodecagoni, refrangitur ad punctum R extra diametrum, vt videtur in eius circulo Q R.

Sic radius B G, latus octogoni tangens G, refrangitur ad punctum P, vt ſuo circulo apparet.

Eodemq; modo D I, latus ſedecagoni ad punctum P.

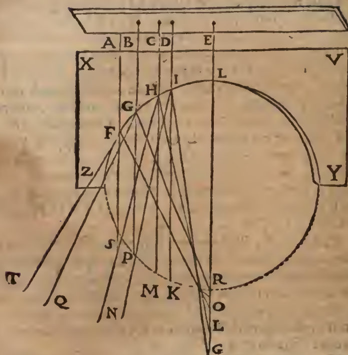
Solus radius E L, tranſiens per circuli centrum, tranſit irrefractus in infinitum, vt diximus.

Vera loca determinare refractionum Solaris radij egredientis ex concaua ſphærali ſuperficie. *Prop. IIII.*

SI præfatum inſtrumentum Soli obuertes, voti compos fies, nam refractiones Solis ex ſuperiori parte in concauam ſuperficiem incidentes, & exeuntes experieris: ijſdem enim angulis, quibus ingrediuntur, egrediuntur, vt eiuſmodi ſchemate videre eſt.

Eſto inſtrumentum obuerſum V X Y Z Soli oppoſitum, & ex tabellæ foraminibus radij Solares ingrediantur, refrangantur.

Primus

Primus ex E foramine ingrediēs,per L R G irrefractus labitur.

Mox radius A F, ingrediens, tangit latus exagoni, quia ingrediens prius ad diametri calcem perrectabat, nunc in contrariam partem labitur, iisdem angulis, ex F enim in C labitur, & angulis T F S, æqualis fit angulo S F R.

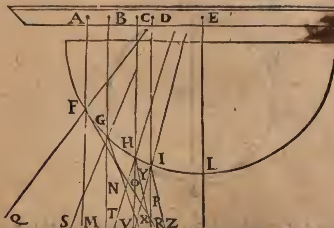
Deinde obseruabis radium C H tangentem latus duodecagoni, & in contrariam partem pergit H N. Sic angulus N H M, æqualis erit N H L.

Mox obseruabis B G radium etiam tangentem latus octogoni, labiturq; in Q, & angulus Q G P, æqualis erit P G O.

Postremò radium Solis D I, latus sexdecagoni, labiturq; in H. Sic angulus H I K, æqualis erit K I O. Animaduertendo quòd radij D I, C H, B G, A F, irrefracti permeant, vsq; ad I H G F, quia perpendiculares.

Vera loca determinare Solaris radij refractionis egredientis ex conuexa ſphærali ſuperficie. Prop. V.

HI anguli ſunt æquales illis, qui ingrediebantur in ſuperficiem vitream conuexam, attamen contrarij, nam radij, illi Solares in contrariam partem labuntur, vt videbimus in ſubiecto exemplo.

Eſto tabella Soli oppoſita, & perforata A B C D E, ſemicirculus vitreus Soli oppoſitus F G H I L, cuius recta diameter Soli obuerſa, circumferentia aduerſa.

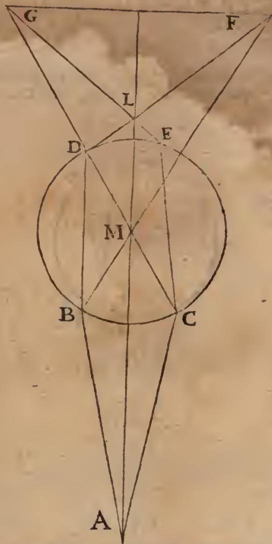
Pergat radius E L, tranſiens per ſemicirculi centrum, penetrat irrefractus.

Deinde A F tangens F punctum, latus exagoni à puncto L, non ab A ad F penetrat perpendiculariter, & irrefractus, deinde foras egrediens ex F, in contrariam partem labitur in R, quã do enim ſuperficiem tangebat connexam, veniebat per F Q, rectus radius F M, nunc labitur in R, & angulus Q F M, erit æqualis M F R.

Sic radius C H, tangit latus duodecagoni, in ſuperficie conuexa veniebat per H T, nunc per H Y, & angulus D H O, æqualis eſt angulo O H Y.

Sic radius B G tangit latus octogoni, labitur in X, veniebat G S, & D I, latus ſexdecagoni labitur in Z, veniebat enim per I V.

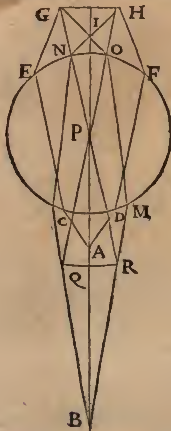
Dato

Esto magnitudo opposita G F, pila B C E L D, oculus A, non insinuabitur punctus F ad oculum, nisi vertatur ex sinistro ad dextrum: veniet ad D, & ex D refrangetur ad B per secundam huius, & egrediendo veniet ad oculum A per quintam. Eodem modo G ad E, mox ex E ad C, & demũ ad oculũ A cathetus ex F per M centrum occurret lineæ venięti ad oculum in B, vbi vide

bitur punctus F Sic G ad C, & inuersa videbitur, est enim inuersionis punctus L.

Magnitudine, & oculo pilæ propinquis, recta videbitur, at recedente oculo obuertetur. Prop. XVII.

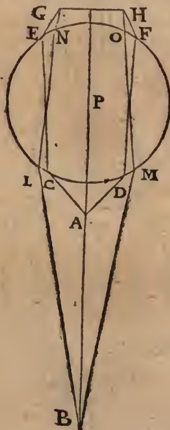

ESTO primò oculus A, respiciat magnitudinem G H propè pilam, & sit quoq; A oculus ex opposito propè pilam. Pūctus G insinuabitur oculo per E ex secunda, refrangitur in C, & egredietur ex C per quintam in A. Idem ex alia parte H per F perueniet ad D, & ex D in A. At elongetur oculus in B, G non insinuabitur oculo B nisi per O, & ex O refrangetur in M, & ex

M egre-

M egrediendo veniet ad B. Idem ex alia parte H per N perueniet ad H, & ex L ad B, inuertetur ergo in puncto I. H igitur sinistra pars videbitur in dextra, & G in dextra videbitur in sinistra, recta igitur in C D videbitur, obuersa verò in Q R, & maior. Imago in Q R non verè extra videtur, sed satis obscurè vbi vbi sit, & fixè intuentibus ibi apparet.

Magnitudo propinqua pilæ intra punctum inuersionis recta videbitur oculo & proximè, & longè seposito. *Prop.* XVIII.

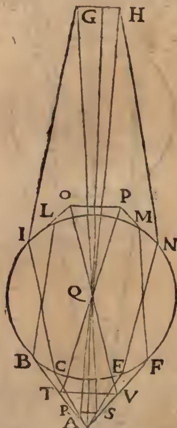
ESTO conspicienda magnitudo G H, adeò propè pilam, vt se oculis insinuando, inuerti haud possit. Veniat primò H

 per

per F per ſecundam refrangetur ad D, & per quintam ad A, vbi innento oculo, videbitur recta. At ſeponatur oculus in B, idem punctus H, vt ſe oculo inſinuet veniet per O, refrangetur ad M, relabetur ad B per decreta angulorũ egredientium, videbitur igitur à B oculo etiam recta, nec tam propè pilã inuerti valet.

Oculo pilæ propinquo, magnitudine, & proximè, & remotè poſita ſemper recta videbitur. Sed remotior breuior videbitur.

Prop. XVIIII.

INTRA punctum inuerſionis oculo, vel magnitudine poſitis ſemper recta videbitur magnitudo. Nunc eſto oculus pilę proximus A magnitudo proximè poſita O, P, inſinuet ſe P per

M, re-

M, refrãgatur ad F, per ſecundam, egrediatur ad A oculum per quintam ex altera parte, O per L veniat ad B, & inde ad A videbitur magnitudo O P recta, & punctis T V, ductis cathetis per centrum. Longè igitur ſeponatur eadem magnitudo, & ſit G H, veniet H, ad N, vt ſe oculo inſinuet, refrãgitur in E, egredietur ad A oculum. Sic ex altera parte G punctus per I veniat ad C, & ad oculum labatur A, etiam recta veniet, nec datur alter concurſus præter illum, videbitur ergo magnitudo G H R S, oculo propinquior, ſed breuior, ductis ex centro cathetis, quod demonſtrare nitebamur.

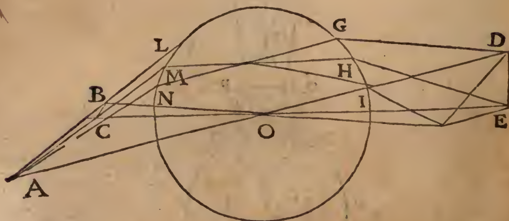
Quantò remotior erit magnitudo à pila, eò breuior conſpicietur.
Prop. XX.

SIT

SIT primò magnitudo Q R pilæ proximior, & insinuans se oculo R per N, venit ad F, & mox ad A oculum, sic Q ad O, & ad H ad A oculum, tractis cathetis occurrent lineis deferétibus imaginem F A, I A in punctis D E. Sit magnitudo remotior V X, veniat X ad M, mox ad G, inde ad oculum A & V, item ad P, mox ad H, demum ad oculum A, ducantur catheti ex V X, per L centrum occurrent lineis imaginem deferétibus ad oculum G A, H A, in punctis B C, minor erit B C ipsa D E: quia quantò longior magnitudo abibit, tantò angustãtur linearum anguli deferentium ad oculum simulachra, & angustiùs suis occurrent cathetis.

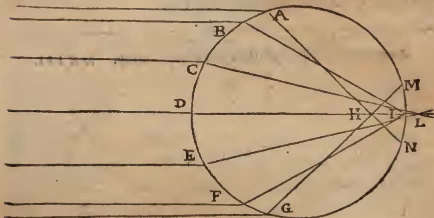
Magnitudo obliquè pilæ veniens longè à suo loco, & aliter videtur. Prop. XXI.

SIT magnitudo triangularis E F D, veniens ad oculum A, & veniat obliquè, scilicet non ex opposito, punctus D venit ad G, refrangitur ad N per secundam, egreditur ad A per quintam, cathetus ex D & per O centrũ secabit propè oculum in A, sic punctus E venit ad H, mox ad M, inde ad oculum A, cathetus secabit M A in pũcto C, demum F punctus venit ad I, ac refrãgitur in L venit ad A, cathetus occurret ex F ipsi L A in B, vnde punctus F in B erit, sic B C A, & D E F, obuersus triangulus, vt promisimus.

Pila crystallina Soli opposita ignem accendit propè pilam.
Prop. XXII.

RADII perpendiculares supremam extimam pilæ superficiem inuadentes, refranguntur, vt diximus, & egredientes etiam refranguntur denuo, vnde decussantur propè pilam, in decussationibus igitur radiorum ibi concursus, & combustio. Exemplum damus.

Sint radij æquidistantes Solis extimam pilæ superficiem inuadentes A B C D E F G. Radij B F, qui latera egaxoni tangunt, refranguntur ad calcem diametri D I, per secundam, radij item AG, quia latera pentagoni tangunt, refrangun tur intra pilam M N, & hi sunt inutiles combustioni, radij verò, qui intra B F omnes extra pilã incendunt foris, & ibi producũt incendium, vt radij C E percutientes latera duodecagoni refranguntur in L.

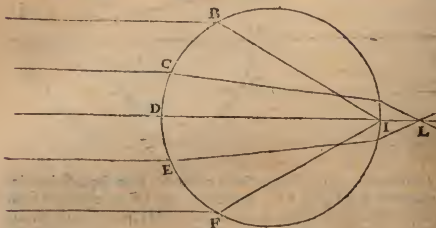
Cantuarensis in hac propositione duplici errore notandus venit: putat enim radios à Solis centro progredientes supra pilam igne accendere, quod est falsum, nam à Solis perpendicularibus ignis excitatur: nam perpẽdiculares & ex centro eædẽ sunt. Præterea nec si à Sole orirentur à centro radij, sequeretur propè pilam ignem accẽdi, nam tam longè dimissi radij à Sole,

etiam

etiam longiſsimè accenderent, quod eſt falſum, ſi vera ſunt, quæ priùs probauimus.

Maximè errat Vitellio, qui putat Solis radios ſuperficiem pilæ inuadentes perpendiculariter, refrangi ad cētrum, & quia ibi experimentum videri nequit, optat ſphæræ portionem ſemicirculo minorem, vt videret an in centro illius ignis excitetur, quod eſt falſiſsimũ. In vniuerſo enim opere ſuo quidquid ex ſe ſupra illud Alhazeni eſt, falſum ferè eſt, ſemicircularis ſphæræ portio, vel minor accedit loco prope finem diametri, & ex ſecunda refractione paulo propinquius, non autem in centro, ratio ex his quæ priùs diximus, deducitur.

Lumen eminus pila cryſtallina eiaculari. *Prop.* XXIII.

RADII, vt diximus, decuſſantur ſinguli propè pilam retro in diametro, propius, & longius, diffunduntúrque à punćto illo, vt à centro ad circumferentiam. Si ibi igitur locetur candela ardens nośtu, radij, qui à candela egrediuntur à centro ad circumferentiam, atque per pilam refrangentes, paralleli euadunt, & longius lumen iaculabitur. Poſſumus & ibi concauũ ſpeculum accõmodare, vt ignem non lumen iaculetur. Sed memento proportionis ſphæræ & ſpeculi. Radius CE decuſſatur in L, inde ſpargitur, ſi lumen ibi ſparſum à centro iaculabit ur perpendiculariter.

LIBER TERTIVS.

PROOEMIVM.

Refractione, eiusq; passionibus initio libri, pro nostri ingenij captu, vt decuit auspicati sumus, nunc antequam ad visionem accingamur, operæpretiũ visum est, oculorum constructionem, eorumq; munia aggredi: frustra enim alicuius rei cognitionẽ assequi tentamus, cuius partium cõstitutionem ignoramus, vnde insimulandum; aut prætereundum non duximus. Sic ijs præcognitis ad vlteriora gradatim ascẽdemus, ne quid ad exactam visionis cognitionem deesse videretur. Quorum maiorum quæpiam correximus, alia de medio sustulimus, & nonnulla addidimus noua. Nunc rem aggrediamur.

Oculum quatuor tunicis, & tribus humoribus compaginatum.
Prop. I.

STVPENDA, ac admirabilis oculi constructio hæc est. Oculus, vt è cõcaua caluariæ ossis sede exemptus est, exa-

ctæ ſphæræ orbitam imitatur, & tuniculis, & humoribus ſimul compactus eſt. Extima eius tunica oculum obducens, & orbiculatim conueſtiens dura eſt, & à dura ſubſtantia cerebri orta, Græci σκληρότην dixerunt, neoterici, barbarè quidem, conſolidatiuam, quòd oſsiooculum cõſolidet, vniatq́; & vniuerſa oculi conſtitutio præſtantiſsimè confoueatur. Hæc non ſibi ſemper perſimilis, nec ſimplici donata eſt nomine, ſed poſteriorem oculi ſedem conſtituens, craſſa eſt, quæ in anteriori ad pupillæ regionem peruenit, illic tenuis euadit, & in cornu faciẽ abit, non ſolùm quod pelluciditate, verùm quòd cornu inſtar dura in laminas deſquametur, Græci κερατοειδὴς, nobis cornea dicitur: tenuis, vt cornu, ne eius craſsitie præpediretur viſus, dura, loricataq́;, vt ſi quid extrinſecus occurſurum expelleret, cùm cuiq; oblæſioni obuia futura eſſet. Hæc in fine viſorium neruum conueſtit, & tandem ſe explicans, cerebrum, ex dura meninge ortum habet. Interna huius tunicæ ſuperficies, tota ea ſede, quæ non pellucet (qua ſcilicet oculi album ab nigro diſtinguitur) alteram tunicam ambit, ipſiq́; adcubat, qua verò parte lucida cernitur, ab ea ſubducitur. Id ei peculiare accidit, quod mediam feneſtrauit pupilla, nam feneſtram illam pupillam dicimus, comprimiturq́; vſque ad acus tenuitatem, dilatatur verò vſque ad lentis magnitudinem, inſtar loculorũ, vt lucis acceſſu, receſſuue, commodiùs viſibilium ſe ſpecies inſinuarent. Vniuerſam hanc tunicam fuſcedo quædam obnubilat, ne incertam aciem vagari ſinat, qua parte corneæ ſubſternitur, variè tingitur, glauca, nigra, cæſia, fuluaq́;. Totam hanc tunicam à conterminis vulſam ſi contempleris, vuæ nigro folliculo ſimillima eſt, à quo pediculus exemptus ſit, foramen, quo pediculus viſebatur, ipſi pupillæ comparabitur, ſi ex eo euacuari intelligas, ob id Græcis ῥαγοειδὴς, nobis vuea dicitur. Membrana hæc vſque ad viſorij nerui ortum comes producitur, mox neruum ſubiens, in tenuem meningem deſinit, quæ quia χοροειδὴς dicitur, Græci quoque illam χοροειδῆ vocant. Sed ſpatium, quod à concaua corneæ ſuperficie continetur vſq; ad cryſtallini humoris ſedem, liquore quodam completur, qui quum tenuis, lympidus, fluidusq́; ſit inſtar aquæ, à Græcis ὑδατοειδὴς, à nobis aqueus dicitur. Antiquiores Medici albuginem nominarunt, non quòd oui albo collatus par ſit, ſed qualis cer-

nitur

nitur in recentibus ouis transudare, quum igni admouetur. Vuea in medio natat, ac hiatu, quo in medio pertusa est, humor in anteriorem corneæ sedem adlabitur, vt liberius spectra obiectorum commeent. Hic globi portionem explicat, anteriori parte gibba corneæ parte concluditur, posterior tantùm à plana superficie se subducit, quantum crystallini pars protuberans in eum se insinuat. Paulò supra oculi centrum humor, qui à nimia similitudine, quam cum mediocriter concreta glacie obtinet, Græci κρυσταλλοειδῆ vocant, construitur, non corporis habitu, soliditateue, sed luce potiùs, qui & si humor dicatur, non defluit, sed molliculus ceræ substantiam refert, globuli speciem, sed non adamussim refert, ac si duabus sphæræ sectionibus compactus fuerit, lentis formam retinet, vnde etiã Græcis φακοειδῆ vocari arbitror, superficie constans læui, lubricaq;. Ipsi membranula circumtecta est, instar tenuissimæ cæparum tunicæ (quæ inter earum orbes reperitur) exactè transparens, quam à telarum araneæ similitudine ἀραχνοειδῆ vocant Græci, sed non robore, & duritia, sed tenuitate, expanditurq; vndequaque ad latera oculi ad vueam, at veluti interseptum humorem aqueum à vitreo disterminat, ne laxioribus sese meatibus commisceretur. Cæterùm posterior crystallini sedes alio humore fulcitur, qui non lucidus, vt crystallinus, neque eiusdem consistentiæ, duritiæq;, nec vt aqueus diffluens, sed quia liquati ab igne vitri consistentiam, & colorem referat, ob id à Græcis ὑαλοειδὴς, à nobis vitreus nominatur, ex inferiori parte, dum in membranis continetur semiglobi formã refert, sed vbi crystallino adiungitur, planam superficiem habet, si in eius medio sinus non imprimeretur tantus, quantus crystallini humoris globus in eo mergitur, innatatq;, nil aliter inter ipsum, & vitreum intercedens. Reliqua pars, quæ à crystallino non occupatur, ex tenui membranula (si membranula, & non mucor dici meretur) quemadmodum oui pelliculа albuginem cõtinet, vitreus humor circumsepitur, quæ Græcis ἀμφιβληστροειδὴς dicitur, eo quod ἀμφιβλήστρῳ, idest reti similis non formã, sed plexum referens. His tunicis, hisq; humoribus, natura oculum machinata est, qui vt lucidissimè nostris oculis exponatur, ipsum depingemus, ac si per medium secuissemus, cum medietate nerui optici, eo modo, quo Astrologi cælestes

I 2 sphæ-

ſphæras viſui obiectant, vt vnico intuitu totius fabrica contempletur.

A B C D dura tunica, cuius pars A B inſtar cornu pellucet & degenerat in craſſam meningem C D.

E F N H vuea, cuius pars I, feneſtrata pupilla eſt, & degenerat in tenuem meningem T Y.

O R S aranea tunica.

& V X retiformis.

L R M humor aqueus.

G humor cryſtallinus.

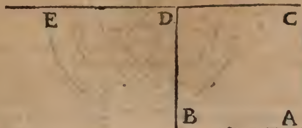
P Q humor vitreus.

C D neruus opticus.

Oculum neceſſariò fuiſſe ſphæricum. *Trop.* II.

NVNC oculi ſingulas partes exactiùs perpendamus, nam quæ intus à natura concluſa ſunt, ita locata ſunt, vt nil eorum ſuperuacaneum ſit, nihil ad perfectam viſionem non neceſſa-

cessarium. Sed demonstrabimus primò necessariò fuisse rotundum. Primò ex capacitate: aliter enim capiendæ quantitati suffecturus non erat. Est orbicularis figura isoperimetrorum omnium capacissima, quum etiam ex omnium partium corporis multis particulis ad multa munia obeunda indigeret, humoribus, & tunicis, easq́; angustissimo spatio coarctarentur, ne caput grauarent, ex nunquam satis laudatæ Naturę munere largitum est, vt orbicularis constitueretur. Altera ratio ex necessitate, oportebat enim oculos sursum adducti, deorsum abduci, illuc, huc circumuolui, & deflecti; nam si alterius figuræ triangularis, vel quadrangularis fuissent, horũ motu oportebat partes mutuò contundi, dilacerarique, & interceptas partes vacuas relinqui, vnde quo visus aboleretur, insignes noxas motus his partibus inferret. Vel si immoti essent, caput illuc, huc circumuoluendo, maximè hominem defatigari contingeret, quod erat inconcinnum. Addimus præterea rotundationis illam rationem, vt liberiori motionis munere fungerentur, vt nostro arbitratu celerrimè multa visu apprehenderemus, quum omnium figurarum sphærica minus reuolutionibus obnoxia, globosisq́; summa inest reuolutionis agilitas. Necessarium quoq; erat oculum circumacta, globataq́; figura esse, vt rectæ lineæ super eum orientes perpendiculares, & in centro concurrentes, quanto longius distraherentur, maiorem basim interciperent, quæ solæ veritatem ostendunt, quod nulli, nisi sphæricæ figuræ contingit: si planus enim esset, non perciperet vnico intuitu nisi æquale sibi spatium. Sit visus A B, à puncto A & B oriantur binæ perpendiculares A C, B D, interceptum solum spatium C D videret æquale ipsi A B, per 23. & 25. primi, & si C D longior esset vsque ad E, oporteret vt oculus ad dextrã moueretur, & si propriùs, vel longius superficies obiectaretur.

At si

At si concauus, contrariæ functionis opifex fuisset, nam multò minus, quàm ipse est videret. Esto oculus A B C D L I, & occurrat ei res videnda E F, cadit radius E A, refrangitur in C, per tertiam primi nostri, extendatur, perueniet in G. Eodẽ modo F, venit in B, refrangitur in D, relabitur in H. Sit oculi centrũ foris K, ex E, & F trahãtur catheti, occurrẽt lineis formã referentibus in G H, erit igitur G H forma minor re visa E F.

Plerunque etiam dextra sinistra, & sinistra dextra & quæ sursum deorsum, & quæ deorsum sursum viderentur. Esto oculus I A B L C D, visibile obiectum E F veniant ad pupillam A B, lineę E A, & F B, ipsa E A refrangitur ad C, per tertiam primi, relabitur in H. sic B refrangitur in D, relabiturq; in G. Occurrent cathetis ex F E per centrum K transeuntibus in G H. Sic videbitur punctus F dexter in sinistrum G.

Vnde

Vnde in ſphæricam figuram animaduerſus ſis, nullam niſi ſphæricam exclamares, quæ tot munijs ſola præſtat, è centro enim per per pupillam, & ſi per anguſtiſsimum ſpatium lōgiùs exporrectæ lineæ, totum ferè hemiſphæriū intercipiunt. Neq; eſt, quòd huic corroborando prolixiùs inſiſtam. Gentilis Auicennæ interpres, medicam oculi rotūdationis rationem affert, ob id globoſum fuiſſe, quòd figura ipſa ſola quicquid impedimenti, vel noxij ſe ingerentis declinare poteſt. Sed Vitellionis opinionem nō probo, oculum inquiētis ſphęricum propterea eſſe, quia aquę naturę eſt, cuius proprietas eſt rotūdari ſemper, ſentētiam Ioannis de Sacroboſco ſequuti, qui aqueum elementū rotundū dicit, quia gutta in terram cadens rotundatur.

Organum viſus, neceſſariò aqueum futurum. *Prop.* III.

ORGANVM viſus vtrum ex igne, vel aqua eſſet, haud parua fuit inter principes philoſophos cōtrouerſia. Empedocles igneum oculum exiſtimauit, quatuor enim elementis, quatuor ſenſus aſsignauit, tactui terram, guſtui aquam, auditui aerem, viſui verò ignem. Inquiens.

Conſpicimus terram tellure, liquore liquorem,
Aere naturam aeream, igni cernimus ignem.

Galenus etiam igneum dixit oculum, Platonem ſequutus, & opticos ſui temporis, qui per emiſsionem viſionem fieri exiſtimabant. Tantos viros decepit ſplendor in oculis concluſus, vt videbimus. Democritus aqueum oculum dixit, & hunc ſequutus Ariſtoteles libro de animalium partibus, & de ſenſu, & ſenſili. Tradit enim oculūm aqueum potiùs, quàm aereum ab rerum opifice ſolertiſsimè conſtructum, quòd aqua non ſolùm diaphana, ſed euphana eſſet, nam & ſi pellucidior ſit aer, aqua tutior vallari, conſeruariq; poteſt, quum aer ſua tenuitate facilè diffletur, oportebat oculum denſis, ſolidioribusq; tunicis conſtrui, quod ſi ita factum eſſet, tranſmiſsioni fuiſſet inoppor tunus, neq; conſtructionem ſuo muneri idoneū obtineret, nam animalia denſam oculi tunicam habentia obtuſi ſunt viſus, vt locuſtę. Pręterea euphana eſt, quo viſibiles formæ meliùs inſinuari, ſuſcipi, conſeruariq; poſsint, quod eſt oculo proprium, nam ſi aer ſuſcipit, non retinet. Additq; meliùs terminari

aquæ

aquæ diaphanitatem ex ſua profunditate, ſine alterius opaci oppoſitione, quàm aer, vt in puteis & aquę plenis vaſis videtur, quæ imaginem reddunt. Sed hęc iſti nimis oſcitanter aggreſsi ſunt. Terminatio aquæ in oculo neceſſaria non eſt, nec color magis aquæ quàm aeri inhæret, nam ſi quis ſub arbore decubuerit, viridi colore perfudetur, eadem lux colore intincta aquam & aerem tingit, qua ſublata, vterq; abſq; colore eſt. Sed cur oculos ſagaciſsimus artifex ex aqua eleganter extruxerit, explicabimus. Potiſsimæ binę ſunt rationes, prima in refractione. Quia ſola in oculo pupilla peruia eſt, & viſio per eius arctum, & anguſtum foraminulũ ducenda erat, niſi oculus aqueus fuiſſet, in eo refractio fieri non poſſet, obiectarum rerum minimam partem videret, nil, niſi quæ intra perpendiculares lineas intercluderetur. Res linearum ductibus d. lucidior fiet.

Sit oculus K E L, rectę linęę huic perpendiculariter incumbentes ſint A B I, hic recta viſio intercipitur. Linea verò quę his impenſius obliquatur ſit E F, per pupillam E C inſeratur. Si oculus inanis eſſet, progreſſus fieret ad K, & non tãgeret cryſtallinũ, nil ergo videret, ſed denſioris corporis obiectu flexus faciet ad G per ſecundã primi noſtri, & relabitur ad C. Videbit igitur, quę intra C E B continentur. Altera ratio eſt, quod rerum imagines per pellucidiſsimũ aqueum humorẽ pertranſeuntes, luculentiores cryſtallino deferrẽtur: nam & claritate ſe induentes, fulgentiores conſpiciuntur, vt apparet in Sole, cryſtallum pertranſeunte, & nos ſpecillis cryſtallinis multo clarius, quàm vitreis cernimus, multiplicatur enim lux per refractionẽ vt iam dicemus, aquea igitur claritate oculus donatus eſt, qua probè ſuum munus obire poſſet.

Humorem

Humorem aqueum tenuem, & pellucidissimum esse.
Prop. IIII.

AQVEVS humor intaminata pelluciditate, tenuitateq; visendus venit, interuallum intra crystallinum & corneã implet, nec aliter fieri poterat. Oportebat enim visus instrumenta lucida futura, quia colorũ dignotionem habitura erant. Natura enim comparatum est, vt sola eiusmodi corpora à coloribus afficerentur. Diximus lucem omnium colorum expertem, quia omnibus coloribus tingi oportuerat, vt veros colores oculi repræsentaret, sic aqueum, vel albugineum humorem (quod guttæ ex ouo igne transudanti par dictus est) nullũ colorem habere necesse erat, alioquin difficulter alienos admitteret, neq; crystallino colores, & lineamenta visibilius ostendere potuisset. Argumento icterici esse possunt, quibus bilis vaporibus oculis sese ingerentibus, omnia videntur citrina, vel si nubeculis, & fumositatibus conspurcaretur, fumosa, & defædata obiecta cerneremus, vt in senibus, & defluxione laborantibus est videre. Imitatur tenuitate sua roridum laticem illum Maio mense olerum folijs illabentem, irrorantemq;, & in argenteas guttulas coeuntem. Argumentum suæ tenuitatis est, vt statim dissecto oculo in tenues auras facilè difflletur. Purissimus igitur, & ex omnibus defæcatior à rerum opifice excolatus est, & aeri ferè par, vt per eum lux deferens simulachra, & intromittens, rerum veritatem inhibere non possit.

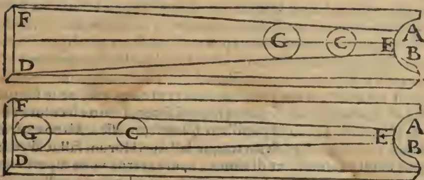
Per pupillam rerum simulachra intromitti. *Prop.* *V.*

DIXIMVS de aqueo humore, sequitur de pupilla dicamus, per eã nanq; simulachra crystallino intromittuntur, quasi fida ianitrix oculo adsidet, ibiq; sua munia exercet. Sed veritatem medicis experimentis probabimus. Morbus est vnguis Latinis, pterigion Græcis dictus, carnosa excrescentia est, corneæ, vel duræ, quam diximus membranæ obueniens, hæc ab oculi cantho exoritur, & pupillam ad vsq; peruenit, quam vbi attigit, tenebris offunditur, & visu orbamur, sic Chyrurgi ma-

num passa, redit amissus visus. Hypochima supra pupillam est humor congelatus, quo visu homo destituitur, acum admittendo ex oculi angulo per obliquum vsque ad pupillam, compactum humorem illum in infima parte deducit, & statim visus restituitur.

Pupillam accessu, recessuue luminis arctari, laxarique.
Prop. VI.

VISVS instrumentum fulgidum, transparens, & tenuissimum diximus. Ob id immoderato lumini obnoxiũ: oportebat igitur tunica quadam circummoniri, foraminulo peruia, cuius famulatu ad lucis accessum obtenderetur, remitteretur verò ad eiusdem abscessum, vt in incerta luce rectius quid conspicare valeremus. Pupilla igitur in die in oculi vestibulo huic muneri præficitur, immoderato lumini obstaculo futura; in crepusculis verò retinacula relaxaret, vt spectra per latiorem fenestram intro liberiùs commearent. Vnde vuea circa foramen rugosa est, ac loculorum instar comprimitur, laxaturq́; noctu verò post obitas functiones quiesceret. Sed prius rei veritatẽ, post artificium à Natura excogitatũ enarremus. Si amici oculos apertos, intentosq́; vehementiùs Solis lumini obiectos contemplaberis, adeò pupillam coarctari videbis, vt per angustissimum foramen vix tenuis acus aciem admitteret, eosdem si in obscuro cubiculo conuertat, paruo temporis curriculo foramen adeò dilatari conspicies, vt ferè lentem capiat. Huius rei instrumento certiùs fies compos, quod Archimedes in dignoscenda Solis quantitate vsus est. Sit regula lignea pedalis longitudinis, & digitalis latitudinis A B F D, in medio linea E C, excauetur ex capite vno A E B, vt oculum commodè excipiat, eligatur cylinder ligneus torno politus minor C propè oculum, maior G longiùs, appositoque vno oculo aperto, altero clauso in A B, conuerso contra Solem, tantisper cylindri accedant, recedantq́;, quousque radij per pupillam introeuntes latera vtriusque cylindri contingant. Hoc facto remoue oculum à regula A B, & protractis lineis contingentibus cylindrorum circulos, iterum eandem regulam in obscuro loco conuer-

conuertat, appositoq́; oculo eodem loco, iterum cylindros appropinquet, remoueatque, donec visuales lineæ latera contingant, sic videbis lineas circulos contingentes in obscuro latiores esse. Causas constrictionis, & dilatationis nos plures excogitauimus. Prima in Luna est, nam huius syderis auctu, nostri corporis humores augescunt, crassescuntq́;, oportet igitur, vt luculentius oculus illuminetur maioris luminis inuasione, in defectu verò, quia humores tenuiores, defæcatioresq́; fiunt, minori lumine indigi sumus. Vnde si quis eodem lumine constitutus, vtraque tempora obseruauerit, veritatem inueniet. Hoc clarius in Aeluro, perspicere licet, nam lunaribus quotidianis incrementis, decrementisq́; pupillas maiores, minoresq́; habet. Ob id Isidis numen totã in se complecti naturam Aegyptij credentes, illi hoc animal dicarunt, quod Lunæ imaginem quandã in oculis repræsentet: vt ex Oro Apolline patet. Cardanus verò pro arbitrio felem contrahere, ac relaxare pupillas dixit, sine ratione, si enim ex libitu contrahere, aut relaxare possemus, essent à Natura musculi ad id opus constituti, at nulli apparent ex dissectione, non igitur ex voluntate, aut constringere possumus, aut relaxare. Altera ratio est ætatis. Senibus humores crassescunt, & fæculentiores fiunt, maiori lumine indigent ad inspectionem, ob id eis relaxatur pupilla, iuuenibus verò quia tenues, purissimique arctius coarctatur pupilla, ne validæ lucis intromissu læderentur. Præterea quod nimio Solis, vel alicuius fulgidi obtutu lædatur visus, patet in ijs, qui diu in Sole deambulant, vel locis niue obsitis, nam tenebricosi euadunt, & diu illatam oculis affectionem seruant. Tandè si quis apertis oculis

aliquantiſper Solem intueretur, & pupilla panderetur, ex Solis illapſu, ignem in oculi fine accenderet, vel ibi maximum ardorē ingereret, cauſam iam explanauimus ſuperiore libro. Prop. 21. Sed maiorum noſtrorum errata diſsimulanda non ſunt, ne & nos ipſi poſteritati imponamus. Alhazenus doctiſsimus Arabs, dicit corneam, & vueam ſphæras eccentricas eſſe, ac ſe mutuo ſecari in contactu, & ſi ſpæra, ſphærā ſecet, ſectio circulus erit, ex Theodoſio II. ob id pupillam ſphæricam eſſe. Ab eo eadem ſimia Vitellio refert. Sed vterque fallitur. Horum fallaciā coarguit oculi anatomē, vt diximus, nam externa vueæ ſuperficies internæ corneę adamuſsim adcubat vſq; ad corneæ pellucidū, vnaq; fit, in eo loco ab illa recedit, & plana diſtenditur, & in medio paruo foramine ſcinditur, nec vſpiam interſecantur, neque eccentricæ ſunt, difficultates ponentes vbi nō ſunt, vt ſcientias admirabiliores faciant.

Subitam pupillæ dilatationem, & conſtrictionem non fieri ſine dolore. Prop. VII.

ANIMADVERSIONE quoq; dignū videtur, hiulcas aut obſtrictas pupillas repentino lucis occurſu non fieri ſine dolore. Repentina luce illata ijs, qui in tenebris commorati ſunt, non ſine læſione euadunt, ſic per Solem deambulantes, ſi ad tenebricoſos locos illicò diuertant, cæcutiunt, nam pupilla Solis præſentia coarctata, repentino tenebrarū occurſu dilatari nequit. Dionyſius Siciliæ tyrannus domum ſuper carcerē conſtruxit clariſsimam, ac longè ſplendidiſsimam, calce illitā, vt homines, qui diutiſsimè carcere fuiſſent concluſi, vinctos ipſos ſurſum educebat, qui ex multa profunda caligine in ſplēdidiorem lucem egreſsi, quàm cupide erant intuituri, occæcabantur. Quod etiam oculi præpropera coarctatione oblædantur, argumento ſunt ſternutationes, nam ſubita pupillæ reſtrictio, ad ſe telam trahit, intenditq;, quæ oculi latera ad ſe abducit, lancinatq;, quibus adhæret tunica, latera intra naſum reſpondent, & in vicinia ſunt loco, qui delicatulus & pruriginoſus eſt, vnde ſi quis filo, vel molliculo aliquo paxillo ſcalpet locum, ex ea tentingine ſternuimus. Vnde obiter adnotanda venit

nit Aristotelis ratio in problematis. Nos ideo talis occursu ster nutare, quia Sol calescens mouet, perinde atq; qui penna nares sollicitant, eumq; calefacientes ocius spiritum ex humore eliciunt, cuius spiritus excussio sternutatio est. Sed Aristotelis propositum falsum est, nam non qui Sole ambulant sternutant, sed qui è tenebris exeuntes splendenti Solis lumini fiunt illicò obuiam, vbi nulla calefactio intercidit: quod non alio euenit, quàm subita pupillæ constrictione. Mox quæ calefactio ex fili impositione in naribus? Multi fuut, qui Solis eclipsim inconniuentibus oculis obseruantes, vt effectum illum assequerentur, imprudenter occæcati sunt. Ob id summus rerum opifex diei, & nocti crepuscula intermedia constituit, vt constricta diurnæ lucis pupilla, tenebrarum aduentu in crepusculis dilatetur, vt no ctu satis hiulca sit, sic aduentu Solaris lucis in matutino crepusculo iam iam ex tenebris arctata, dilatari condiscat.

Qui colores pupillam reserent, qui constringant, quiue mediocriter arctent. Prop. VIII.

NEC solum lux pupillam coarctari cogit, sed colores fulgidi, & qui maximè visibiles, vt albi, crocei, sic & pulita metalla. Lædunt maximè candidæ res visum, candidum enim luci affine, vnde quum lux cum multò candido se offert visui, oblædit illum, & lancinat. Xenophontis milites læsi oculis fuere, quum per multam lucem iter fecere. Fabri, & aurifabri sæpè cæcutiunt ex continua horum ignium inspectione. Sed fabulosos puto Philosophos Indiæ, quos Gymnosophistas vocant, qui ab exortu ad vsq; Solis occasum contentis oculis orbem cādidissimi syderis intuentur, in globo illo igneo rimantes secreta quædam. Cōtra verò nigri colores, vel ad nigrum tendentes, vt cærulei, halurgi visum hebetant, pupillam relaxando. At medij colores, vt viridis, qui ex flauo & cæruleo constat æquis partibus, visum refocillat, & cōfouet, quia neq; constringunt, neq; dilatant. Ideo permagnus ille rerum opifex arbores, herbam, & terram ipsam amæno virore amicit, & decorat, vt continua horum inspectione affectus visus refocilletur. Smaragdo nihil iucundius, nihil vtilius videt oculi, in primis virent vltra irrigua

grami-

gramina, vltra amnicas herbas. Defatigatos obtutus coloris læuitate reficiunt visus, quos alterius gemmæ fulgor retũderit, Smaragdus recreat, & exacuit, nec aliam ob causam non scalpitur, ne offensum decus imaginum lacunis corrumperetur. Rectè igitur Aristoteles se habere oculum in coloribus, sicut auris in consonantijs, nam sicut ex proportione sesquialtera nascitur diapente, sic colores ex proportionalibus compositi adinuicẽ, sunt delectabilissimi, vt ex croceo & cæruleo viridis. Sed id aliquo experimento comprobemus.

Sit quadrata tabula cubitalis F D G E, eam nigerrimo colore tinges, centro H infige clauum, vt semipede à tabula distet, pone oculum supra H, & immota acie, quousq; visus extendatur, lapillos circumpones, mox amoue visum & in circumactu lapillos dispositos inuenies, quia pupilla rotunda est, vt videbimus. Eandem tabulam albissimo colore illines, eodemq; loco oculũ accommoda, & iterum quousq; acies extenditur; lapillos dispones, & amouendo oculum, paruum inuenies circulum C. Demum colore viridi tabulam superlines, & oculum eodem loco constituendo, eodemq; modo operando, circulum tertium B inter vtrosq; extremos medium cadere conspicies. Sed interim falsa eliminemus è Mathematicorum familia. Stoici, referente Plutarcho, tenebras cogere visum, aggregareq; & propterea hebetare dicunt, contra lumen disgregare. Sed satis impropriè loquuti sunt, vt oculorum acies disgregari possit, vt gallina pedibus tritici aceruum, & congregari, vt gallina pullos suos. Aristoteles in problematibus dicit oculos ad omnium rerum colores fatiscere, & deteriores reddi, sed quum ad virides declinãt,

optimè

optimè se habere. Albi enim colores & nigri, viribus suis officiunt, at viridi, & medijs coloribus refocillantur, corroboranturq;. Et quemadmodum quum corpora nostra laborant, deteriùs se habent, quum mediocriter, optimè efficiuntur, ita oculi ad res solidas offendentes, laborant, ad humidas, quia nil obstat, oberrant, quum verò ad virides, qui a solidæ mediocriter sunt, & aliquid humoris continent. faciliter acquiescunt. Bone Deus, quid commune habet visus cum solido, & liquido?

Qui lata pupilla sunt noctu melius, interdiu hebetiùs, qui arcta interdiu acutiùs, noctu caligant. *Prop. VIIII.*

SVNT qui arcta, & qui lata donati sunt pupilla, quorum Physiognomoniam suo loco diximus, sed qui lata sunt pupilla noctu melius, interdiu hebetiùs, qui verò arcta interdiu acutiùs, noctu verò nil penitus vident. Noctiuaga animalia, vt bubones, noctuæ, feles, & lupi lata pupilla donati sunt, vt & vespertiliones, at gallinæ, columbæ, & passeres, & eiusmodi nil penitus noctu, interdiu acutissimè vident, & illa in die cæcutiunt, & hæc paruis pupillis prædita sunt. Aphrodiseus ob id animalia quædam interdiu vident, noctu nequeunt, dicit quia spiritum vsui visus accomodatum habent crassiorem, quàm vt aerem permeare ad rem vsq; videndam valeat, crassescit enim per noctem, quum Solis absentia refrigeretur, interdiu extenuatur aeris beneficio, qui tenuis, & calidus est: feles tamen, hyenę & vespertiliones contra se habent, quum enim interdiu, nil ferè videant, acutè omnia per noctem conspiciunt, spiritum quidem illum visorium, & tenuissimum, & dilucidissimum habent, ita vt per noctem hic modicè incrassescens idoneus ad rerum conspectum reddatur, per diem luce præclara supramodū extenuatus expandatur, & euanescat. Leones per acriorem Solem ingredi non patiuntur, sunt enim oculorum acie acutiuscula, & ignem interdiu eamobrem fugiunt, constat talem Leonis aciem esse argumento pupillæ, quę præfulget, atque etiam partis humidæ oculorum, quæ dilucidissima est. Hæc eadem ab eo Rogerius Bacchon. Sed hæc mihi falsa videntur: qui enim lata sunt pupilla interdiu lumine multo, splendoreq; offenduntur, ac noctu ob

ctu ob sui amplitudinem rerum simulachra facilè subeunt, & videntur, contra verò qui arcta sunt oculorum acie, quia lumine non offenduntur, acutiùs vident, noctu rerum simulachra penetrare nequeunt.

Pupillas ad vsum animalium accommodatas varias esse.
Prop. X.

OB id prouida Natura secundum animalium vsum, & necessitatem pupillas construxit, noctiuagis, vt à summo ad imũ referentur, quasi fores, vt citiùs, & liberiùs suo fungi munere posśint, oportebat enim vt vniuersa pupilla operiretur, & oculi semiglobus foras prominens vndique apertus, & fulgentisśimus foret, non enim in eorum oculis albugo est, sed quicquid intra palpebras continetur, id totum pupilla sit. Contra se habent homines, & diurna animalia, columbæ, gallinæ, & huiusmodi, nam quũ die ab eis res gerendæ sint, paruo pupillæ hiatu contentæ sunt, nam si laxiùs aperirentur, hebesceret potius nimia luce visus, & cæcutiret. Noctiuaga hæc, quia sursum, deorsumq; conspiciendi vsus erat, ab imo ad summum pupilla scinditur. Contra autem in quibusdam piscibus, quorum vsus ad latera erat, à dextris ad sinistra hiatus erat, sic pro vniuscuiusq; officio pupilla, & eius scissura animalibus est accommodata.

Pupillam necessariò rotundam fuisse, magnitudines sine impedimento oppositas rotundas videri. *Prop.* X I.

PVPILLA nostra rotunda est, & ex omni parte radij exeũtes, & liberè vagãtes, rotundum spatium intercipiunt, quod crystallini centrum in medio pupillæ sit. Vnde si quis humo supinus iacens, & vno oculo cælum contueatur immoto, intuitum spatium rotundum erit, à puncto enim crystallini exeuntes radij, & oppositam superficiem ferientes, non nisi rotundum spatium intercipient. Sed si propè res contuenda erit, hoc experimento te ipsum docebis, vt diximus in 8. huius. In plana tabula fac oculus in centro immotus maneat, & dextra manu lapillos consti-

conſtitues, vbi radij oculares plus extendi non poſsint, ſic remoto oculo, circumactum lapillis ſpatium reperies. Idq; hoc modo demonſtrabimus.

Sit cryſtallini centrum I, & pupilla A B C D rotunda, oppoſita ei ſuperficies E F G H, Linea I M erecta perpendiculariter ſuper ſuperficiem E F G H, & tranſiens per centrum cryſtallini I. Protrahantur lineę à centro cryſtallini I ad pupillæ extremitates ad ſubiectũ planum, & erunt I B F, I C G, I A E, & I D H Sunt ergo æquales I B, I A, I D, & I C, & quia ſubiectum planum æquidiſtat ei, erunt quoque lineæ A E, B F, C G, & D H, æquales, & quoq; ſimul iunctæ IBF, I A E, I D H, & I C G, trahantur mox à centro plani M, ad linearũ extremitates lineæ M G, MN, M E, M F, quæ quoque æquales erunt, nam anguli omnes ad M planum recti, & æquales quoque qui ad I, erunt quoque iam dictæ M N, M E, M F, & M G, pares, ergo M centrũ circuli E FGH.

Planum pupillæ non æquidiſtans ouale videbitur.
Prop. XII.

L Secus

SECVS autem eueniet in plano obliquè pupillæ oppoſito, nam & ſi lineæ I B, I A, I C, & I D æquales erunt, quia planum ex vna parte longiùs diſtrahitur, vt F E, & altera pars proprius accedet G H, lineæ productæ inæquales erunt, vnde A C, B F longiores, breuiores verò C G, D H. Sic ſubtenſa latera inęqualia erunt, nam M H, M H breuiora, M E, M F longiora, igitur M non erit centrum F E G H figuræ circularis.

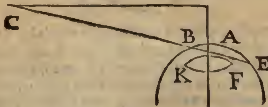
Cryſtallinum humorem præcipuum eſſe in viſu.
Prop. XIII.

ARISTOTELES nō inefficaciter probauit cor primariam eſſe corporis partem, quod Natura illud in animalis medio locauerit, ſic nos cryſtallinum humorem, quia ſuam regiam in oculi ferè medio habet, non ineptè præcipuum viſionis inſtrumentum dicemus. Medius locus declarat, quod ab omnibus cuſtoditur, iuuaturq́;: aliæ circumadſitæ partes eius gratia factæ ſunt, à vitreo namque tanquam gemma continetur, committi-

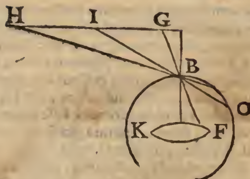
mitturq́; in eo, nam ſanguis à cerebro veniens ad eius nutrimentum à vitreo excipitur, & in vitrũ primo conuertitur, mox cryſtallino miniſtratur, nam proximior eſt vitri natura cryſtallo, quam ſanguis, ſi enim illicò in cryſtallum abiret, eius pelluciditas cruore inficeretur, vnde eius colluuias recipit. Aqueus humor euni humectando prohibet ne calore, aut rigore, vel eũ ambientis araneæ ſiccitate oblæderetur. Ipſe humectus eſt, vt ſuſcipere poſsit viſibiles formas eximia perſpicuitate, & affici à luce poſsit. Eſt alicuius ſpiſſamenti, vt in eo figi, ſiſtiq́; ſimulachra queant, aliter euanida aboleretur. Sed veriſsima ratio eſt, quod conſtans & firma eſt Medicorum opinio viſionem in cryſtallino fieri: quia ſi coit, denſaturq́; humor, quẽ intra corneam, & cryſtallinum ſtatuunt, illicò viſus aboletur, ſed vbi in alias partes adlabitur, & liberũ præſtat à pupilla ad ipſum aditum, liberabitur. Sed quoties ipſe ex aliqua intemperie laborat, omnis aboletur oculi functio. Tandem Mathematicorum nos admonent rationes, quod vbi lineæ non directę aduenerint, refractionis ratione illum contingunt, viſionem cauſant.

Cryſtallinum humorem extra oculi centrum eſſe.
Prop. XIIII.

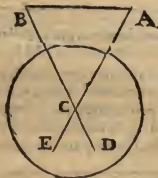
HVMOR cryſtallinus extra oculi centrũ locatus eſt, propè pupillam, vt clarior, & vberior fieret viſio. Clarior, quia ſimulachra ſi profundius mergerentur, obſcuriora viderentur, vt ea quæ in aquis merſa videmus. Fit & vberior viſio, nam ſi in centro eſſet, maior pars eorũ non videretur, quæ nunc

videtur. Huius rei exemplũ erit. Sit oculi pupilla AB, cadat punctus C in B, prodibit directè ad E, lex refractionis facit, vt cryſtallinum tangat F K, qui propè eſt.

Præterea si in centro esset, & difficilius lineæ illuc peruenirent, & maior pars visionum amitteretur. Punctus H perueniat ad pupillam B, lex refractionis cogit eum in O, satis lõgè à crystallino F K. Concedamus vt tangat eum in puncto F, relabitur in G, totum spatium G H non videbitur. Sic eorum maior pars non videretur.

Præterea si in centro crystallinus esset, pyramidales lineæ ad eũ peruenientes perpendiculariter,& in centro se decussantes dextra viderentur sinistra, & sinistra dextra,& quæ sursum deorsum, & quæ deorsum sursum, & demũ omnis visio conturbaretur. Rei visę dexter punctus B,peruenient ad centrũ C, laberetur ad D,& A ad E, sic destra sinistra viderẽtur. Sed Vessalius suis in anatomicis administrationibus,& pleriq; medicorũ humorem crystallinũ in centro oculi locatũ dicũt,putãtes,vt nil referat Medicis, ita & Mathematicis, vel aliis artificibus:quod est valdè erroneũ.

Vtramq;

Vtramq; corneæ superficiem, humorem albugineum, aqueum, vueam, & crystallinum concentricos esse omnes. Prop. XV.

DIXIMVS vtrasq; corneæ superficies mutuo æquidistantes esse, vnde & si extima circularis, quoque interior circularis erit, nam eiusdem soliditatis orbis perpetuus est. Continet interior cornea albugineum humorem, contenti pars cum suo continente eandem superficiem habet, impletque oculum vsque ad crystallinum, sic vitreus humor concauam quoq; corneam replet, vt vna sphæra cum albugineo sit. Sic vuea quæ interiorem etiam tunicam corneæ conuestit, sequitur eius formam, & illa quoque concentrica, nisi tantum ea pars, quæ à lucida corneæ parte se subducit, vbi fenestratur. Crystallinus etiam humor, & si longè à centro abest, eius tamen suprema superficies oculo est concentrica, oportebat enim & concentricam esse, & propè vueam, ob id summa Dei prouidentia factum est satis vtriq;, vt & concentrica, & longè à centro absit. Pyramis igitur visiua per corneam, & pupillam, per aqueum humorem vsque ad crystallinum infracta peruenit; hoc modo.

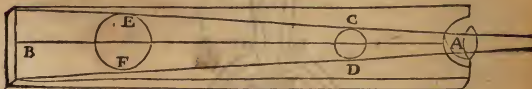

Esto visiua pyramis quadrilatera C B A D, dirigens se ad cẽtrũ oculi M. transit corneam G H, pupillam E F, & aqueum humorẽ E F, sic vsq; ad crystallinum I L, vnde tota pyramis irrefracta, & incolumis peruenit, & rem, vt est, repræsentat, non conturbatur visio, seruatur in ea partium ordo, & concinnitas, sine confusione rei visæ. Hæc videtur germana visio, & ita ex anatome apparet.

paret. Vnde me nescire fateor quę insania, vel furor sit Alhazeni, Vitellionis, & reliquorum perspectiuorũ, inquientium vueã sphæram eccentricam esse, eiusq; centrũ ad auterius oculi plus accedere, sic vitreum eccentricum, & centrum eius ad anterius oculi plus adhærere, vt Astrologi nõ tot eccentricos & epicyclos in magno mundo confinxerint, quot isti in tam paruo oculi corpusculo. Cur in re tam clara, & perspicua tot ambages? vt potius ad puerorum terriculamenta, quàm ad veritatem indagandam conficta esse videantur, vt tyrones scientiam priùs odisse, quam amasse incipiant?

In crystallino visionem non fieri nisi aliqua rei latitudine intercepta.
Prop. XVI.

OCVLVS nunquam rem visam comprehendit in suo esse, nisi quum pyramidis cuspis ad eum perueniẽs depingit in eius superficie rem, vt est ordinata in suo esse. Igitur vt crystallinus rectè diiudicare posit, oportet, vt pyramidis conus alicuius sit in eius superficie quantitatis, aliter enim nil videret, aut satis perturbatè. Quomodo autem id animaduertere possimus, instrumento, quod in sexta huius propositione descripsimus vtemur.

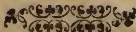

Assumatur regula decem, vel octo pedum, quæ sit A B, sint duo cylindri inæquales C D minor, E F maior, erigatur minor circa oculum, regulæ pars, quæ oculo accommodabitur, excauetur, vt commodè oculum excipiat, sic tandiu cylindrum accedes, & remouebis, quousq; pyramidales oculi lineæ per eius latera excurrant, tunc amoue regulam ab oculo, & per extrema cylindrorum lineæ protrahantur, & videbis circa oculum tantæ latitudinis, quantæ ad crystallinum productæ super eius superficiem ad rem depingendam sint suffecturæ.

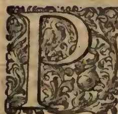
LIBER

LIBER QVARTVS.

PROOEMIVM.

Ostquã oculum construximus, singulares eius partes, & partium munia exequuti sumus. Ingerit se nunc in hoc ordine demonstratio, an fiat visus per intromissionem, & optimè quidem fecerimus, si vnà visionem partim obliquè, partim refractè fieri declaremus, & vera loca, in quibus res videantur demonstremus, quæ maioribus intentata, & obscura fuere, sic passim ad alia progrediendo vniuersam videndi formam absoluemus.

Visionem fieri per imaginem receptionem. *Prop.* I.

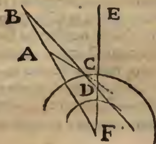
INTER vetustiores, & recentiores Philosophorum, & Medicorum proceres ad facietatem vsque de videndi ratione exagitata quęstio est, num radiorum ex oculis emisione, vel illatione fieri contingeret. Res adeò ambagiosæ difficultatis, vt plerique rerum scientia nõ incelebres, sigillatim rationes reddere non sunt ausi, nos ab alijs prætermissas mathematicas rationes

tiones afferre, & alia ad veritatem indagandam, quantulacunque fuerint, referre iam tentabimus. Democritus, & Epicurus (ex Macrobij recensione) è corpore opinati sunt simulachra quæpiam iugi fluore manare, quæ quasi corporum exuuiæ ad nostros oculos veluti receptacula, & deputatas à Natura sedes remeare. Argumento, vt Aristoteles refert, quia rei visæ simulachra in oculo apparent: nam quum pupilla sit corpus læue, tersum, terminatumq; ab aqueo profundo, potest idolum repræsentare. Sed hi falsi sunt, vt posteriores probauere. Putabant enim sicut vox ad aures vltrò venit, odor in nares influit, & sapor palato ingeritur, sic imagines rerum in oculos penetrare. Sed res aliter se habet, nam facies nostra oculo obiecta, recto meatu profluit, vnde posteriorem sui partem respicere deberemus. Histrio personā sibi detractam ea parte videt, qua induit, scilicet non faciem, sed posteriorem cauernam, sed nos aduersam videmus in speculo imaginem. Alia ratio. Si imagines, quū inspicimus, è rebus euolant, vel vndiq; nullo inspiciente simulachra emicant, si quis teneat, quum inspicit, quæro cuius imperio simulachra præsto sunt intuenti? Si perpetuo fluore rerum manant simulachra, quæro quo vinculo ad permanendum vincta permanent? & quomodo spectra colorem retinent, si colorē non nisi corpora retinere possunt? Tertia ratio. Quomodo tot rerum imagines, cœli, montium, maris, pecudū, quas vno oculorum iactu oppidoquàm paruo videre possumus? Alij sunt, qui dixerunt, per radios ab oculis egressos res contueri, sed posteriores tanquam falsissimum redarguerunt. Nam vel illi radij corporei, vel corporis expertes sunt, si corporei sunt, si lumen ex oculo ad rem obiectam egreditur, homo ad astra aspiciens, lumen ad astra vsq; pertingeret, si corporei essent, vniuersa oculi quantitas quantacunque exinaniretur, nec ad ea pertingere posset. Præterea si per aera transeundum esset, daretur corporis penetratio, si absque corpore sunt, radij non sentirent rem visam, quia non sunt sensus nisi in corpore, neq; corporeus oculus incorporeas res contuetur. Subsequentes ætates Philosophi vtraq; opinione coacti sunt vti, putantes has ambages euadere. Democritus, & Epicurus, Plutarcho referente, per quosdam radios ex oculis exertos subiectam rem ferientes, rursusque redeuntes, & in eosdem resilientes, per hos incursus visualem potentiam

tentiam fieri arbitrabantur. Empedocles imaginibus radios admiscuit, & id coniunctum radios vocauit. Addit Aristoteles ignem in oculis adnatum esse, ac foris emicare, vt lumen de laterna, quod si tunicis non clauderetur, fortius extramitti. Hipparcus ab oculis ad corporum lineamenta radios exporrectos perinde ac manuum admotu summa corpora perrectare, eorum apprehensionem ad eosdem referre. Stoici per radiorũ ex oculis in ea, quæ videri querunt, emissionem, aerisq; simul intentionem. Addit Galenus per circumfusum aerem, quasi per baculum, neq; visile ad spectatricem facultatem traduci. Plato in Timeo per συναυγείαν, vel corradiantiam fieri existimauit. Lumine quidem ex oculis exerto, ad aliquantulum interualli per cognatum sibi aerem effluere, à corporibus verò illato occursante illi, aeremq; intermedium diffuso, amolituq; facilem cum visuali igne intendente. Galenus Platonis opinionem sequitur, roboratque, vt libro de placitis Hippocratis, & Platonis. Ait enim, Ignis, qui mundum suauiter illuminat, similis & congenitus oculorum nostrorum igni, quum diurnum lumen se visus radio applicat, duo lumina inter se similia, & conuenientia, quo oculorum acies dirigatur, ibi minus externi, interniq; luminis fit concursus, id totum igitur eandem passionem sortitum, quum aliquid tangit, vel tangitur, sensum efficit videndi. Et his rationibus persuadet. Corpus, quod videmus duorum alterum erit, vel ex se ad nos aliquid mittit, vel vis aliqua sensitiua à nobis ad se vsq; peruenire expectat, si aliquid mittit, per pupillę exiguum foramen pertranseundum erit, quomodo igitur alicuius montis, vel vastæ rei spectrum in oculos ingreditur? quod est absurdum. Et si innumerabiles sunt, qui id vident, quomodo ad singulos eędem feruntur, & si spiritus intuitiuus exit, quomodo in tanta diffusione dilatari potest omnes visui res expositas circumfusus complectatur? Euclides philosophus Platonicus per radios ex oculis egressos visum fieri dixit, probauitq; his rationibus. Sensuum receptacula alia concaua, alia non concaua constructa sunt, auditus, olfactos, & gustus concaua sunt, & extrinsecus vltro procidentia corpora locum aptum inuenirent, & permanerent, nec è vestigio transilirent, visus contrariam habet formam, nempe conuexam, vnde in eo radij recipi non possunt. Pręterea falsum esse è corpore continuo simulachra pro-

fluere, & noſtros ſenſus laceſſere, nam ſi id verum eſſet, quęrentes acum, illicò noſtro obtutui ultro ſe offerrent, & librum legenti omnes literę occurrerent. Heliodorus Lariſſeus, quod eiecto lumine, emiſſoq; fieret viſio hoc argumento innititur. Quod oculis inſit fulgor, ſplendorq;, vt eum noctu ad cernendum nullo extrinſecus lumine indigent, & in tenebris eorum coruſcant oculi, exemplum bubo, felis, & alia noctiuaga animalia. Et Tiberius ille Romanorum Imperator pauliſper haud alio modo, quàm luce clara contueretur omnia, paulatim tenebris ſe offundentibus. Addunt ad id Platonici, animalium quorundam vires, quę cum radijs è viſu ipſo diffunduntur. Sunt in Africa familię quędam effaſcinantium, Iſigono, & Nimphrodoro teſtibus, quorum laudatione intereant probata, areſcantq; arbores, moriantur infantes, Eſſe eiuſdem generis in Triballis, & Illyrijs. Adijcit Iſigonus, qui viſu quoq; effaſcinent, interimantq; quos diutius intueantur, iratis præcipuè oculis: quod eorum malum facilius ſentiant puberes, alijſq; locis alias eſſe gentes eiuſmodi virtutis tradit Plinius. Aphrodiſeus eſſe homines, qui ſumma animi nequitia perpolluti, liberalem aliquam formam conſpicati enecant, radios ſui conſpectus vitiatos tranſmittunt, quaſi veneno quodam vitio ſui animi radios, veluti telum illinant, iaciantq; in rem, cuius inuidia tenentur, & deſiderio. Prodit igitur de pupilla radius exitialis, qui per oculos obducti hominis, ſubdit, vertitq; quam naturam aggreſſus eſt, maloq; habitu deprauat. Quod verò aditus per oculos pateat contagioni, conſtat etiam ex ijs, qui mortua hominum corpora contueri recuſant, ne radij ſui conſpectus refracti aliquam ſibi lucem, peſtemq; referant. Lupi viſus noxius eſt, vocemq; homini, quem priores contemplentur adimere ad præſens. Baſiliſcus hominem, vel ſi aſpiciat tantum, dicitur interimere; Sic & menſtruatæ mulieres obtutu ſpeculum inficiunt, obnubilantq;. Ex Peripateticorum placitis ſancitum eſt, quorum princeps Ariſtoteles, rerum ſimulachra ad ſenſum vehi, & ſi ipſe in Meteorologicis, & prolematis extraferri dixerit: illuminato enim aere, qui inter viſum, & obiectam rem interpatet, è corpore ſpecies quædam per aeris medium ad oculum vſque pertenſa aſpectum vulnerat, oculuſq; per virtutem animæ inſitam illius colores intuetur, & indicat. Nos dilucidius rem aperiemus,

mus, & perficiemus. Forma rei videndæ in ipsa re materialẽ habet naturam, sed lumine susceptam, materiam subito eximere, & spirituali quadam ratione emicare, & quo magis ab obiecto veniẽs appropinquat oculo, eò magis ex latiori base accommodare se ipsam ad pupillam, & oculum, sicut & corpora liquida per se locis insinuant. Vnde per radiorum lineas pyramidales ex se ad oculum figuram portendit, & cono crystallinum verberat. Quod fiat per simulachrorum in oculos illapsum, ita probamus. Si vehemens lumen Solis per se, vel à corpore polito reflexum pupillam inuaserit, adeò lędit, vt lucis reliquiæ diu in oculis residentes, post clarioris luminis prospectum, clausis oculis etiam in obscuro remanet, quousq; à sua natura fuerit dissitum: lumen igitur pupillam subit. Præterea si cubiculi fenestræ claudantur, & per angustum foramen ingrediatur secunda lux, albaq; papyrus ei obex opponatur, quæ lumen illud excipiat, quod in platea, & oppositis parietibus illustrabit, suis formis, & coloribus vestita in albo papyro repræsentabit. Dico quod sicut corpora à Sole illustrata per arctum fenestræ foramen in subiectum papyrum lumen repræsentat, sic idem visarum rerum spectra per pupillæ foramen subiens, in crystallinum depingit: nemo igitur tam duræ ceruicis, insanæq; mentis ab oculo ad Solem per papyrum reflectionem fieri argutabit, tum quod papyrus non reflectit, tùm quòd reflexio ad pares angulos fieri iam sancitum est, sed quoquo versus paginam inspexeris, semper easdem figuras inspicies. Tertium addemus argumentum. E sui regione quis aliquam figuram intentissime aspiciat, alter homo è lęua vel dextra parte digitum ostendat, si aspiciens manum iniecerit, vt digitum tangat, profectò longè à digito aerem verberabit, quod erit signum visionem fieri per intromissionem. Rem demonstrare clarius iudicamus.

Sit oculus D C, aspiciat rem sibi oppositam F E, alter homo è dextra sui parte digitum obliquè in A ponat, aspiciens si voluerit tangere digitum A, manum inijciet, vbi non A est, sed in B, & ibi non inueniet. Ratio est, quia A ingrediens per pupillam C, refrangitur in D, relabitur in B, tunc ex centro circuli F, per A punctum rei visæ trahatur cathetus F A, coit cum D C in B, & ibi apparebit. Si radius ex oculo egrederetur contrarium eueniret. Sit res visa B, pupillæ punctus D, quærens videre B, per D B, vbi ad C peruentum est, cadet à perpendiculari F f, & veniet ad A, producta catheto ex B ad F, occurret lineæ C A, in A, ibi igitur videbitur B, sed contrarium experimur. Nunc argumenta soluemus. Dicimus quod omnia ferè argumenta vtrinq; adducta ἀντιστρέφοντα sunt, à nobis reciproca dicta, quod propositum argumentum referri, conuertique in eum possit, à quo deductum est, & vtrumq; pariter valet, vt ex Gellio videre est. Qui fieri dicunt visionem extramittendo, quia idolum montis, aut vastæ alicuius quantitatis ingredi per angustum pupillæ foramen non potest, respondet alter, quia neque ingredi ab eodem foramene radij possunt, vt tantam molam intercipiant, si eadem lex erit exeundi, introeundiq;. Si in oculum penetrans radius acum affert, cur egrediens eam non offendit? sic & reliqua. Quod autem vnà cum Empedocle tradit Plato effici visum per luminis ab oculo emissionem, proinde ac è laterna, id esse omnino vanum autumat Aristoteles libro de sensu, & sensili, quando si ita foret, deberemus etiam in tenebris vti oculis, radio inde promicante, ad medium illustrandum idoneo. Verùm quod infert Plato, restingui radium offensantibus tenebris, vanius multo est. Quæ enim luminis extinctio esse potest? extinguitur siquidem humido, aut frigido calidum & siccum, vt in prunis videmus, sed neutrum in lumine recognoscit. Quod sic est, ac ob debilitatem nos latet, interdiu claritatis excellentia perire debuerat, aut aqua, aut glacie, quippe ignita corpora hæc omnino patiuntur, sed in oculorum lumine nil prorsus eiusmodi sit. Vnde certa conjectatione Platonis opinionem, vt minus veritati subnixam ruere. Præterea vel lumen lumini coniungitur, quoniam coniunctio corporum est, sed qualitates intenduntur, neq: id etiam assequerentur, nam & intenduntur, quæ eiusmodi sunt rationis, modo exterius lumen & interius

oculorum

oculorum non ſunt eiuſdem rationis. Qui dicunt ignem oculo contineri, vana dicunt, quoniam intra aquam, cuius naturam ſapit oculus, ignis conſeruari non poteſt. Euclides dixit Naturam fabricaſſe inſtrumenta ſenſus concaua, quia receptura erãt ſonus, odores, & ſapores, ſed oculum conuexum conſtruxerat, quia foris radios emiſſurus erat. Dico in illis bene dixiſſe, ſed oculus quia ſpirituales radios excepturus erat, non niſi conuexus futurus erat, eiuſmodi enim figura ad id opus aptiſsima erat, nel aliter fieri oportuerat, vt ſuo loco declarabitur. Quinimmo nec neceſſariò lumẽ ab oculo recipi volunt, vt videmus, quũ denſioribus tenebris obuallatos, nec luce prorſus vlla oculum contingente, è longinquo multa viſu apprehendamus, vbi comperiatur lumen retegens obiecta. Præterea verum eſt oculum obiectæ rei imaginem in pupilla oſtendere, nam extima corneæ ſuperficies mirè pellucet, intra pupillam verò nigricans videtur, ſicut ſpeculis retrorſum allinitur plumbum, vt obſcurior illa denſitas ſit imaginum ſufflamen, quod per vitri delapſæ lucidum lænorem denſiore obiecto ſuppreſſæ non euaneſcerent. Sed falſum eſt, quod inde cauſetur viſio, nam res obliqua oculo oppoſita etiam videtur, cuius tamen imago in oculo non videtur, ſed ad pares angulos in alteram partem delabitur, neceſſaria enim foret rerum oppoſitio, vt videretur. Si animalia vident noctu, id euenit ex viſus præſtantia, adeò enim viſu vigent, vt ſplendore in tenebris videant peculiari natura à creatore donata, nobis autem ſecus euenit, nam ea bonitate viſus deficimus. Et animalia quæ viſu affaſcinant, vel interimunt, non radiorum extramiſsione id euenit, ſed aerem eis contiguum inficiendo, & paulatim ad ſuum adhærentem tranſiens, ad hominem vſque pertingit.

Lucem ſecundam Idola ad nos deferre. *Prop.* II.

LVX reflexa è ſpeculis, vel è marmore polito, aut metallo eandem lucem generat, vt in ſpeculis cernimus, immo ſi in ſpeculo fuerint literæ exaratæ, aut alia ſigna impreſſa, in oppoſito pariete lumen reflectit idem, & cum eiſdem caracteribus impresſis, vt latiùs alibi docuimus. At ſi hæc lux non è corpore poli-

re polito, sed è terra, vel lapide reflectitur, generat lumen, siue secundam lucem. Et si prima lux supra virides arbores, aut rubras res inciderit, reflectit secundam lucem ijsdem coloribus defædatam. Hæc reflexio non ad pares angulos, vt prima lux, sed ex omni parte, vt è centro ad circumferentiam, nec colores solùm, sed formas, effigies, & omne quod in luce illuminatur reflectit, vnde lux secunda secum rerũ imagines suis coloribus, & figuris insignitas adfert. Hæ nempè imagines non semper in opposito videri possunt, nam vehemens lux Solis debiles illas reflexas obscurat, sed si clauso & obscuro loco resilierint, videntur personæ, & motus, at si per arcta foramina immittantur in obscurum cubiculum, clariora rerum simulachra conspicientur, vt diximus. Lux Solis inuisibilis est, nec videtur, nisi reflexa, nam si per obscurum antrum à foramine in parietẽ ingreditur, & per alterum egredietur, nec aliquid obex ei fuerit, inuisa per illud transibit, si manum opposueris videbitur manus illuminata, & reflexa tunc antrum illuminabit. Solem in die videmus, quia eius radij à terra repercutiuntur, nocte non videmus, quia non habent, quo percutiant, solùm astra lucida conspiciuntur, quia solida, & Solis lumen transuerberant. In crepusculis videmus, quia radij vapores circa terram existentes offendunt, & matutini, clariores serotinis, quia matutini vapores crassiores ex anteactæ noctis frigiditate. Feriens Sol oculos visionem impedit, si ferit fenestræ foramen, secum imagines non affert, sic ignium, & candelarum, sed secunda lux imagines, & simulachra secum affert. Aristoteles quod secunda lux & imagines ferat, & videre faciat, ignorans, ait in Problematis. Quamobcausam manu præ lucerna, aut Sole obiecta melius inspicere possumus? An quia lucernæ, Solisue lux nostris occurrens luminibus, reddit suam ob nimietatem infirmiora, quippe quæ rem etiam sibi cognatam interimere præ sua possit exuperantia, at verò manu ita arcente, nec luminum acies offici potest, & res visui obuia nihilominus in luce posita est, vnde fit, vt acies plenius agat, & res spectanda nihilominus videatur. In magnis defectibus stellæ ob eandem causam nobis apparent, quod suis temporibus accidisse Thucidides memoriæ mandauit, & nos quoque vidimus. E profundis puteis stellæ interdiu videntur, & si Sol sit in meridie, in lapidicinis, & metal-

licis

licis elaborantes homines quotidie eas aſpiciunt. Non eſt igitur neceſſe in viſione vt oculus illuminetur. Sed res viſa, & nos in tenebris commorantes venientes imagines non videmus ſed venientes ſe ſpectari ſinunt.

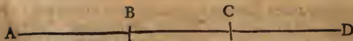
Lumen per aerem imagines deferre. Prop. III.

SI aer præterea non eſſet, nec viſui locum omnino foret, qua in parte operæpretium arbitror Plotini placita inſerere, aſtruentis corpus per ſe minime neceſſarium eſſe ad emicantem ex oculo radium ſuſtinendum, atq; perferendum, qui nullo fultus tibicine, aut ſubſtrato ſuapte natura fertur, nec metuendũ ne radius ipſe decidat, qui naturam habet luminis. Inter viſum & viſibile medium per ſe neceſſarium eſt lumen externum, vel proprium, vel obiecti valdè lucentis.

Viſionem fieri in inſtanti. Prop. IIII.

ANTIQVOS & neotericos exercuit hæc quæſtio; vtrum in inſtanti fiat viſio. Eadem enim eſt ratio delationis ſpecierum ad oculum in inſtanti, & delationis radij à Sole ad corpus illuminatum. Alacen Arabs in tempore ferri his rationibus probauit. Non comprehenditur forma à ſentiente niſi poſt eius peruentum in corpore ſenſibili, nec ab vltimo ſentiente comprehenditur niſi poſt peruentum ad concauum nerui cõmunis, vt lux à corpore luminoſo delata ad oppoſitum corpus, & quum id tempore fiat, igitur viſio fit in tempore, & ſi ſenſum lateat. Præterea nec ſenſus ſentit venientes formas, niſi poſtquam paſſus eſt ab illis. In paſione eſt alteratio, & nulla alteratio niſi in tempore, ergo forma, aut lux non niſi in tempore defertur, & alia etiam eiuſdem rationis adducit argumenta Alchindus cõtraria his affert, ex experientia quoq; in contrarium eſt. Si igitur viſio fit in tempore, & ſi tantillum illud erit temporis, erit tamen parua magni temporis pars.

Eſto

Esto punctus A visus, res visa B, perueniat ad A tempore imperceptibili. Sic C duplo maius, ergo tempus quo deferretur C ad A, duplo temporis maius, & si tempus adhuc imperceptibile. Sit res visa D, feratur ad A, veniet ergo in tempore triplicato, quàm C ad A, sed quia eodem tẽpore videtur A, & D, idest & quæ propè nos sunt, & stellæ in subitanea oculi apertura, impossibile est igitur, vt tempore fiat. Aliam addimus. Lux incorporea est, sic & radij deferentes imagines, mouentur ergo sine tempore. Sed qui dicunt ad probandam repentinam lucis celeritatem ab Oriente ad Occidentem deferri in instanti, impropriè loqui videntur, quum fieri non possit, vt ab Oriente in Occidentem lux mittatur, illuminat semper Sol hemisphærium, immo maius, quo illustrato adeò sensim radius repit, & sibi succedit, vt non percipies quomodo ferri videatur.

Esto A Sol in nostro orbe, tellus F. Sol illuminet hemisphærium B D E moueatur in G, radius, qui prius erat B C fiat D E insensibiliter, quando igitur ex B in C momentum fuit, hac motionem impossibile est deprehendi. Visio igitur in istanti perficitur, lux educens visibiles species, ipsa sese effundit, easq; simul per aerem transuectas in eius extremam superficiem, à qua palpebra coniungitur, statim aperta palpebla, pupillæ speties offertur, eiq; coniungitur minimo temporis momento. Neque est verum quod inquit Ptolæmeus, apertis oculis eorum radios tempo-

temporis momento ad cælum ferri, sed aer pingitur omnibus speciebus, quare aer vbicunq; aliqua specie terminatur, illicò species præsto est, quamobrem & oculus.

Visionem fieri per rectas lineas. Prop. V.

VT Solis radij per foramen angustum excidentes, & recto prorsus tendentes, nusquam deflectentes, sed inflexibili via vadentes, talem intellige & visus viam. Et obiectis etiam corporibus emicant radij, qui ad oculos vsque protensi suapte natura referuntur, quod ratione & experientia perspicuum est. Præterea si consulueris eos, qui dioptræ radijs, chorobatis, & eiusmodi instrumentis vtuntur, videbis lineas ad visum venientes per pinnacidia, & foramina inuicem opposita recta ferri, & si cui eorum quid obieceris, visum impedies, & sic clarè perspicies non in obliquum, sed in rectum radiorum fieri porrectionē. Species è corpore fluunt, & per lucē è corpore elicitæ, & in pupillam delatæ, si inter oculum & rem tabula ponatur, tollitur visio, idest si obuium sese efferat opacum corpus. Præterea visionem in instanti fieri iam sancitum est, & quum lineæ rectæ sint omnium breuissimæ, vt forma igitur quamcitissimè ferretur, rectis lineis ferri necessarium erat.

Visionem fieri per pyramidem. Prop. VI.

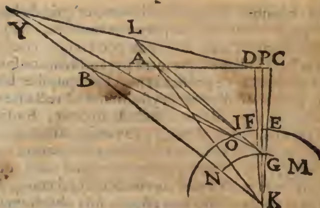
QVVM nos oculos ad rem aliquam contuendam conuertimus, è rei visæ oris radij emanant, qui ad oculos vsque porriguntur, & pupillam pertranseuntes crystallinum verberāt. Imaginari itaq; debemus radios ex oppositę superficiei fimbrijs fluentes, quasi tenuissima fila in oculos illabi, & in oculi centro, velut in manipulum vnum colligi: hoc modo visionis pyramidē contemplari licebit, cuius basis in re obiecta, vertex in crystallino erit: si obiectæ rei basis quadrata, vel multilatera, sic quadrata, vel multilatera pyramis erit, si circularis conus, tandem ex basi pyramis nominabitur. Nam vt oculus perfectissimè aspiceret, non nisi per pyramidem opportunum fuerat: nam si

aliter vidiſſet, fluxa, & imbecillis fuiſſet viſio, videlicet ſi per parallelas lineas, & oculus latior eſſet, vt parallelas recipere poſſet, quum parallelæ in pyramide ex vna parte contrahantur. Exemplum erit in Sole, qui à centro ad ſuam circunferentiam lumen diffundit, ex centro in plures partes, & lumen in pyramides diuiſum, nam in circumferentia laxum & diffuſum eſt, in centro verò in cono coarctatur baſis in anguſtum collecta, fortior ibi erit. Igitur ex illuminato corpore lumen cum coloribus ad oculos veniens, in pupillæ anguſtijs ſe accommodat, in conum ſe colligit, & quod in longa progreſsione debilitatum, & diffuſum eſt, ſe contrahit, vnde in arctum compreſſa conus, omnium vigor ibi aderit. Idem euenit in ſpecillis: nam pyramidem diffuſam magis cõtrahunt, & coarctant, ob id cum illis acutius videmus. Nos ad hanc rem melius contemplandam artificio contenti erimus, quo Durerius libro ſuo de pictura vtitur. Figit enim clauiculum capite perforamen in pariete, ex quo trahit filum, ex vna parte pondusculum habens, deinde aliquantiſper longè à clauo menſam ſternit, ſupra impagem figit, habeatq; valuam, quæ aptè claudi, & reſerari poſsit: habeatq; impago duo alia fila cera affixa: mox ſtylum capit, in cuius acie filum è clauo propendentem colligat, & ſocio præbet retinendum. Demum locata ſuper menſam figura polygona, vel ſi mauis ſolida, iubeat ſocio vt ſtylum cum filo ad angulos figuræ imponat, tunc fila in impage locata, donec ſe interſecent in loco, vbi filum pertranſit, affigit, hoc facto ſocius filum remittat, et clauſa valua notet punctum interciſorum filorum, poſtea aperi valuam, et idem faciat, vt prius, donec omnia figuræ puncta in ſua valua ſignauerit, et lineis continuabis puncta, et figuram habebis. Euclides à viſibus figuram comprehenſam, conum verticem habentem vocat. Sed verè conus non eſt, ſed multilatera pyramis. Idem & Lariſſeus ait, niſi conum intellexerit omne, quod ab oculo comprehenditur, quum in viſionem fertur, quia pupilla rotunda eſt, vniuerſæ viſionis terminus circulus erit ſemper, et ob id conus.

Viſionem partim rectè, partim refractè fieri. *Prop. VII.*

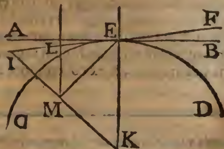
VISIO noſtra partim recta, partim refracta fit, recta viſio veritatem et perfectionem, obliqua vel refracta, res aliter

quàm sint, ostendit, et imperfectionem, et quia de hac refracta visione maiores nostri nil, aut parum meminere, obid in multos errores inciderunt, ideo de ea nos pro viribus conscribemus. Nos ea perfectè videmus, quę intra pyramidem conspicimus, scilicet quæ ab obiecta re proficiscens, et per pupillæ hiatum pertransiens perpendiculariter crystallinum ad recta ferit, et hæc intra radiosam pyramidem concludi dicitur. Radiosa pyramis est figura corporis oblongi, ab cuius basi breuissimæ rectę in opposito tractę ad vnicam cuspidem terminantur, cuius basis visa superficies est, latera pyramidis visiui radij, qui externi sunt, cuspis intra oculi centrum consideret, si eousq; progrederetur. In pyramidis medio axis est, quæ sola obiectum perpendiculariter ferit, vt pares vtrinq; angulos, et sibi cohærentes faciat. Hæc axis, vel hic radius omnium radiorum acerrimus, et viuacissimus est, nec vsquã res clarior, perfectiorq; videri potest, hic enim vnica, quasi quadam congessione, à cæteris radijs constipatus fouetur, vt merito radiorum princeps, ac rex dici mereatur. Radij verò medij in pyramide sunt multiuida illa, quæ ab extrinsecis radijs septa intra pyramidem continentur, atq; hi radij velut chamęleon, polypus, cæteraq; animalia facilè pauitantia proprietate quadam rerum colores suscipiunt, ne à venatoribus capiantur, vt et ipsi faciunt, nam à contactu superficiei, vsque ad pyramidis cuspidem ita colorum, et luminum reperta varietate inficiuntur, vt quouis loco intercideretur, eodem inhaustum lumen, acceptumq; colorem expromant. In veniendo colorum proportio, et stylus seruatur, et custoditur. Medij hi verò radij visionem quasi minus perfectam faciunt. Est et refracta, vel obliqua visio rerũ, quæ ad pyramidis latera consistit, quæ quum per arctum pupillæ foramen ingredi nequeunt, illicò corneam, vel aqueum humorem contingentes refranguntur, & ad crystallinum refracti veniunt. Hæc visio omnibus imperfectior est, & quanto à recta pyramide longius recesserit, tanto imperfectissima, quippe nec rerum certos colores, nec locum, sed lucem, et confusam quandam visionem affert. Exemplum apponemus.

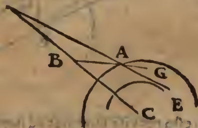

Sit oculi pupilla E F , centrum oculi K, oculus E F I O , cryſtallinus M G H N. A centro K, pyramidales lineæ trahantur in oppoſitum planum C D, totum id igitur intra pyramidem cõtentum C D, perfectè videtur, omniũ perfectiſsime axis P K. Sit quoq; pars plani C A B, veniat B ad O punctum, refrangetur in H , relabitur in Y, cathetus ex K & B occurrit H Y in Y , & in Y punctus rei B videbatur. Eodem modo punctus plani A veniet in I, refrangetur in G, relabitur in L, & occurret catheto in L, extenſæ ex K A, & in L , videbitur A punctus, non ſuo loco vbi eſt, nec eodẽ colore colorata, vt diximus, ſed claritatem, & indiſtinctam rerũ molem induet, & quanto ab F longius receſſerit, imperfectius videbitur, ſed minus confuſa viſio in L, quàm in Y, & minus in D, quàm in L. Quod punctus B videatur in Y, hoc pacto demonſtrabimus , ne idem toto hoc opere ſit repetendum . Diximus alibi omnis aquæ corpus rotundum eſſe, & ſi cyathum aquæ plenum in Lunæ globo locetur, etiam ſuprema eius aquæ ſuperficies illi rotunda eſt, & mundi centro concẽtrica, & res in aquis videbitur vbi linea uiſus diſtenta cathetum à re viſa ad centrum mundi tracta ſecatur .

Sit

Sit aquæ ſuperficies A B, vt nobis videtur plana, ſed reuera circularis eſt, ſicut D E C, ſit oculus F, ſit res viſa M, veniat ad aquæ ſuperficiem E, refrangitur ad oculum F, trahatur cathetus à mundi centro K per M, & occurret F E in longum extenſæ in puncto I, ibi videbitur M. Sed quia lineæ à centro terræ ductæ vſque ad aquæ ſuperficiem ob nimiam diſtantiam à mundi centro, quaſi perpendiculares ſunt, non in I res videbitur: ſed producta ab M perpendiculari ad aquæ ſuperficiem A B, occurret F E in L, in L igitur videbitur. Eadem eſt in oculo ratio, nam quando aliquid refractè, vel obliquè conſpicatur, non ſuo loco, ſed vbi cathetus à re viſa per oculi centrum ducta occurret lineæ deferentis formam. Exemplum.

Eſto D F oculus, denſius ſcilicet medium, nam aer tenuior eſt aqueo humore in oculo concluſo. Centrum oculi C, res conſpecta B, veniat obliquè ad F, non in G decurrit, ſed refrangitur in E, extenditur G F in A, extendatur cathetus ex C per B, quouſque occurret E F in A, ibi igitur videbitur B. Noctu cubili

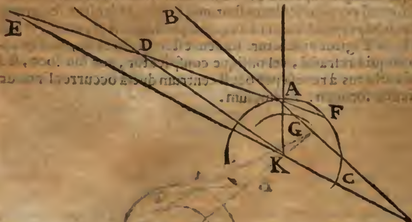
ſtratus,

ſtratus, lumen matutini crepuſculi per inferiorem portæ rimam ſubiens, obliquè oculo incidebat, ob id refractū in laquearibus cubili reſpiciebam, & putans diſruptum parietem, pauidus cubili ſurgens, videbam lumen ad ſuum locum regredi, nam directè illud oculis tunc occurrebat, & ex eo tempore ſemper hæc ſum ſpeculatus.

Non omnia quæ obliquè oculo obijciuntur videre poſſe.

Prop. VIII.

QVANDO cathetus non occurret lineæ extenſæ formam deferentis, res videri non poterit, vt in ſpeculationibus pilæ cryſtallinę vidimus, nam vel æquidiſtans erit, vel retro oculum fieri deberet viſio, vt vidimus.

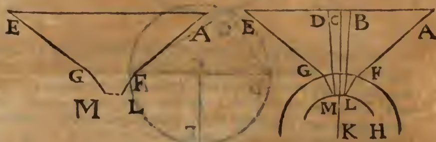

Eſto oculus F A, eſto res viſa D, veniat ad pupillam A, non venit ad F, ſed refrangitur ad G, extenditurque ad B, trahatur cathetus ex K per D, & ſit K D, æquidiſtabit B A, non ergo vſpiam concurret, ergo res videri non poterit per decimā ſecundi. Si verò fuerit in E, trahaturque cathetus per E K, concurret retro oculum in C, non igitur in hoc caſu videri poterit per vndecimam eiuſdem.

Viſionem

Visionem fieri veluti per infundibulum. *Prop.* *IX.*

ET si vulgò dici soleat visionem per pyramidem fieri, non tamen per integram, sed curtam, & detruncatam, vel ad modum infundibuli: nam radiosa pyramis sola, quæ perpendicularis ad crystallinum producitur, si crystallinus non obijceretur, proculdubio ad conum cuspidatim procederet, sed crystallino obice eam decurtat. Prætεrea obliqua pyramis plus deformatur; nam lineæ ad oculum se frangentes coincidunt, quasi per infundibulum.

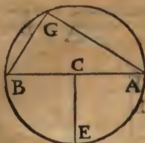
Sit visibile obiectum A B C D, oculi pupilla F G, crystallinus H I, occurrit recta pyramis B C L M, quæ si vsque ad k descenderet, proculdubio perfecta pyramis esset, sed crystallini occursu scinditur ab ipsius superficie H I. Esto & refracta pyramis A E, veniat E ad oculum G, refrangitur in M, sic A ad L occurret crystallino H I, decurtabitur, & erit veluti infundibulum A B F G L M.

Oculum plusquam cœli quartam videre. *Prop.* *X.*

MAXIMA diligentia ab opticis perquisitum est, vtrum pyramidis angulus, quem facit in pupilla fuerit rectus nec ne: idest si oculus quartam cœli partem vno intuitu videre posit, qua in re turpiter lapsi sunt. Larisseus ait visionis angulum esse rectum à Natura in oculo conformatum, quia anguli acuti, obtusiq; incerti sunt, nam augendo, & minuendo infiniti

sunt

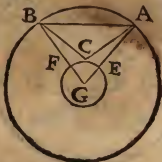
ſunt ſpecie,rectus verò finitus. Natura quod eſt infinitum,veluti indeterminatum,horret,finitum verò tanquam præſtantius amplectitur,vnde rationi conſentaneum retur viſionis angulum rectum eſſe, idq; etiam phænomenis oſtendit. Si quis cęlum aſpiciat, eius tetrartemorion vno obtutu conſpicit,& ſi ad horizontis circulum oculum conuertamus,eandem ambitus partem cõſpicit, conſtat igitur Mathematica ratione rectum angulum tetrartemonem continere. Præterea in circuli circumferentia locatus oculus,totam diametrum conſpicabitur,quod nõ eueniet niſi angulus rectus eſſet,quod vt clarius eius ſententia perſpiciatur, addemus exemplum.

Si oculus poſitus fuerit in C, videbit cœli quartam A E,idemque videbit horizontis quartam E B, & A C E,& E C B recti anguli ſunt. Præterea ſi oculus in D poſitus fuerit, ſcilicet in circumferentia, totam diametrum videbit ergò A D B rectus eſt angulus.Vitellius dicit quod maximus angulorum ſub quo fit viſio eſt quaſi rectus,quod diameter foraminis vueæ quæ ſubtenditur illi angulo in centro viſus eſt,quaſi ęqualis lateri cubi inſcriptibilis ſphæræ vueæ,vel lateri quadrati inſcriptibilis circulo magno illius ſphæræ. Rogerius Baccon arduę dicit id eſſe determinationis,tamen foraminis aperturam, & ſi ſit latus quadrati inſcriptibilis intra totam ſphæram non videre cœli quadrantem: ratio eſt, quia in centro terræ oculus non moratur, commorans igitur ſuper ſuperficiem non videt cœli quadrantem, oportet quod maiorem recto angulum contineret.Sit cęli quadrans A B, terra E F, & à centro D, lineæ D A,& D B trahantur ad angulum rectum in D,& à ſuperficie terræ C,lineæ C A, & C B protrahantur,clarum eſt angulum A C B maiorem eſſe recto A D B. Igitur

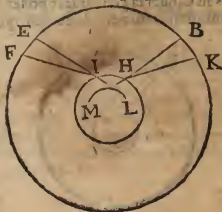
vt oculus

vt oculus existens in C, quartã cœli videre posset A B, maiorem recto A C B foraminis aperturam habere deberet.

Præterea nec sphæra vueæ concentrica est glaciali, vnde etsi glacialis, & mundi concentricæ essent, non ob id vuea concentrica est, concludit ergo non posse videre cœli medietatem. Causa vniuersalis verò ait, diametrum vueæ esse latus quadrati, quod describitur intra sphæram vueæ, etsi sphæra vueæ, & glacialis concentricæ essent, sub latere quadrati videretur, & esset angulus ad centrum rectus, sed quia centrum glacialis interius est, remanet latus aperturæ vueæ, minus lateris suis quadrati inscriptibilis. Sed hi omnes sine experientia, & ratione locuti sunt. Sed quid de cętero eis credendum sit, aliis iudicandum relinquo. Primo in oculi dissectione pupillæ foramen vsque ad duodecimam, ne dicam vigesimam partem suæ sphæræ aperiri, & in luce vsque ad acus tenuitatem constringi diximus. Præterea proprium pupillæ munus esse constringi, & aperiri, vt vidimus; neque vnquàm in eodem statu esse, quando igitur determinãda erit suæ aperturæ qualitas? Sed re vera oculus maiorem, quàm cœli quartam videt, & præcipuè sero, quando solis abest præsentia, sed id alio modo quàm ipsi putant, sed partim directè aspiciendo, partim refractè. Et id sensui manifestum est nobis ambulando, & sedendo, quod à nostri dextra parte, vsque ad sinistram videmus, & si id non esset, satis homo infeliciter viueret, vt demonstrabimus.

O Sit

Sit oculus H I, & eius pupilla, accedat radius F à dextris, refrangatur in M, extendatur in E. Sic K veniet ad H, refrangitur ad L, extenditur ad B, videbitur tota cœli pars B E, quæ est vltra quartam :-

LIBER QVINTVS.

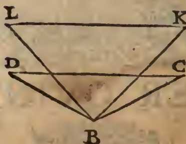

PROOEMIVM.

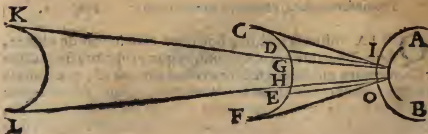
POSTQVAM affatim visionem per intromissionem, & partim rectè partim refractè fieri recensuimus, mox vbi fractionis linea præcisius incumbit, ne de ijs amplius posterius verendum sit, nũc operæpretium duximus problemata quædam attexere secundum Euclidis, & maiorum placita, sed aliter quàm ipsis visa sunt, soluenda, & fortaße notioribus principijs, & experientijs.

Proximiora maiora, remotiora minora cerni. *Prop.* 1.

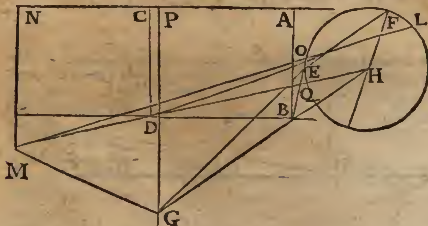
QVIA vniuersa ferè, quæ hoc libro clauduntur de visione, huic innituntur propositioni, vt quæ propriora sint, auctiora, remotiora quidem defectiora videantur, ob id, quæ à nobis exigenda sunt, vt solidiori fundamento nitantur, solertius hoc problema trutinandum censemus. Prius audiatur Euclides, quid sic probat. Id præmittens axioma. Sub maiori angulo spectata maiora videri, sic demonstrat.

Sit oculus B, linea proprius admota CD, longiùs verò KL, priori parallela, & æqualis, perueniat linea KL, ad oculũ B, per ductus KB, & linea CD, p CB, CD. Quia augulus SBD maior est KBL, igitur maior videbitur CD, q̃ ipsa KL. Sed Plotinus Platonicus inficiatur hoc ab Euclide depromptum axioma verum esse, eiusque rationes redarguit, quas, quia alibi attulimus, huc afferre non necessarium visum est, sed vterque lapsus est. Suppositionem, cui Elucidis demonstratio innititur, non omnino veram esse censemus: nam obiectum vastæ magnitudinis si proprius oculo adhæserit, maxima illius pars eum latebit, at lõgiusculè remotum, latiorem partem videbit, nam quum species in conum desinat, quò aciei cuspis longiùs procéditur, eò laterales axes latiorem intercipiunt magnitudinem. Exemplo res dilucidior fiet.

sit visibile obiectũ vastæ magnitudinis CF, oculo AB valdè proprius deferatur ad eum pyramis, quia cuspis longè pupillam superat, totum conspicari non potest, sed ex pupillæ latitudine nõ videbitur nisi GH, quia hos ambos lateralium linearũ ductus pyramidis linea circularis CF proscindit in GH. At si lõgiùs idem obiectum producatur, & eo vsq; processum sit, vt angulus coni maximus pupillam impleat, vt in LK, totum videbitur, vel ipsius pars maior. At si maius videri putabitur proprius admotum, ex refractione euenit, nã FO ad E, & CI ad D decurrit, vt posterius videbimus. Præterea nec Euclides memorat visionem in crystallino fieri, nec cognouit, partim rectè, partim refractè videri. Sed ad nostra transeamus, re solertius perpensa. Quæ æqualis magnitudinis lineæ sinistrorsum & destrorsum ad oculum incumbunt, proximiores procliuibus lineis, & reclinantibus accedũt, & remotiores rectius super oculum oriuntur. Quę reclinant frãguntur, & fracta longiùs amandantur, & quousq; cum suo catheto decussentur, remotiùs producuntur, quo loco videntur. Et quia flexu hebescit visus, incondita, & obscura videt eo loco, cõtra verò in remotis, quia rectiùs aciei cuspis progreditur, minusq; frangitur, minus igitur à vero formę puncto reclinabit. Rem subsignabimus exemplo.

Esto magnitudo AB ęqualis, & vtrinq; parallela, & punctus B oculo occurset in puncto E, ex doctrina tertij correlarij primæ prop.

prop. lib. nostri vestigetur diameter IF, & quia circuli pars IE sexta est totius circumferētiæ linea BE, ad diametri finem declinabit F, extendatur EF, & occurset catheto ex oculi centro H, per B, pūctum, extendaturq; cathetus quousq; occurrat lineæ FE in G, puncto igitur punctus B refractus in G, videbitur satis remotè. Secus autem eueniet remotiori puncto D, nam & ipse oculo in O occurret, inuenta diameter erit QR, linea ergo DG propè R refrangetur, & erit OL, longius prorogetur in M, & centro H per D, trahatur cathetus vsq; ad eum locum, vbi decussabit refractionis lineam in M punctus tandem D, in M, videbitur propinquior lineæ parallelæ BM, quàm G. Vnde quanto quacunq; ex parte procliuiores oculo occursent radij, tanto refractionis linea, quousq; cum catheto coeat, longiùs egredietur, & visa res res lōgiùs emicabit: quare si idem ex altera parte feceris, A in P, & C in N videbitur. Maior igitur PQ, ipsa MN.

Parallelæ in plano existentes visui obiectæ, concurrere videntur, nunquam tamen concurrunt. Prop. 11.

AVDIAMVS prius maiorum placita. Euclides, quem sequuti sunt omnes, id ita probat.

Sint parallelæ lineæ vtrinq; pductæ AB, CD, oculus E, & sint tria interualla etiā parallela inter eas cōstituta GH, IF, BD, protrahantur

hantur ex interuallorũ extremitatibus lineæ ad oculũ GE, HE, IE, FE, BE, DE, & oculus angulo GEH, videat interuallũ GH, & angulus IEF interuallũ IF, & angulo BED, interuallũ DB. Quoniã angulus GEH, maior eſt angulo IEF, quia intra ſe cõtinet, tanq̃ ſua parte totũ, videbitur GH ipſa IF maior, & eodem modo IF ipſa bd. Sed hoc falſum eſſe monet experientia, nam quanto res longiùs producetur, angulus acutior fiet, mox acutiſsimus, tandem longiuſculè, nullus erit angulus, quia lineæ conſtituentes quodammodo naturales ſunt, ergo ſpatium intra duarum parallelarum tractus conſtitutum, adeo auguſtari videtur, vt parallelæ concurrere videantur, quod nunquam eueniet. Sed nos ita ſoluimus. Sũt parallelæ vtrinq; ductæ GA, FB, oculus ON, quo K

puñctum recta acie reſpiciat, veniet ad oculum obliquè linea RV ꝓximè, minus verò propriuſq; IL, remotiſsima MC. Sit obliquus lineæ tractus VO, pupillæ occurrẽs, refrangetur ad V, producatur in X, & excitetur cathetus peroculi centrum S & O, pũctum rei viſæ, & conueniet cum viſuali linea OX in X. Igitur in X punctus V videbitur. Eodem modo pũctus L in Y, & punctus X in Z, & producta exili linea per puncta XYZ, ſemper anguſtabitur, dũ vnica fiet cum linea FB, & tũc viſus non amplius obliquatur, ſed verum pupilla cernit quicquid è regione opponitur. Vnde lineę pares ab vtrinq; concurrere videbuntur. Eodẽ modo ad ſiniſtrũ ducendæ ſunt lineæ. Sic latiſsima propè oculum platea videbitur, anguſtiſsima in fine MN, ſpatium verò AB, quod aciei mucroni incumbit, nunquam concurrere videbitur.

Para-

Parallelæ lineæ supra, & infra oculum existentes, concurrere videntur, nunquàm tamen concurrunt. Prop. III.

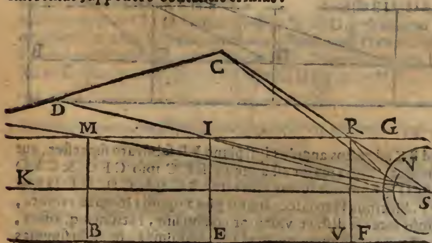
OCTAVA ſuppoſitione hoc theorema ſoluit Eulcides, Altiora videri,quæ ſublimioribus radijs cernerentur, depreſsiora verò,quæ humilioribus. Sed quum in hoc nil alienum à prædićto ſit,nulla aliorum theorematum additione opus erat, fruſtra enim per plura fieri dicuntur, quæ per pauciora fieri poſſunt. Nos eodẽ modo ſoluemus,quem ſupra memorauimus: eſt enim globatæ figurę oculus,& pupilla orbiculari meatu feneſtrata,qua ſe viſibilium ſpecies inſinuant, nil itaque impedit, quin vndique linearum concurſus in cryſtallino fiat,& vndique tranſitus inhibeatur ſpećtrorum. Viſiua enim acies, vbi in medio parallelarum incedit,æqualiter à lateribus franguntur obliquæ lineæ. Rem exemplo apertiorem reddemus.

ſit altitudo RIM,planitiei parallela FB, oculus SVO, parallelæ vt prius æquis interuallis diſtinćtæ,& pũćto R ſuperiori deorſũ educito radium ad pupillam O, refrangetur ad V,prolongetur, peruenit ad E, extrahatur cathetus ex S centro oculi tranſiens per R,quouſque concurrat cum radio viſus in C,punćtus ergo R ſublimius videbitur in E, ſic punćtus I, in D,& in P,& protraćta linea per punćta, erit CDP ex alto deprimi videbitur.Idẽ,vt ſuper

perne monuimus, inferne facias, & planitiem eleuari videbis visus acie in medio respiciente.

Oculus alterutri parallelo plus inhærens minus, remotior verò magis ea concurrere videbit. Trop. IV.

ET si hoc Theorema minus ex dictis necessarium videretur, quo tamen non mirentur ambulãtes per cœnacula, aut dormitoria cænobiorum, aut per regias aulas, quum videant summa laquearia magis descendere, quàm pauimenta ascendere, apponere constituimus. quod non alia euenit ratione, nisi quia aspicientes oculorum aciem figant in opposito pariete ad sui corporis altitudinem, & maior erit verticis distãtia ad rectum, quàm ad planum, ob id minor erit refractio ex inferiori parte. Et si minus id egere exemplo videremus, vt rudioribus consuleremus, apponere contentis erimus.

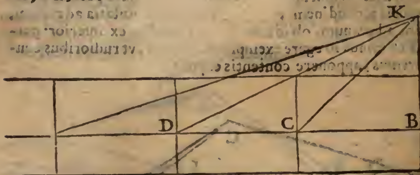
Sit oculus S, & vbi aciei mucronem diriget in opposito pariete ibi pone lineam A, & ab oculo S transuersam lineam ducito S A Parallelus longè à vertice superius distans siue rectum sit R P propinquior, siue planities F H. Descendat satis obliquè R punctus ad oculum V S, refrangetur, & occurret catheto in puncto C. &

P

C. & sic R videbitur in puncto C remotissimè, I verò videbitur in D, & M in K descendens à culmine linea C D K videbitur. At F punctus, qui propè oculum minus decliuis, minus refrangitur, & videbitur punctus in X, & L in Y, & N in Z. Erit ascensus linea X Y Z.

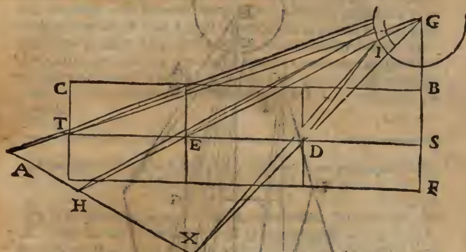
Aequalibus interuallis in plano oculis subiecto existentibus, quae remotiora, minora spectantur. *Prop. V.*

ITA probat Euclides. Sit oculus A, aequalia quidem interualla B C, C D, D F, ex oculis prodeāt linearum ductus K B, K C, K D, K F.

Sed B K ad rectos angulos ipsi plano F B substrato superstet, aut subsistat. Quia maior est angulus B K C ipso C F D, & C K D ipso D K F, maior igitur videbitur B C ipsa C D, & C D ipsa D F. Plotinus Platonicus inquit plura oppida longius remota, minus inter se distare videntur, quàm sint, rationemq; affert, quod tunc rei dimensionem planè assequimur, quando singulas eius partes gradatim intuemur, at quum res longiùs seposita est, particulae plurimae latent, meritò igitur totius mensura nos fugit. Secus autem ex nostris principiis.

Sit

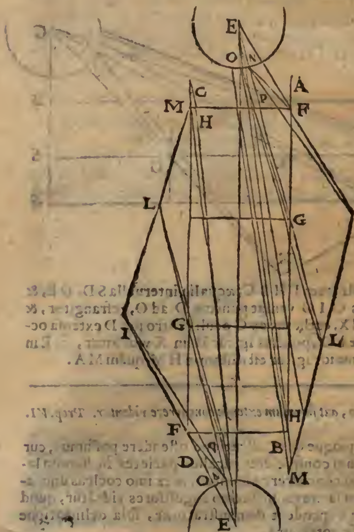
Sit planum substratum F H B C, æqualia interualla S D, D E, & sublatus oculus G I O veniat punctus D ad O, refrangitur, & progreditur ad X, cathetus ex G oculi centro per D extensa occurret prædictæ in X, punctus igitur D in X videbitur, sic E in M, & T in A, maior igitur est distantia H M, quàm M A.

Parallelæ in imum, aut summum extensæ concurrere videntur. Prop. VI.

EADEM quoque demonstratione ostendere possumus, cur intra puteum conspiciẽtes parallelI parietes in summo latiores, in immo concurrere videntur, & ex imo cocleas dum aspicimus in imo latiores, in summo angustiores videãtur, quod quia ex eadem dependent demonstratione, sola delineatione rei contenti esse poterimus.

Sit aspicientis oculus in summo putei E, & paralleli parietes A B, C D, interualla eorum æqualia F G H. Accedat proximior punctus F ad oculum O, relabitur ad E, inde refractam lineam protraham donec concurrat cum futura catheto ex centro oculi E, & puncto F, & erit concursus in puncto I. Sic enim ex puncto G accedat ad oculum linea, & refrangatur, & fluat, quousque ea cum catheto iungatur in L. sic punctus H, in M. A ngu-

 stabitur

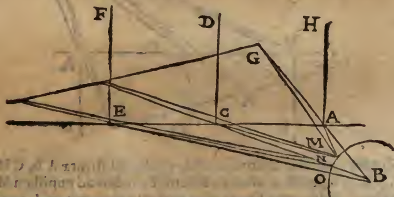

stabitur igitur linearum concursus in imo putei. Hoc autem euenit, quia centrica linea E E. per medium excurrens veritatis vindex recta, obliquas ad se conuenire videbit. Si oculus mox statuatur in imo, & sursum aspiciat, eadem euenient, quæ supra euenerant, stans ad perpendiculum erectus latera in arctius coire videbit. Nec Euclidis in hoc loco superfluitas insinuan-

mulanda, duodecimo enim Theoremate probat, quæ obiiciuntur longitudinem habentium, quæ sunt à dextris ad sinistra procedere videntur, & quæ à sinistris ad dextera, quod ex nona suppositione probat. Dixerat enim ibi, quę dexterioribus spectantur radiis, dexteriora apparere, quod ex eodem principio demonstrari poterant: nam lineæ, quæ ab oculis longe concurrunt, dexteræ sinistrorsum, & sinistræ destrorsum accedere videntur.

Aequalium altitudinum supra oculum positarum, quæ propinquiora altiora, videbuntur. *Prop. VII.*

PER octauam suppositionē hoc theorema Euclides soluit. Quæ sub humilioribus radiis videntur humiliora apparēt, & quæ propè oculum sunt, altioribus radiis conspiciuntur. Nos autem eodem principio demonstramus. Quæ enim propè oculum feriunt, & refracta longius fluunt, quousque cum catheto iungantur, sic à suo loco longè superius conspiciuntur, si magnitudo supra fuerit. Eadem res exemplo dilucidior.

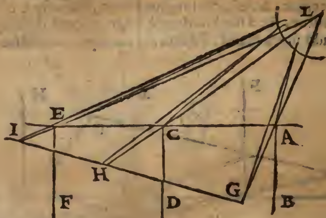

Sint tres æquales altitudines A B, C D, E F, & sit A B, propè oculum, & accedat à punctus ad pupillam M. frangatur, & fluat, & deinde cathetus ex oculi centro I. per idem punctum protrahatur, donec incurrat priorem lineam in G. sic punctus A. sublimius

blimius in G apparebit. Idem eueniet de puncto C, qui in H, humiliori loco videbitur, & E in I. Et hoc modo in plateis domorum æqualium altitudines in plano erectarum, quæ propè oculum ad astra tolli videntur, quæ vero longè absunt, ad solum descendere.

Aequalium altitudinum sub oculo positarum remotiores sublimiores videri. Prop. VIII.

PER septimam suppositionem probat Euclides, quod quæ sublimioribus radiis videntur, sublimiora apparent, nos autem ita probamus. Vbi visionis mucro oppositum locum feriet, quæ proximiora sunt, obliquius feriunt oculum, & longiùs in imo refranguntur, minus autem, quæ longè, ob id remotiores exaltari videbuntur, mergi verò propinquiora. Exemplum.

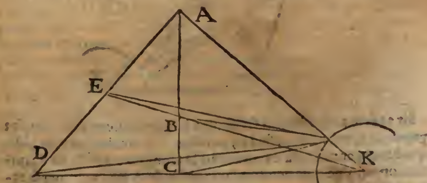

Sint tres æquales altitudines sub oculos substitutæ A B, C D E F, & sit A B propè oculum L, & veniat punctus ad pupillam M frangitur, & decurrat linea, mox cathetus trahatur ex L centro oculi, & puncto A, donec accurret priori lineæ G, & sic videbitur in H, & E in L. Trahatur exilis linea per puncta côcursus, & erit G H I, remotior pars L sublimior est, depressior verò G, quæ propinquior fuerat.

Si

Si erectæ perpendicularis magnitudinis summitatem inspexeris. procumbere videbis. Trop. IX.

QVAMPLVRIMA theoremata quæ sequũtur ab Euclide, Ptolemæo,& Alhazeno prætermittuntur, & ex iam dictis sequuntur, quæ pictoribus, perspectiuis, lapicidis, architectoribus, & cæteris, qui circino,& visu sua opera examinãt, quammaximè futura necessaria iudicamus, nam nisi quis aciei cuspidis lineam, quam centricam dicere possumus, quum per oculi centrum, & circuli basis visiuæ pyramidis pertranseat considerct, in maximos, & ferè infinitos errores prolabetur, & maiorum dicta inter se aduersantia pernoscet. Ad rẽ igitur nostram redeuntes, si quis erectam ad solum magnitudinem inspexerit, & superne in summo aciem exaltauerit ad oculum procumbentem videbit; nam ex visiuis lineis solùm centrica veritatem assequitur,videbit igitur ædificij apicem in suo loco, at imũ obliquè oculis feriet, frangetur linea, & longè à suo loco retrocedere facit, vnde retrocedens imum, videbis procumbere summum. Hoc exemplo fiet res clarior.

Sit erecta perpendicularis altitudo A B C, oculus K in imo existens à summum punctum feriat, videbit ędificij apicem in suo loco. Veniet ad oculum imi punctum C in O. relinabit ad centrum,& producta excurrat tantum, quantum cum futura catheto con-

to concurrat, & erit in D, retrocedens ab ipso imo. Sic punctus B in E videbitur, igitur rectam A B C magnitudinem procumbentem videbis, vt A E D.

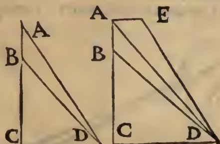
Erectæ magnitudinis si imum inspexeris semper summum retrocedere videbitur. Prop. X.

CONTRA autem si imam ædificij partem quis conspexerit etiam ad perpẽdiculum erectam, vertex resupinari videbitur, nam quùm centrica verum in imo cõsequatur obliqua ex summo veniens ad oculum linea, præ acie refracta fallitur, et falsa oculo exhibet resupinam magnitudinem. Exemplo fiet clarior.

D A E B C K

Sit eadem altitudo A B C, oculus in imo existens centrica sua punctum C inferiorem feriat, punctus A ad oculum veniẽs obliquabitur, et refracta excurret ad D, longius. Sic B, ad E, minus longè. Vnde perpendicularis altitudo A B C transuersa retro C E D ab summitate resupinata apparebit. Vitruuius huius animaduersionis meminit, inquiens Membra omnia, quæ supra capitula columnarum sunt futura, id est epistylia, zophori, coronæ, tympana, fastigia, acroteria inclinãda sunt in frontis suæ cuiusq; altitudinis parte duodecima, ideo quod quùm steterimus

mus cõtra frontem, ab oculo lineæ duæ ſi extenſæ fuerint, & vna tetigerit imam operis partem, altera ſummã, quæ ſummam tetigerit, longior fiet, ita quo longior viſus lineæ in ſuperiorem partem procedit, reſupinatam facit eius ſpeciem. Cum autem (vti ſupraſcriptum eſt) in fronte inclinata fuerint, tunc in aſpectu videbuntur eſſe ad perpendiculum, & normam. Sed Vitruuij opinio quoquomodo vera, falſa ve videtur, & dum optices gnarum architectorem optat, ſe penitus illius ignarum oſtendit, ſed vt quæ ipſe dicit, & nos refellimus, plenius intelligantur, eius rei deſcriptionem apponemus.

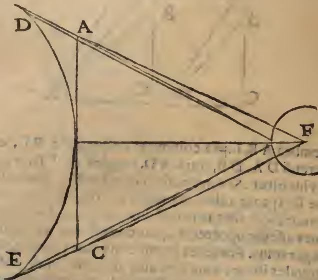

Sint membra A B, ſupra columnas collocanda B C, oculus D, radij extenſi D A, D B, quia A D, longior eſt B D, ergo A B, ſupinata videbitur. Sed propoſitio hæc à nullo, quod ſciam, perſpectiuæ ſcriptore adhuc demonſtrata eſt, nec ſcio vnde excerpſerit, multasq; habet in ſe difficultates, & nodos, & multorum opiniones afferre oporteret, quas omittimus, ne tædium lectoribus ingeramus. Præterea duodecima eius parte inclinata, nõ erunt æquales lineæ, nam ſi oculus ab ædificij imo abfuerit per ſuam altitudinem, tunc lineæ D B, & D A æquales fiunt, vt in E: nam quum A B, & A E æquales ſint, & axis ad rectum illum angulum ſecat, erit vterq; triangulus æqualis A E D, & A B D, & ſic latera E D, D B æqualia erunt, at ſolum duodecima pars inclinabitur longè ab imo C ſeducendus eſt oculus. Præterea, vt opticæ ignarus neq; locũ præſcripſit, quo ſiſteret oculus membra illa inſpecturus. Nos autem dicimus, ſi oculus verticem obnixè aſpexerit propendere potius, quàm reſupinari videbit, ra-

tione iam dicta in præcedenti propositione, & in sexta, qui[a] semper circa centricã angustantur lineæ, si oculus propè imum fuerit, at si oculi cuspidem columnis affixerit inspector, tunc videbit membra illa aliquantisper resupinari, vt diximus.

Erectæ magnitudinis perpendicularis si medium inspicietur, illud surgere, extrema resupinari videbuntur. *Prop.* X I.

SI erectæ magnitudinis vmbilicum centrica inspectoris feriet, illum tuberosum, & globosum inspiciet, extrema verò recedere, cuiusdam arcus similitudine. Exemplum sic oculis subijciam.

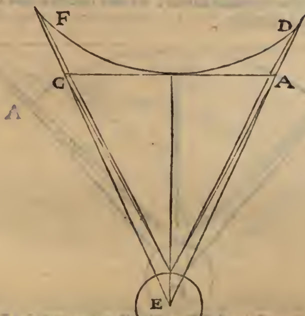

Sit perpendicularis erectus paries A B C, oculus F, cuspis medium feriat B, & sit centrica F B. Summus parietis apex ad oculum veniat F, frangitur, & relabitur extra, & vbi attigerit cathetum, ibi fac punctum D. Idem facies de imo puncto, & vbi C videbitur in E, ibi aliã notam ascribe, deinde prolonga lineam per puncta, quæ super annotasti, & singulari quodam modo se flecti videbitur, vt in medio tuberosa, ventricosaq; appareat, quia summum, & imum recedunt.

Recta

Recta linea oculis exposita, cuius medium centrica feriat, conuexa videbitur. Prop. XII.

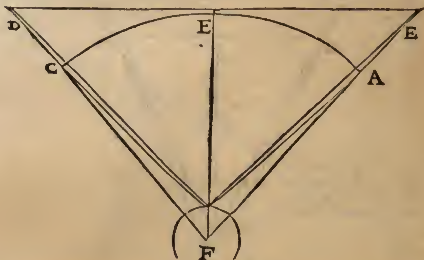
IDEM eueniet de muris in plano iacentibus erectorum ædificiorum, nam si recta fuerit, oculis in medio respicientibus, conuexa repræsentabitur, nam extrema retrocedere videbuntur. Exemplum ante oculos ponimus.

Sit recta linea A B C, describens ima erectorum ædificiorum fundamenta: oculus sistatur in medio F, vt cuspide percurrat medium ipsius B, veniet ad eum extremus punctus longe remotus C, reclinabit ex fractione, tunc longius producatur, & vbi conuenit cathetum, illic adijce notam E. Eodem modo facito per aliam partem vt dextrorsum, vt sinistrorsum procurrent lineæ, postremo de puncto E ad punctum B, & D trahe lineam suã curuam, extremitates omnes adiungendo, & globosam te signase comperies.

Concaua linea oculis exposita, cuius medium centrica feriat, recta videbitur. Prop. XIII.

CONTRA verò si muri concaui fuerint, eorumq; medio visiuæ pyramidis cuspis insinuetur, non amplius concaui, sed recti videbuntur: nam eorum extremæ partes ad oculos obliquè venientes, & vltra suos limites retro apparentes, concaua superficies recta demonstrabitur. Verùm hæc exactius explicantur subiecto exemplo.

Esto cõcaua superficies A B C, oculus F, cuius centrica F B medio dirigatur, concauę lineæ extremum C ad F oculum veniat, refrãgetur, & retro iaculabitur in D, ex alia parte idem eueniet ex A, videbitur in E, protracta linea erit recta E B D. Euclides hoc contra quàm nos statuimus docet conuexũ inspiciendo planum videri, idq; quia paulatim inspicitur, quod ad rem facere nullo modo videtur.

Rectorum ædificiorum toruli, vbi eos centrica percusserit, ibi tumidiores videbuntur. *Trop. XIV.*

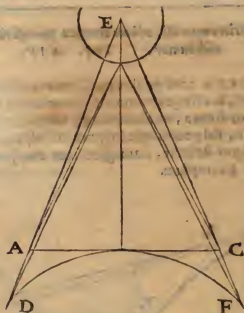
RECTORVM ante oculos positorum ædificiorum toruli, zophori, & alia prominentia ornamenta, & si ad normã, & ad rectum ordinata, consummataq; fuerint, vbi oculi cuspidem direxeris, ibi prominentem partem inspexeris, & præcipuè si ex obliquo steterit, nam gibositas conspectius oculis se insinuabitur. Exemplum.

Esto torulus A B C, ex obliquo oculis obiectus F B, cuius mucro F B. Sed punctus A ad F veniens refractus conuenit cathetũ in puncto E, & C in puncto D, videbitur igitur obliquus totus E B D, in medio B gibberosum, & conuexum.

Ex alto planum inspicientibus globosum videri. *Trop. XV.*

SI oculum supra planum sublimius steterit, illudq; inspexerit, vbi centricam direxerit, illic turgidum videbit, extrema depressius recedẽt. Causam pluries assignauimus, exemplumq; parum ab ijs variabitur, quæ supra proposuimus.

Sit

Sit planum A B C, oculus in medio inſpector F, vbi viſus acies dirigetur B, & extrema A C, veniant ad oculum F, ex refractione retrocedunt, vnde videbuntur retrocedere. Hac ratione quũ mare ex alto inſpexerimus, in medio conuexum videmus, & præcipue vbi centrica fixa erit, & extrema compreſsiorá, & ibi viſus debiliſsimus, quia vaſtæ magnitudinis mare.

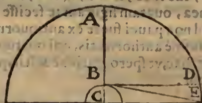
Viſionem terminatam eſſe. *Prop.* *XVI.*

VETERES, Macrobio referente, humanũ radium per planitiem extentum, ſine impedimento nõ progredi alterius 180 ſtadijs: ſtadium continet octauam partem mille paſſuum, vt ſint millia p. 22 & ſemis. Aelianus verò docet, quod humanus viſus in mari vſq; ad 30 paſſus poteſt. Sed hoc ſimpliciter prolatum vtrumq; falſum eſt, nam ſunt homines, qui acutiſsimè vident, & ſunt luſcioſi. Strabo vocatus à M. Varrone 135 millia p. videbat, ſolitum Põtico bello à Lylibeo Siciliæ promontorio exeunte claſſe Carthaginis portu omnem numerum dicere. Et ſunt

sunt alij tam obtusi visus, vt quæ ante pedes habeant, non cernant. Oportet quoque distinguere visibilia, velut splendores, magnitudines vastas plusquàm 50 millia p. videri. Stellas etiam in firmaméto videmus ob earum magnitudinem, & splendorem.

Cœlum vbicunque homo fuerit, rotundum ferè semper videri. Prop. XVII.

MAXIMVS est ineptorum numerus, qui putat cœlum globosum videri, quod verè globosum fuerit, quasi eorum visus ad extremum vsque cœli ambitũ protendantur. Sed vbicunque homo steterit, si oculos sursum sustulerit, se circumuoluendo rotunda quadam cœli conclusione contineri videbitur, ad oculum enim, tanquàm ad centrum venientes radij vndiq; ęquales, longitudinis putà 22. millia p. nec vltra progredientes, oportet rotundum videri. Idemq; in horizonte euenire fatemur, nam vbicunque homo fuerit, se conuertendo rotundũ horizonta cernet. Eadem ratione, sed re vera non rotundum, sed ferè rotundum, aut oualis figuræ dicas, nam intercapedo à summo cœlo ad capitis verticem breuior est, quàm à vertice ad horizonta. Sunt qui dicant id euenire, quia à capitis vertice ad cælum minor est distantia, quàm à vertice ad horizõta, hoc modo.

Linea enim A B minima est, quia minor ipsa B D, & B D ipsa B E, ex tertiò Euclidis, ob id oualis figuræ videri. Sed hoc falsum est: nam in tam longa distantia differentia ferè nulla est. Sunt non paruæ authoritatis viri Philosophi, qui id euenire dicunt, quod inter nos, & infimum horizonta multa sint interiacentia corpora, sed inter verticem, & cœli summum nullum intermissum corpus, & hæc intersita corpora faciunt, vt distan-

tia

dia productior videatur. Sed hoc quoq; falsum, nam vera causa est, quod dum sursum cœlum aspicimus aciei cuspis ad zenith dirigitur, Horizon obliquè oculum feriet, & ratione refractionis longiùs conspicari. Hæc clara sunt, vt exemplo non indigant, sed vt huius disciplinæ initiatis demereamur, non grauabimur apponere.

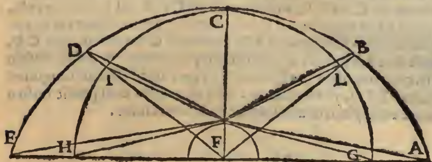

Cælum erit G L C I H, zenith capiti imminens C, quod centrica ferit, punctus H ad oculum F venit, frangitur, & relabitur in E, vnde punctũ H, longè in E apparebit. Eodem modo I punctus in D, & C, suo loco, & G L, in A B, si hæc puncta exili circumscribes linea, ouatam figuram te fecisse cũperies circa horizonta. Ob id non pauci fuere ex antiquorum philosophorum scholis non minimè authoritatis, qui ouatum cœlũ putauerunt & confessi sunt, hac, vt spero, ratione fulti, quod ouatum oculis eorum videretur.

Oculo in theatri rotundi medio constituto ouale videri. *Prop. XVIII.*

EX his etiam pendet ratio, cur oculo in areæ medio existente, vel theatri rotundi spatio ouale videatur. Circumferentiæ enim obuiam partem centrica ferit, quæ verò destrorsum, & sinistrorsum fuerint, obliqnè ad oculum venient, & ex refractione longè à suis punctis, vnde accesserant, relabuntur, ob id circularis figura, qualis apparebit. Exemplum effingere nitar, & si ex superiore minore necessarium videatur.

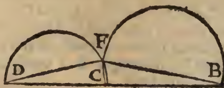
Sit

Sit area, vel theatri medium F, vbi oculus ſtatuatur, theatrum G L C I H, ex oculi regione punctus C, vbi centrica feriet. Venit H ad F oculum, veniens obliquè, frangitur, & longius emittitur in E, punctus I in D. Ex alia parte idem facies, ſi G, & L punctus in A & B, videbitur, exili linea circumſcribendo puncta, videbitur A B C D E.

Eſt locus, in quo æquales magnitudines inæquales videantur. Prop. XIX.

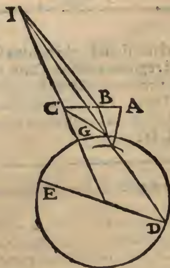
HAEC, quæ ſequuntur problemata ad multiplices perſpectiuæ vſus, quam vulgus practicam vocat, neceſſaria ſunt, quum res aliter, quàm ſunt, oculis repræſentãdæ ſint per linearum flexus, circuitus, & obliquitates. Poſſunt enim res æquales inæquales videri, & inæquales æquales. Hoc problema Euclides ita docet.

Sint magnitudines æquales B C, C D. & circa B C magnũ cir-

R culi

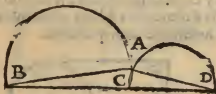
culi ſegmentum circinabimus B F C, ſupra verò C D, ſemicirculum & à puncto B, tranſuerſam B F, ducemus, vbi ſe duo circuli ſe mutuo abſcindunt ad F, & ſimilem ex F, ad D, erigimus etiam lineam ex C, ad F. Quoniam angulus C F D, eſt in ſemicirculo, rectus eſt, & angulus B F C in maiori ſegmento, minor recto, appoſito oculo in angulo B F D, videbit B C, minorem ipſa C D, quia quæ ſub minori angulo minora videntur. Sed hoc falſum eſt, quia impoſsibile eſt vt oculus F, per obtuſiſsimum angulum videat B F D, vt monuimus. Sed quomodo fieri poſsit noſtro more exemplum oculis ſpectandum ſubiecimus.

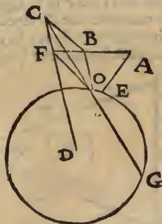
Apponatur ita oculus, vt viſiuo angulo partem vnam recta aſpiciat, & alteram obliquam, vt longè refracta, æqualis ei videatur ſint A B, & B C æquales magnitudines, veniat ad oculũ F G, A B, rectè, & punctus C declinans ad G. Quia G C declinat, veſtigetur diametri parallela D E. Et quia G E ſexta eſt circuli pars, punctus H declinabit ad D, extendeturq; in I, Vnde punctus C, videbitur in I. Igitur B I maior ipſa B A conſpicietur, ſic B C maiorem ipſa B A conſpicietur.

Est locus, in quo inæquales magnitudines æquales videntur.
Prop. XX.

CONTRA verò locus est, in quo oculo apposito inæquales magnitudines æquales videantur. Euclides ita probat.

Sint duæ magnitudines, quarum maior C B, minor C D, super vtramq; describantur duo maiora circuli segmenta, sed similia, scilicet quæ angulum ęqualem suscipiant, vt ęqualis sit D A C, eo, qui sub C A B, connexis lineis D A, A C, A B, quod per 33. 3. in similibus segmentis æquales anguli, ergo magnitudines ęquales videbuntur. Ex supiori ratione falsam dicimus. Exemplum nostrum in medio apponemus.

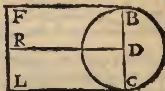

Sint duę magnitudines A B, maior B, F minor, veniat directè magnitudo A B ad pupillã E O, quæ vt est videbitur, veniat pun

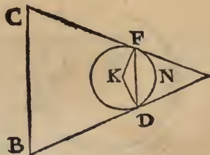
ctus F ad O, obliquè relabitur ad G, extensaq; linea ad C, occurret catheto ex D, in C, connexa B C, æqualis est A B, videbitur ergo æqualis B C, ipsi A B.

Sphæra hemisphærio semper minus spectabitur. *Prop.* *XXI.*

EVCLIDES contrarium sentit. Ait enim sphęra binis spectata oculis si dimetiens sphęrę ęqua interuallo oculorum fuerit, ipsiusq; hemisphærium spectabit.

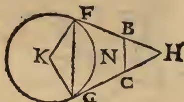

Sphærę dimetiens B C, centrum D, & supra tria puncta B D C oriantur tres perpendiculares, diriganturq; in rectum, quarum terminis designetur linea F K L, ipso dimetienti æquè remota, loceturq; alter oculus in F, alter in L. Quia diametro eorum distantia par est, si manente axe D, circumferatur parallelogramum B F C L, circunscripta figura circulus erit, quare hemisphęrium tantum ipsius spectabitur sphęræ.

At si oculorum interuallum illud sphærę superabit, plus hemisphærio

phęrio conſpicietur. Eſto oculorum interuallum C B, centrum ſphęrę K, à punctis C B procidant radij tangentes ſphæram in punctis D F, productiq; mutuò congrediuntur in H. Pars igitur FND minor eſt hemiſphærio, ex ijs, quę probauerat in 23. theoremate, remanens pars F K D, viſa maior erit.

Contra verò ſi oculorum interuallum minus ſphærę dimetiente fuerit, minor illius pars ſpectabitur. Probatq; hoc modo. Eſto ſphęra cuius centrum K, oculorum diſtantia B C, minor ipſa ſphæræ diametro. Procedant radij ab oculis B C, tangētes ſphęram & ſint B F, C G, congrediantúrq; mutuo in H. Quoniam diſtantia B C, ipſa ſphęræ diametro minor eſt, igitur ab H procidentes radij minorem ſphærę patrem intercipient, per ea, quę ſupra probauerat. Sed hęc falſa ſunt, ſupponit enim eodem tempore vtrumq; oculum videre poſſe, quod ſuo loco falſum demonſtrabimus. Semper enim vno oculo aſpicimus, & ſi binis inſpectare neceſſum fuerit, velociſsimo ictu viſiua virtus huc, illuc diſcurrit, quod idem eſſet, ac ſi oculo huc illuc moueretur. Semper igitur cuiuſque ſphæræ oculus minus hemiſphęrio ſpectabit, idemque ſenſit vigeſimo tertio problemate.

Quanto oculus ſphæræ propinquior fuerit, tanto minorem eius partem videbit. Prop. XXII.

PROBAT Euclides oculum plus hærens ſphæræ, vel columnę, quod idem exiſtimat, minus videt, & plus videre exiſtimabit, idq; hoc modo probat.

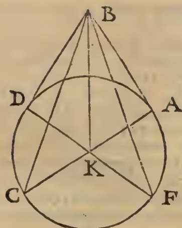
Eſto

Esto sphæra cuius centrum K, & ab oculo D ad centrum procedat linea D K, & ex puncto K oriatur recta B C, ad perpendiculum circa D K, circulus describatur, dirigianturq́; tangentes D L, & D N, connectanturq́; K L, K N, igitur anguli ad L, N, recti sunt, quia ad semicirculum, ipsamq́ue sphæram inibi attingunt. Mox hæreat magis oculus sphærę in R & secundum R K, describatur circulus, & ab R dirigantur tangentes circulum iam descriptum R F, R S, & connectantur F K, S K. Vnde sub angulo D, spectatur N L, sub R, S F, sed maius est L F S N ipso S R F, apparet enim minus, quia angulns ad R, maior est eo, qui ad D. Sed hoc falsum, quia eorum. quæ propè sunt, minor pars videtur directè, maior refractè, quę verò longè, maior pars directè, minor verò refractè, & quia ex fractione hebescit visus, languidè, nec suo loco, & maiora quàm fuerint; videt, non tamen ratio ex angulo prouenit.

Se in linea supra circuli centrum orientem stet oculus, circulus rotundus videbitur. Prop. XXIII.

IN hoc problemate cum Euclide cõuenimus. Ipse ita probat. Esto circulus, cuius centrũ K, ab eo oriatur perpendicularis linea K B, oculus sit in B, trahantur per centrum diametri A C, F D, dico has binas diametros æquales videri, & inde circulum

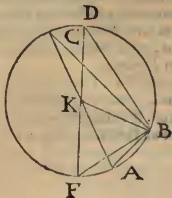
ęquè

æquè rotundum Conne&antur B A, B F, B C, B D. Quoniam B K & K F, binis B K, K C, alterę alteri ęquales sunt, & ęquales anguli, quia recti, ergo & bases B C, F B sunt æquales, eadē quoq; ratione B A, B D ęquales sunt, sunt & diametri ęquales, angulus igitur, qui D B F, angulo C B A, ęqualis, videbuntur ergo ęquales dimetri.

Si in linea supra circuli centrum obliquam, sed semidiame tro æqualem oculus steterit, circulus non videbitur rotundus. Prop. XXIII.

HAEC contra Euclidis sententiam est, inquit ènim ipse, si quæ ex centro excitatur, non fuerit ad angulos rectos ip si

Plano æqualis autem fuerit, quæ ex centro, circulus æqualis apparebit.

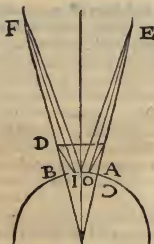
Sit circulus, cuus centrum K, & ab ipso K excitetur non ad angulos rectos ipsi plano K B, sed æqualis ei, quæ ex centro circuli, connectaturq́; B D, C D, B C, B A, B F. Quoniã D k, K B, K F, sunt ęquales, & rectus est angulus qui sub D B F, quia in semicirculo: eademq; ratione, qui sub A B C, & quę sub ęqualibus angulis ęqualia spectantur, vnde diametri, & ex inde circulus ęqualis videbitur. Hoc falsum probabimus: nam si quę ex centro obliqua fuerit, alia pars propiùs, altera longiùs erit, ea quę propè, rectè, quę longiùs verò refractè videntur, & refracta longè à loco, in quo sunt videntur; impossibile est ergo vt obliquè iacens oculus plano ęqualem circulum videat.

Ex pupillæ dilatatione omnia se ipsa maiora videri.
Trop. XXIIII.

MYDRIASIS, siue platicoria, siue pupillę dilatatio est, quum maior fit pupilla morbo, quàm iustum poscat, vt iridis circulo proxima fiat. Interdum ex toto visum impedit, interdum permultum, vt omnia quę conspiciantur, ab ijs maiora, quàm sint, videantur esse. Causam dicunt excrementitium humorem illapsum, qui aut aceruatim, aut palatim fertur, vnde visionis tunica distenditur, & foramen dilatatur. Auicenna, & medici omnes inquiunt ab ijs omnia minora videri, quàm sint. Actius causam affert, ex diffusione visiui spiritus. Sed inuestiganda est mathematica causa. Nos dicimus quod cui pupilla stricta est, omnia ferè obliqua veniunt, & refranguntur, cui lata rectè accedunt, ob id minus refranguntur. Exemplum. Sed hęc distanti variari dicemus.

Sit oculus cuius pupilla A B lata, sit magnitudo C D, ad eam veniat, videbit eam directè, vt est: sit autem stricta O I, veniat C ad O, refrangetur, & relabitur ad E, cui catheto occurret, ex altera parte, veniet ad F, maior est igitur E F, ipsa C D.

In

In pupillæ angustia maiora omnia videri. *Prop.* XXV.

PHTHISIS, seu tabes pupillæ morbus est, quando ipsa fit angustior, rugosiorq́;, vt omnia, quæ conspiciantur ab ijs, maiora, quàm sint videantur esse. Causa morbi est condensatio, quam ex siccitate acceptam ferunt. Aegineta id accidere dixit, quando res lumini obiectæ sunt. Exemplũ in superiori apposuimus. Sed ne putet quis hæc contraria esse illis, quæ iam diximus, nam in serotino, & matutino crepusculo res maiores videntur ob pupillæ laxiorem obtutum, quàm meridie in pupillæ angustijs. Hoc animaduertendum in naturali pupillę dilatatione, & constrictione omnia opportuniora videri secundum naturæ necessitatem: nam à natura factum est, ne plus dilatetur, angustieturq́;, quàm deceat, quæ verò à morbo fiunt præter naturam accidunt, & naturæ opera peruertunt.

Senes propinqua minus videre. *Prop.* XXVI.

EX supradictis iam pendet ratio, cur senes, vt acutius videãt res, ex oculis longiùs diuertunt, velut legere, aut filum in acus foramen immittere. Aristoteles senes procul videre dixit, quia procul radij non coeunt, abducunt rem vbi coire maximè ra-

mè radij ſolent. Sed id falſum eſt, putat enim ipſe hominē duobus oculis ſimul videre, & eſſe locum viſionis vbi radij illi ſimul coeant. Sed cur ſenibus radij illi remotius coeunt, & non propinquius? adhuc ſub iudice lis eſt, & quod hoc quoq; falſum ſit, monoculi ſenes rem etiam longius amandant, vt perfectius videant. Sed vera ratio eſt, quòd ſenibus pupilla diducitur, reſeraturq́;, vt cætera quoque membra non rectè ſuo funguntur officio, humor quoq; incraſſatur, vnde maiori luce ad videndum indigent, & ferè ijs ſimiles ſunt, qui mydriaſi laborant, neceſſe enim habent, vt quæ videre velint lucidiora ſint, magisq́; coacta, quod vtrumq; cryſtallinis ſpecillis emendatur, hęc enim refractione radios vniunt, & lux multiplicatur in eis, humor enim, quem natura pellucidiſsimum oculis indidit, ſordeſcit ſenio, & fit tenebroſior. Interrogati à me ſenes, cur res longius abſtrahant, vt perfectius videant? reſpondent, propè confuſa omnia videri, & hebeſcere viſum, quod non niſi ex pupillæ latitudine euenire contingit.

LIBER

LIBER SEXTVS.

PROOEMIVM.

POST QVAM huc prouecti sumus, vt de visione tractatum, sicut decuit, absoluerimus, videbatur vltima his manus imponenda, nisi problemata quædam superesse viderentur, quæ aliter accepta, nostram institutionem infirmarent, eaq; expendisse valdè præstiterit, eoq; libentius ad ea enodanda accedimus. Cur scilicet binis oculis donatus homo, & vnusquisq; per se satis suo fungitur officio solus, simplicem rem non duplicatam aspiciat? Sed videamus ecquid maiores senserint?

Binis oculis obiectam rem simplicem conspici. *Prop.* I.

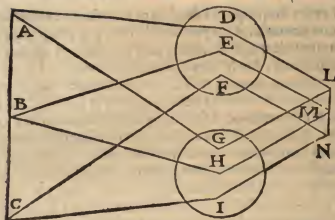
AEGERRIME nostrorum maiorum animos inquirentium contorsit disquisitio, cur binis oculis simplicem rem contuentibus simplex visio occurrat, ijdemq; simptomate quodam correpti duplicatas res videant? Principio ab Aristotele incipiemus, qui quęrit in problematis. Cur vinolentis quod vnum est, interdum multa appareant? Aitq; conspectus initia

intus esse, & à vino moueri, & quum initia mouentur conspectus, vis vtraque obiectæ rei partem attingit, ob id res vna geminata videtur. Idem quoque oculo subter oppresso euenit, & quum initia conspectus mouentur, alterum cum altero coire nequit. Idem etiam euenit ex motu intrinseco, & extrinseco vini. Et alibi. Cur distracta conspectuum societate res vna geminari videtur. Rationem dixit, quod vtriusq; oculi radius nō ad idem punctum deuenit, & quod bis noster animus inspexit, inde geminatum se inspexisse existimat. Aphrodiseus eadem, quæ Aristoteles habet, quod oculorum musculi variè vino completi, factiq; languidi deprauantur, vertunturq; alter sursum, alter deorsum, vnde radij oculorum non eundem in locum concursare possunt, ob id conspectū rei geminari necesse sit. Constat hoc etiam eo, quod qui alterum oculum premit, sursumq; impellit, gemina omnia videt. Galenus dicit quod nerui optici in vno loco circa cerebrū coeunt, ex quo egressæ per vtrāq; pupillam, & reuertentes eædem rectæ lineæ ad eundem locum, non coeunt. Auicenna medicinalem affert rationem, ex oculorum manu contactu, ex ebrietate, veloci motu, & pupillæ morbo simplicem rem geminatam videri. Idq; ex quadruplici causa euenire. Putat enim primum visionis instrumentum esse crystallinum humorem, sed penes illum nō perfici visionem, nam si in eo visio fieret, res geminata semper videretur, sed simulachrum à spiritibus, qui videndi ratione præditi sunt, per opticos neruos concauos deferri ad eorum occursum, & spiritibus alijs communicant, qui communis sensus virtutem retinent, & hic videndi virtus perficitur. Hi communicant imaginatiuæ, quæ velut penu conseruat, & in vsu promit. Prima igitur causa cur res vna geminata videatur, est instrumenti dimotio à suo loco: nam imagines in crystallinum venientes, quum à spiritibus diuersimode in opticorum neruorum coitu deferātur, rem singularem duplicem vident. Secunda causa ex spirituum per turbatione euenit, vt in ebrietate, nam & si imago in crystallinum fuerit, spiritus, qui illam laturi sunt ad neruorum decussationem opticorum, si conturbentur, visionem conturbant, & ad sinistrum, dextrumq; videtur. Tertia, quod post neruorum decussationes sunt spiritus communi sensui famulātes, qui imagines illi diiudicandas ferunt, qui si conturbentur, velociter

ante,

ante, & retro ſimplicis rei duplicem imaginem exhibent:vt qui ignem circumuertit,nam prius quàm vna pars iudicetur, ſequitur velociter altera, & ſic altera poſt alteram, vt igneus circulus conſpiciatur. Sic ſpiritus in anteriore cerebri parte circũuoluti, imagines plures, & ſe circumuoluentes oſtendũt. Poſtrema ex pupillæ morbo accidit, videlicet conſtrictione, dilatatione, & conuerſione à ſuo ſitu, vt rerum ſimulachra contorqueantur. Albertus ab his eadem. Ex opticorum neruorum dimotione, vt quæ ab oculis adferantur ſpiritibus communis ſenſus, non ſe contingant in vno puncto, idemq; euenire in digiti ſuppoſitione. Vel dum mouentur viſiui ſpiritus ex cerebro ad oculos propter incluſum ventum, extra metas à Natura præſcriptas mouentur, dextrorſum, & ſiniſtrorſum, apprehendunt rem vnam, quaſi duplicem. Vel redundantia eiuſdem ſpiritus in communi ſenſu intra, tunc reddunt, accipiuntq;, & priuſquã vna compleatur, inchoat altera, vt vnum ſtet, alterum moueatur. Sic gutta cadens videtur linea, & mota virga circulus. Vel ex vuæ morbo, vt diximus. Inter recẽtiores perſpectiuos Alhazenus, rem exactius docet, dicit enim, quod duæ rerum formæ ad cryſtallinum peruenientes, ſi ibi viſio perficeretur, duæ vnius rei formæ viderentur, ſed forma recepta in ſuperficie glacialis pertranſit ſuum corpus, & per foramen opticorum neruorum ad communem neruum peruenit, & ibi altera alteri ſupponitur, vt ex illis duabus formis vnica efficiatur, & tunc vltimum ſentiens, vnam rei imaginem ſentit, & dum ordinantur non cõprehendit illas, nam ſi non dum ordinatas comprehenderet, duas ſentiret. Ratio quæ eos ad id affirmãdum duxit, eſt, quod quando oculus peruertitur à ſuo ſitu, res vna geminata videtur, quum vterque oculus ſuam recipiens imaginem alterum alteri ſupponere non poſsit vltimo ſentienti, vnde & dexter oculus vnam, ſiniſter alteram ſentit. Argumentum afferunt, quòd fiat per opticos neruos, quod quando aliquo morbo humoribus infarciũtur, perit viſus, & remedijs exinaniti, redit viſus. Vitellius rẽ lineis demõſtrat, quæ Alhazenus longiſsimis verbis. Dicit enim quòd in medio cuiuſq; viſiuæ pyramidis axis eſt, qui tranſit per foramẽ opticorũ neruorũ, & quãdo duo axes in puncto vno coeunt nerui oppoſiti, pũcti circundãtes axem alter alteri etiam ſupponitur, & ſimul concordant in vltimo ſentienti.

Eſto

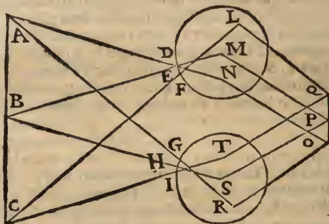

Esto visa res A B C, dexter oculus G H I, sinister D E F, pyramis dextra, cuius basis A B C, conus G I. Veniat ad dextrum oculum A C, per neruum opticum concauum H M, vsque ad sensum communem L M N, sic punctus basis A per G veniet in L, & punctus alter basis C per I veniet in N, axis verò pyramidis B H, veniet in M. Sic sinistræ pyramidis punctus basis C, venit per F in N, & punctus A per D in L, & axis pyramidis B E, veniet in M. Sic axis punctus M dextræ pyramidis erit idem cum puncto basis sinistræ, & L punctus basis dextræ, & sinistræ pyramidis, sic N vtriusque quoq; pyramidis, & hoc modo congruẽtes puncti eiusdem rei per vtrunque oculum vltimo deferenti coaptantur. Hæ sunt antiquorum, & recentiorum opiniones. Nos autem aliter sentimus. Virtus enim sentiens, vidensq́; vna est, & si duo sint oculi, quæ vtriq; in paruo temporis momento, vbi necesse erit præsto est, & tam facilè, vt nos met ipsi, quomodo id fiat minimè sentiamus, famulantia instrumenta tam citam eiusmodi virtuti obedientiam præstant, vt prius opus exequantur, quàm imperatum sit. Oculos binos Natura largita est nobis à dextris vnum, à sinistris alterum, vt si à dextris aliquid visuri sumus, dextro vtamur, at si à sinistris sinistro, vnde semper vno oculo videmus, & si omnes apertos & omnibus videri existimemus. Idq́; his argumentis probamus. Inter vtrumq; oculum mediet aliqua tabula, vel paries, vt alterum ab altero disterminet, ac dextro oculo librum opponamus, & legamus, si quis sinistro alterum librum ostendet non solùm non legere, sed

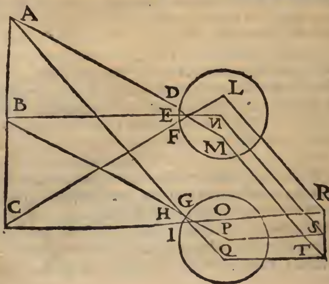
neque

neque paginas videre valuerit, nisi breui temporis momento videndi virtutem à dextro oculo subtrahat, mutuetq; sinistro. Idem in alijs sensibus euenire videmus, si dextra aure aliquem loquentem audiuerimus, non poterimus alterum sinistra admittere, & si vtrunque audire velimus, neutrum audiemus, vel si aliquod dextra audiemus, tantundem sinistra deperdemus. Sic etiã si vna manu scribemus, altera lyram tangere, aut aureos numerare nequimus. Alterum argumentum erit, si quis baculum ante se locauerit, & illum parietis alicui rimæ è regione existenti obiecerit, notaueritq; locum, quando sinistrum oculum clauserit, non videbit baculum ab opposita rima dimotum: ratio est, quia vnusquisque dextro oculo cernit, vt dextra manu, & pede vtitur, & qui sinistro oculo, manu, aut pede pro monstro habetur. At si dextrum oculum clauserit, illico baculus ad dextram partem accedit. Tertium erit argumentum quòd natura duos oculos alterum alteri fecit, vt alter à dextris, alter à sinistris hominem ab incursantibus defenderet, & id in animalibus clarius apparet, nam per semipedem inter se distant, vt in bubus, equis, & leonibus videre est, in auibus alter alteri oppositus est, vt si à destris, vel à sinistris videndum sit, virtus visiua velocissimè accedens, animal sua munia obire possit. Vnde non simul videre possunt rem eandem. Et si quis situm oculorum in homine inspiciat non in recta linea sunt, vt sine oculorum contorsione rẽ eandem inspiciant, & si in recta linea videntur in radice tamen cohærent. Sed quæso quæ tam dira hominum insania est imaginari spiritus deferre spectra per foramina neruorum opticorum, & naturales spiritus intellectualia simulachra deferri? quomodo per foramina neruorum opicorum transeunt, si nobis diligentissimè intuentibus vix occurrerunt, & adeò tenuissimi, vt obtutum effugiant, si verè foramina dici possunt, & sunt Medicorum plerique, qui perforatos esse negent? Quomodo se simul circa cerebrum se decussant, si se vix tangunt, immo alter ab altero distat? Sed quæ laruæ eorum intellectum præstringunt, vt putent per tam longum iter deferri imagines per lineas quasdas ad libitum con cinnatas, vt eundem semper situm conseruent? Strabones ab ortu naturæ gemina nõ conspiciunt. Aphrodiseus dicit quòd oculos non sursum, deorsumq. deprauatos habent, sed dextrorsum, & sinistrorsum, quod enim oculi suum obtinent sitũ, idest directum, radij eundem in locum profluant, atque identidem

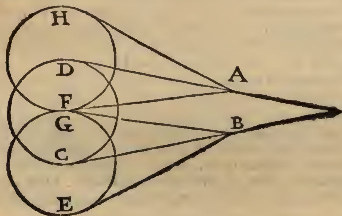
dem referant necesse est, quod contrarium est antedictis. Quod linearum illa falsa sit imaginatio, ponamus vt strabo, qui pupillas contra se positas habet, quomodo eueniet illa linearum positio, quin rem duplicem non videant? his enim A veniens ad dex-

trum oculum transiret per G in R, mox in O, at ad sinistrum A per D, per N ad O itidem, sed R in dextra dextri oculi, N verò in dextra sinistrum oculi, & sic ordo visionis peruerteretur, vt dextra sinistra, & sinistra dextra viderentur. Præterea obliquè aspicientibus omnia eo more peruerterentur hoc modo.

Esto conspicienda magnitudo ABC, veniant C ad dextrum oculum per pupillam I ad Q, mox ad commune sentiens I, sed C idem ad sinistrum oculum per F pupillam ad L, mox ad idem sentiens R, non coincidit igitur T, sed labitur in R, sic A dextro oculo in R, in sinistro vero in T, conuersa & contorta omnia viderentur, vana igitur & puerilis eorum imaginatio, sed ne illis vaniores videamur, omittendos putamus. Galenus quod vtroque oculo videamus, ita demonstrat, sed profectò si ita nos medicinalem artem docuisset, de nobis actum esset. Inquit enim. Quæ oculo dextro cernimus, alibi apparent quàm quæ sinistro; & quę sinistro videmus, alibi quàm quæ dextro, at quæ vtroq; oculo, in horum medio, idq; exemplo demonstrat.

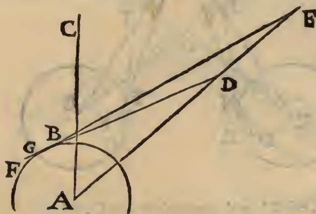
Esto dextra pupilla A, sinistra B, magnitudo visenda D C, ex vtraq; pupilla A B visione illapsa videamus D C, sed à pupill dextra E F, à sinistra G H. At si vno oculo videatur, aliter eueniet, nam sinistro oculo clauso B, magnitudo C D in sinistrã partem videbitur H G, clauso verò dextro, magnitudo C D videbitur in F E, si ambo simul referentur in C D videbitur. At si qui demonstrationem lineis non assequatur, hoc vtatur experimento. Stans iuxta columnam vtrumq; oculum vicissim claudat, & quum dextrum clauserit, quædã eorum, quæ in dextra columnæ parte videbantur, non videbit, & quum sinistrum clauserit, quædam quæ prius viderat sinistro, nunc dextro non videbit, &

ſi vtroſq; aperuerit,vtraſq; partes videbit. At ſi à columna paululum digreſſus vtrumq; oculũ aperire, ac viciſsim claudere incipiet, & columnam intuebitur, illam repente tranſilire videbit, ſi dextrum clauſerit, verſus dextram partem veniet, ſi ſiniſtrum, ſiniſtram verſus, & ſimul vtriſq; aſpicienti medium locum videre putabitur eius, qui ſeorſum vtriq; abſcondebatur. Sed horum cauſa alia eſt, quàm ipſe putat. Dum oculo A circulum D C inſpicio,quia dextro oculo inſpicio,ſemper eodem loco erit,at ſi dextrum clauſero, dextrum eundem circulũ in F E videbo, vt diximus, & ſi dextrum, & ſiniſtrum claudemus mox binis inſpiciemus,ſi alibi quàm ſuo loco videbuntur, hoc ex refractione eueniet, vt diximus, quia vni rectè, alteri obliquè cadit. Quòd viſio per ſpiritus non fiat, qui referant imagines primo ſenſitiuo, clarum eſt, argumentaq́; quæ afferunt ridicula,& prorſus exibilanda, fruſtra enim fiunt per plura, quæ per pauciora fieri poſſunt, nos apparentias abſq; eorũ ope ſeruabimus. Dicunt quòd clauſo vno oculo ſpiritus ad alterum accedunt, ob id ſurgere, & pupillam dilatari, hoc falſum eſt, nã ſi lentè clauſeris non eueniet, ſi verò digito premes, turgidulum fieri alia ratione contingit, nam vbi preſſeris, ibi acurrit ſanguis. Cur autem compreſſo digito oculo ſimplex res geminata videatur, ratio eſt, quòd vbi compreſsio, ibi virtutis concurſus, oculus delicatiſsima partium pars eſt, ibi virtus viſiua occurrens, binis diuiſa oculis geminatam rem conſpicabimur. Idem autem eueniet, ſi conatu, & vi binis oculis rem vnam conſpicari velimus.

Refractionem obliquam duplici modo accidere poſſe. *Prop.* 2.

DIXIMVS ſuperioribus libris obliquam refractionem maximè adiuuare viſionem, nam ita inſenſibiliter viſiuæ rectæ pyramidi adnectitur,& ordinatè, vt refractè videns homo ſe rectè videre putabit, & hæc à dextris,& à ſiniſtris rectam pyramidem ambit. Et exemplum iam adduximus. Secus autem in altera refractione, nam quum homo viſiuam virtutem vtroq; oculo diuidit, & cum conamine aſpicit, oculos peruertit, nec ſitum ſeruant à natura ordinatũ, & irregulariter cadunt, vnde appa-

apparitiones rerum mirabiles eueniunt, & lõgè à ſuis locis res- videntur,& ex oculorum duplicitate, duplicata ſingularis ima go rei conſpicabitur. Exemplum.

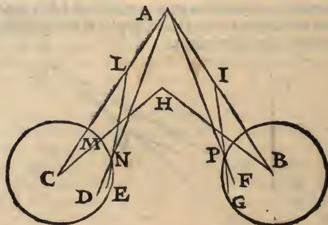

Sit oculi centrum A,centrica verò A C, veniat rei videndæ ſpe- ctrum à ſiniſtris in dextrum citra centricam, & ſit E, pupilla B, erit linea deferens formam E F,refrangetur in G, in contrariũ, extenſa erit in D, trahatur à centro A cathetus per E, & occur- ret G D in D, ibi erit imago rei.

Simplicem magnitudinem vtriq; oculo, citra centricam obliquè inci- dentem geminatam videri. Prop. 3.

DIXIMVS ſimplicem eſſe naturalem videndi virtutem, & ſimpliciter intuendo, ſemplicem rem binis oculis conſpe- ctam ſimplicem videri. At ſi naturalem hanc virtutem diuide- re velimus, quod nõ eueniet ſine conamine, diſtorquendo ſitum oculorum, vt vnicuiq; oculo ſuæ virtutis pars aſcribatur, con- tingit rem vnicam duplicatam à duobus oculis videri. Cuius rei exemplum.

Sit viſa magnitudo A, oculorum centra B C, & inſpiciant fir; miter punctum H iuncti, oculos cõtorquendo, conantes vtroq- oculo H videre. Tunc punctus A cadit dextro oculo in N D. re- frangitur in contrariam partem à centrica H E. peruenit in E

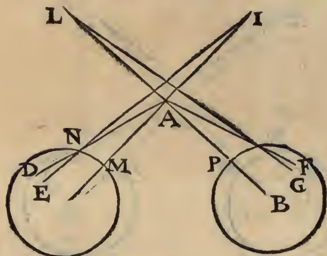

extenditur, erit E L, trahatur cathetus ex C ad A, occurret E L, in L, igitur A à dextro oculo videbitur in L. Eodē modo cadat A ſiniſtro oculo citra centricā in P, deſcenderet in F, ſed refrangitur in G. extēditur in L, deducta catheto ex B & A occurret extenſæ prius lineæ in I: ſic punctus A videbitur à ſiniſtro oculo in I. Sic clauſo oculo dextro C, non videbitur L, & clauſo B, abſcondetur I, ſed oportet, vt centrica firmiter aſpiciat H, & ambobus reſeratis, videbuntur I L, & A peribit. At ſi oculi in ſuū ſitum redeunt, & oculi conſueto more aſpiciant, peribunt I L, & ſolum A videbitur, at ſi denuo virtus diuidatur, deſcendet A ad I, & L.

Simplicem magnitudinem vtriq; oculo eis centricam obliquè incidentem geminatam videri. Prop. 4.

POSSVMVS & alio modo ſimplicem magnitudinem obliquè oculis incidētem geminatam videre, differtq; à ſuperiori, quod hic clauſo oculo dextro peribit ſiniſtra imago, & clauſo ſiniſtro peribit dextra, idq; eueniet quod ibi citra centricam, hic eis oblique oculis incidit magnitudo. Exemplum.

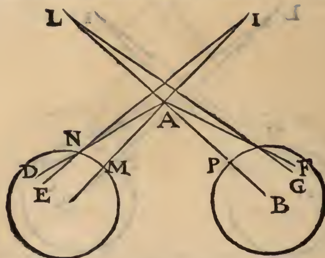
Sit

Sit oculus dexter C, ſiniſter B, res videnda A, cadat tis centricam C A, in pupillam N, & ſit A N ! nō venit in D, ſed refrangitur in E, extenditur in I. Trahatur cathetus ex C A, occurret xtenſæ in I, igitur in I videbitur magnitudo A. Occurrat eodem modo A ſiniſtro oculo per O pupillam, venit non in F, ſed refrangitur in G, extenditur in L, ducta catheto B A: occurret extenſæ in L, ſic A videbitur in L. Sic clauſo oculo B aboletur L, & clauſo C peribit I, ſic virtutem diuidendo vi, videbitur A diuidi, & ad duplicatum iter accingitur, nam ab oculo C videbitur egredi ad L, & ab oculo B egredi ad L, & virtutem vniendo, & oculos ad vſum conuertendo, I & L ad A redeunt.

Vtriq; oculo duplicem magnitudinem obliquè incidentem ſimplicem videri. Prop. 5.

HAEC conuerſa eſt præcedentis, ibi enim ſimplex magnitudo duplex videbatur, hic duplex ſimplex videbitur. Cauſa eſt, quod in contrarias partes axis cadunt lineæ. Exemplum.

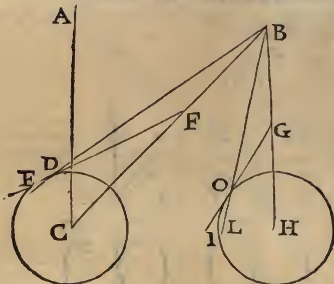

Sit vna magnitudo viſa I. cadat ad oculum dextrum C, citra centricam in N, & ſit I N, veniet in E, ſed refrangitur in D, extenditur in A, cathetus verò I C occurret D N in A: pũctus igitur L videb itur in A. Alter punctus L eodem modo cadat in O pupillam, & ſit L O G, refrangitur in F, extenditur in A, & à puncto B, & L extẽdatur cathetus B L, occurret O A in A, punctus igitur L videbitur in A, duplex igitur magnitudo I L videbitur ſimplici loco à binis oculis in A. Sic clauſo oculo B, aboletur A dimidium, clauſo verò C, peribit A dimidium. Et ſi L magnitudo nigra fuerit, L alba, videbitur magnitudo in A alba nigra; ſcilicet alba ex parte B, nigra ex parte C.

Vtrique oculo binæ magnitudines rectè, & obliquè incidentes, ternæ videntur. Prop. 6.

SI rectè oculus vnam aſpiciat magnitudinem, refractè verò alteram, alter verò oculus refractè vnam aſpiciat, duæ illæ magnitudines tres videntur.

Sit

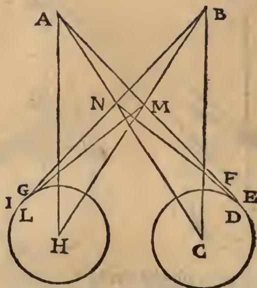

Sit dexter oculus C, aſpiciat directè A, & obliquè B punctũ qui cadat cis centricam in D pupillam, veniret in M: ſed frangitur in E, extenditur in F, extenſa catheto occurret E F in F, punctus ergo B videbitur in F. Idem punctus B cadat obliquè oculo H, per pupillã O, relabitur in L, exetndatur I G, occurret catheto exeunti ex H ad B in puncto G, punctus ergo B videbitur in G, ſic A B magnitudines videbũtur in G F A ter, ſic clauſo oculo H, occultabitur G, & videbitur A F à dextro, clauſo verò C aſcondetur A F. & videbitur G A.

Vt binæ magnitudines duplicatæ videantur. *Prop.* 7.

VTRIQVE oculo poteſt magnitudo altera rectè, altera obliquè occurrere, ſic binæ magnitudines quatuor videbuntur. Exemplum.

Sit dexter oculus H, ſiniſter C, & magnitudines binæ A & B. vterq; oculus directè, & æquidiſtanter ſuam magnitudinem in oppoſito exiſtentem aſpiciat, oculus H A, oculus C ipſam B. obliquè verò B occurrat oculo dextro H cis centricã in pupilla G, deſcenderet in L, ſed lex refractionis contorquet in I, dirigitur in rectum in M: ducta catheto ex N B, occurrit iam directæ in M. ſic punctus B, videbitur in M. Eodem modo A videbitur

bitur in N,ab oculo C: & quãto oculi vehemẽtius contorquentur, virtusq́; visiua intenditur, eò puncta M N se magis appropinquabunt. Sed maximè animaduertendum,quod magnitudines M N videntur minus coloratæ, & languidæ, quia per refractionem videntur. Et si B magnitudo nigra erit,& A alba: videbitur N nigra, & M alba, & si H oculum clauseris, peribit A N, si C ipsa M A.

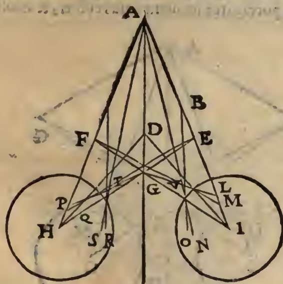
Binæ magnitudines vtriq́; oculo obliquè cadentes quatuor videntur. Prop. 8.

POSSVMVS, & alio modo demonstrare, vt binæ magnitudines oculis nostris quaternæ videantur, aliter quàm superiori sermone retulimus,nam ibi altera recta, altera obliqua cernebatur,hic verò vtraq; magnitudo vtriq́; oculo obliquè cadit, & si altera alba, altera nigra sit, cohærentes alba nigra media videbitur. Cuius exemplum.

Esto

Esto dexter oculus G, finister H. magnitudo obiecta ipsi G, sit A alba. Et magnitudo obiecta ipsi H nigra sit B, oculus igitur G aspicit B cadit in pupillam P obliquè, veniret in N, sed labitur in M ex refractione. Extendatur ex P in C, & cathetus ex G B occurrat ei in C, videbitur igitur nigra magnitudo B in C nigra. Eidem oculo G etiam obliquè cadat magnitudo alba A in pupillam S, veniret in O, sed frangitur in P, extendatur P S in F, trahaturq; cathetus ex A G, occurret P F in F, igitur magnitudo alba A videbitur in F. Eodem modo ab oculo H magnitudo alba A, videtur in D alba, & magnitudo nigra B videtur in E nigra. Vnde si claudatur oculus G, aboletur alba F, & C nigra, & si claudetur oculus H, peribit D alba, & E nigra, at si intentius spectabuntur A B, & virsu conetur diuidi magnitudines apparentes in C D. coibunt, & videbitur alba nigra, scilicet alba ex parte D, nigra ex parte C.

Si tres magnitudines in longitudine lineæ ponantur in oculorum prospectu, apparebunt quinque. *Prop. 9.*

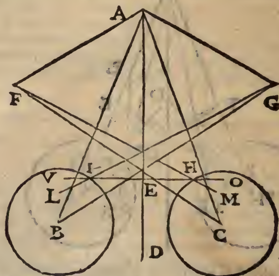
I in longitudine regulæ, quæ oculis perpendiculariter opponatur, tres chylindri opponantur, & medius directè

oculis cadat, extremi autem obliquè, chylindri quinque cõspicientur.

Sit regula A D G, tres chylindri in ea siti A D G, sinister oculus I, dexter H. Inspiciat H dexter oculus directè D. Et cadat à puncto A ad pupillam T linea A T, veniet in S, refrangitur in R, extendatur T R in C, ducatur cathetus H A, occurrit ei in C, oculus ergo H videbit A in C. Sic postremus chylinder G occurrat eidem oculo H, per pupillam T veniet in P, refractio cõtorquet ad Q, extendatur Q T ad E, cathetus ducatur ex H G, occurret prius extensæ in E, igitur G in E videbitur. Eodẽ modo oculus I videbit A in B, & G in F. Clauso oculo H, peribit chylinder C E, & clauso I, peribit B F.

Si bini oculi obiectæ regulæ remotiorem partem rectè aspexerint, obliquè proximiorem ex interiori parte, bifida videbitur. Prop. 10.

SI regula oculis rectè opponatur, at pars vna naso, altera in rectum porrigatur mensura vnius cubiti, & oculi rectè

remotiorem partem aspexerint, obliquè inferiorem, dico inferio-

ferioreṁ partem naſo propinquam bifidam videri, cuius cauſa eſt, quod ea pars, quæ oculis, directè aſpicitur, ſuo loco videtur, quæ autem obliqua, non ſuo loco.

Eſto regula A E D, naſo D oppoſita perpendiculariter, oculus dexter B, ſiniſter C. Inſpiciat vterq; directè A remotiorem partem, quippe ſuo loco videbitur, radio centrico C A, B A. Sed pars E venit obliquè ad oculum B, per pupillã L, veniret in N, ſed frangitur in L, extenditur in G, occurret catheto E B in G, ergo punctus E videbitur in G, & linea E A, videbitur A G. Eodem modo punctus E oculo C videbitur in F, & A E videbitur A F, vnde A G, & A F bifida apparet. Clauſo oculo B, abſcondetur A G, & clauſo C, abſcondetur A F.

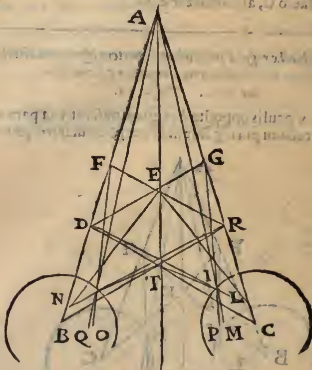
Si bini oculi obiectæ regulæ proximiorem partem aſpexerint directè, obliquè verò remotiorem, remotior pars videbitur bifida. Prop. 11.

REGVLA oculis oppoſita è regione naſi, vt vna pars naſo alia in rectum porrigatur naſo perpẽdiculariter, & oculi

inferiorem naſo partem proximiorem aſpexerint, ſuperior lineæ pars obliquè inſpecta bifida videbitur. Ratio eſt, quæ oculus rectè, ſuo loco, quæ obliquè, nõ ſuo aſpicit loco. Exemplum.

Esto regula oculis opposita A E D, dexter oculus B, sinister C, vterq; directè aspiciat punctum E. suo loco E videbit, obliquè verò aspiciat A. Cadat linea incidentiæ dextro oculo A I, veniret in L, labitur in N, extēdatur N I in G, trahatur cathetus ex B A, occurret lineæ B A in F, punctus ergo A videbitur in F. & iniūctis E F linea A E, videbitur E F. Eodem modo cadat oculo dextro C punctus A per H veniret in O refrangitur in M extenditur, & occurret catheto C A in G. punctus A videbitur in G, & ducta linea G E, videbitur A E, E G. Sic linea E A ab vtroq; oculo videbitur E A, G A & clauso oculo C aboletur linea G E, clauso verò B peribit F A.

Si bini oculi obiectæ regulæ mediam partem aspexerint rectè, at inferiorem superiorem quàm obliquè, decussata in medio videbitur. Prop. 12.

HAEC propositio ex vtraq; composita est, nam prius in remotiori

motiori sui parte rectè inspecta, in inferiori bifida videbatur, & post inferiore rectè inspecta superior diuisa, nunc inspecta media sui parte, vtraq; pars superior, & inferior bifida videbitur, veluti in medio decussata.

Esto recta linea visa A E T, sinister oculus C, dexter B aspiciat sinister C, directè punctum E, videbit illud suo loco E. Pars longinquior A, vt diximus, cadat vltra centricam in dextram oculi partem I, veniet in M, reflectitur in P, extēditur in G ipsa P H, cathetus erigatur ex re inspecta A, & centro C, occurret P G in G, ergo pars A videbitur in G. Pars regulæ inferior T, veniet in pupillam I, procederet in L, sed refractione labitur in S, extendatur I S, venit in D, mox ex re visa T, & oculi centro T extendatur cathetus C T, quousq; occurret lineæ S D, occurret in D, ergo punctus T videbitur in D, ergo linea G E D, videbitur linea A E T ab oculo C. Eodem modo à dextro oculo B punctus A videbitur in F, & T in R, & linea A E T videbitur F E R decussantes se in E. Sic clauso oculo sinistro C, peribit linea G E D, & clauso dextro B, peribit linea F E R.

Super-

LIBER SEPTIMVS.

PROOEMIVM.

SVPERSVNT adhuc de viſione problemata quædam, ſcilicet de his, quæ intra oculum fiunt, & extra videri putantur, curioſo diſcenti valde neceſſaria, ob id nos duximus explananda, vt eiuſmodi errores ad poſteros in infinitum non propagentur. Multi enim ſunt, qui diſquiſitionum tædio præpediti, quæ ab alijs ſcripta ſunt, non conſiderantes, pro veris aſſumpta, quæ falſa, erroneaq́; ſic falſis innixa fundamentis, falſiſſima ſunt, quæ deducuntur. Quæ conſcribenda duximus, hæc ſunt.

Colores, culices & alia quæ intus in oculo ſunt, foris videntur.
Prop. 1.

IN aliis quoq; ſenſibus euenire videmus, vt quæ intus ſint, foris exiſtimemus. In auribus ex ſufflato ſpiritu intus fieri videmus bombos, tonitus, & ſibilos, qnos foris exiſtimamus.

Sic

Sic & in oculis euenire videmus; affectis enim tunicis, vel humoribus, multa foris conspiciuntur, quæ intus habemus. In hyposphagmate suffunditur ceratois sanguine, vt aspicientes cuncta subrubra arbitrentur. Hypochyma, siue glaucosis est in glaucum mutatio crystalloidis humoris præ humiditate, & in morbo quoq; regio oualis humor croceus euadit, vt idola per eosdem humores pertranseuntia crocea, defædataq; conspiciantur omnia, sic & si alius color eorum perspicuitatē interturbet, vtpotè plumbeus, fumosus, tenebrosusq;, eiusdem coloris spectra refert. In suffusionibus praui humores descendunt in pupillā, vel biliosi vapores sursum ducti, vnde languentes exiguos culices, aranearum texturas, lanarum vellera ob oculos versari perperam vident. Et in cornea si alicuius morbosæ tabis vestigia subsident, vel vuea tunica quæ substernitur ceratoidi, aliquo foramine peruia erit, quæ foris spectantur omnia, & perforata, & fenestrata videbuntur, vel cōcaua: nam quæ videre nequimus, concaua putamus. Vnde quamplurima intus sunt, quæ foris opinamur.

Splendorum imagines quædam ante oculos versari apparent, quæ intra oculum sunt. Prop. 2.

CONTINGIT nobis sæpè tussienfibus, aut euomentibus, aut in oculis percussis, vt splendorum imagines quasdam foris videamus, quæ tamen non foris, sed intus habeamus, quorum quidem rationem antequàm aperiamus, maiorum placita referre non pigebit. Empedocles, vt diximus, ignem in oculis esse dicebat, Plato ignis participes oculorum orbes Deos fecisse, qui non vreret, sed illuminaret, lumenq; aliquod oculis inesse, etiam si exiguum; animalia multa, quæ noctu vident, argumento esse, quando in tenebris eorū coruscant oculi, & contortis quoq; oculis nostris circulum quendam intus planè intueri. Sed Aristoteles id refellit, hoc non ignis ratione apparere, sed expolitionis, nam quicquid læuigatum, densumq; est, sui natura fulgorem habet, sed non eiusmodi, vt actu medium lucidum efficere valeat, vnde quum nigricans illud in oculorum meditullio Crystallinū existimo) politum maximè sit, mirum

non

non esse debet, si splendorem retineat, quod si celerius agatur oculus, fulgere percipiatur, in quiete non ita. Hoc ideo euenire, quia celeri, & festina agitatione, quod vnum, simplexq; est, quodāmodo duplum videatur, in eo enim motu nigricans in alium transfertur locnm, in quem fulgorem prius emiserat, & priusquàm is deficiat, videt, vt extrinsecus illatum, quo fit, vt videns, & res visa vnum existens, duo quodāmodo censeantur: quod si tardior esset motus, prius euanesceret coruscatio, quàm nigricās illud dilaberetur. Et in tenebris hoc præcipuè fieri, quum interdiu luminis copia splendorem illum exiguum absorbeat, euanidumq; reddat. Hæc Aristotelis opinio aliquibus friuola visa est, quum ea pupillæ claritas, neq; etiam moto oculo ab opposito vidente vnquàm visa fuerit, neq; simul esse posse, vt suo existens peculiari loco sui fulgorem conspici possit, tanquàm alio loco residentem, & vnum esse videns, & re visa. Quibus Alexander obijciens respondit, pupillam magnitudine non carere, fieri enim posse, vt illius quota pars sit videns, alia verò, quæ videatur, idemq; per diuersas sui partes videns sit, & visum, quum fieri non possit, quod vnū duo sint. Sed aliter sensit in suis problematibus, existimans & ipse hanc rationem fallacem, & ad visiuos spiritus refert: abductio enim ventris, & pectoris sursum humores, & spiritus compellit, qui cum ad oculos veniunt, visionem conturbant, deprauantq;, vt foris illas imagines ementiātur. Vnde si vapor oblongiori ductu est, imagines etiam hac forma apparere. Item si bilis vaporem illum excitat, aurum imagines imitantur, si pituita albi suspicio occurrit. Ad summum pro figura, caloreq; causæ visa imaginamur. Alio etiam problemate causam reddens, cur qui in fronte percutiuntur, ignē videant? Dicit spiritus visui accommodatus per ictū extenuatus ardet, profectusq; in aerem, talis videtur, qualis per ictū redditus est. Sic enim est duobus lapidibus, aut ferris mutuo attritis aer interueniens ictu extenuatus maiorem in modum in ignem conuertitur, quod idem, & in nubibus euenire certum putat. Sed pudet, profectò pudet insigniores hos naturæ interpretes tā puerilia effutire? Quod læuigatio in oculo splendorem efficiat, quod res celeriter mote suum splendorem loco, quo discessetat derelictum aspiciat, quod pars vna lucida sui partem alteram lucidam conspiciat,

quod

quod nigricans (siue pupilla) quę non nisi oscitatio,& inanitas pelliculæ vueæ est, lucida fit, quod vapores ex pectoris cōpressione, ictúve accendātur, & spiritus aquei ignescant, quod spiritus, & humores ascendant ad oculos, qui in suis tunicis conclusi sunt, ex cuius ore, nisi mente capti hæc possunt excidere? Sed veritatem indagare tentandum nobis est. Dicimus igitur aqueum humorem à Natura lucidum constitutum, vt lucem affinem suam extrinsecus insinuantē recipiat, & quasi oculi portitor speciem ab extimo lumine adductam ad intimum crystallinum traiiciat, in quo videndi vis sita est, idq; hoc manifestario argumēto probari potest. Si ad hirquos manu oculos comprimas in aduersam partem orbem igneū luminosum,& in medio nigrum intueberis, & si canthos tēporibus premes, ad hirquos lumen videbis. In quiete id non conspicimus: nam crystallino directè opponitur pupillæ hiatus laxus, præcipuè noctu, quum comprimis oculum, crystallinum humorem illum conspicaberis sub tela vuææ, & nigrum in medio existentem, rotundum pupillæ foramen est. Præterea quum lucentes felis oculos noctu conspicerem, vidi totum oculum illuminatum intus, eratq; aqueus humor, nam si crystallinus esset, nō nisi crystallinum clarum vidissem. Memini etiam quùm puer essem, & anatomicis administrationibus nauarem strenuam operam, quum die humanum oculum secuissem, reliquias noctu aqueo humore madefactas quasi lucere vidisse, & causam ignorasse. Auerroes libro de sensu,& sensili dicit in oculo esse lumen proprium, sed non declarat quo resideat loco. Augeæ micantes oculos celebrat Apollonij interpres. Augusto adeò nitescebant oculi, vt si intentius aliquem intuitus esset, cogeretur is, ceù splendoris nimietate cāligaret, vultum submittere, quod si crystallinus lucidus esset, id non accideret, quum in profundo lateat. Vnde in oculi percusionibus à suo loco dimotus crystallinus, vel aqueus humor, quasi igneus scintillat. Idq; dum experirer ipse ex diutina oculi compresione, læsus oculus, si cito casu aliquo reuoluatur oculus, igneū orbem in parietibus oppositis coruscantem video. Sed in sequenti hæc latius explicabuntur.

Noctu quædam foris videri, quæ intra oculos adsunt.
Prop. 3.

TIBERIVS Cæsar prægrandes oculos habuit,& qui (quod mirum esset) noctu etiam, & in tenebris viderent, sed ad breue,& quum primum à somno patuissent, demum rursus hebescebant. Hæc ex Suetonio. At Plinius. Tiberio Cæsari eam oculorum naturam fuisse,vt expergefactus noctu paulisper haud alio modo,quàm luce clara contueretur omnia,paulatim tenebris sese obducentibus:nec alij genitorum mortalium fuisse naturam. Sed quod mirum in Tiberio Cæsare dicit Suetonius,nec vlli mortaliũ Plinius: hanc ipse oculorũ naturam sortitus sum, plerosq; habui amicos. Et complures etiam legi eiusmodi naturæ cõsortes. Sed in huius disquisitione maiores nostros cõsulamus.Aphrodiseus quęrit cur per noctẽ inter dormiendum repente oculos aperiamus,& lucẽ percipimus? redditq; rationẽ, quia spiritus vidẽdi coactus amplificatusq; in dormiendo vniuersus larga copia erumpit per tenebras,atq; elucet, itaq; speciẽ quandã lucis meritò potest conspicari. Et alibi causam reddens cur animalia quædã noctu cernant, alia minimè? etiam ad visiuos spiritus reddit. Inquiẽs. Qui spiritum visiuum crasiorem habent,quàm vt aerem permeare vsq; ad rem videndam valeat, solis absentia refrigeratur, & per noctem crassescit, vt interdiu videre nõ posit, at interdiu aeris beneficio,qui tenuis, & calidus videt, feles verò hyęnæ, & vespertiliones spiritũ quidem illum visoriũ tenuisimum, & lucidisimum habent, ita vt per noctem modicè incrassescẽs,idoneus ad rerum conspectum reddatur, interdiu verò supra modum extenuatus expanditur, & euanescit. Leones acutiuscula luce prędití sunt, argumento pupillæ, quæ præfulget, atq; humidæ partes oculorum, quæ dilucidisima est, (humorem aqueum puto) ob id per solem ingredi acriorem non patitur, & ignem etiam interdiu eã ob rem fugiunt. Mihi autẽ videtur ob pupillæ laxitatẽ, & aquei humoris perspicuitatem euenire. Videmus enim in noctiuagis animalibus, vt fele, noctua, bubone, & cæteris pupillas vltra modum dilatari, vt sola pupilla sine iride, & albugine conspicua oculi pars videatur. Præterea eorum aqueus humor pellucidisimus est, vt pręsenti inspectione patet. Et qui pupillis latis

prę-

Præditi sunt, noctu tuto ambulant, vt ferè in tenebris videant, Præcipuè in iuuentute, quando humor pellucidior est. Audiui ab amico, qui tribus mēsibus obscuris carceribus occlusus fuerat, & post videre cœpit in tenebris, paulominus, ac si in lumine esset, quod euenerat, & pupillæ dilatatione in tenebris, ac carceribus exclusus, per multos dies cęcutiebat. Quū ego puer essem nocte intempesta expergefactus interdum cubiculum totum, & quę in eo erant supellectilia clarissimè conspiciebam, & id tandiu durabat, quandiu immotas palpebras haberem, in iuuētute crebriùs, in senectute rariùs, quia aqueus humor crassescens tenebrosior redditur. Sed pręteritis annis, quum id accidisset, animaduerti facie cubili impressa recubuisse, & quum puluinar molle, oculi prominentes, capitis pondere, oculi in somno vehementer comprimebantur: idq; quum iterum tentarem, & oculos vehementiùs intus comprimerem, apertis oculis splendorem quendam maximum, sed supellectilia nō videbam. vnde animaduerti ex oculorum compressione pupillam dilatari, & pupillam, vel crystallinum à suo loco dimoueri. Hic igitur perspicuus humor vectabulum est specierum rerū in cubiculo existentium ad crystallinum, & hic illuminati aeris vice fungitur, vnde quę intra oculum sunt, extra in parietibus mentiuntur.

In cerebri distillationibus, iris circa lucernam apparet, quæ intra oculum causatur. *Prop.* 4.

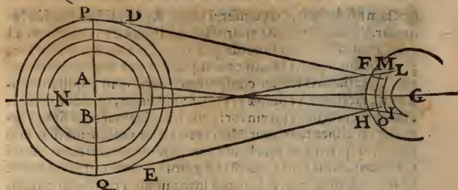
ARISTOTELES in meteorologicis ait circa cādelas, vt plurimum Australibus flantibus hyeme tota iris fit, & maximè manifestam fieri humidos oculos habentibus, nam horum visus propter debilitatem refrangitur: idq; fieri aeris humiditate, & ab euaporatione à flāma defluente, & mista, tunc enim fit speculū, & propter nigredinem, fumosa est enim euaporatio illa. Sed iris lucernæ ab ea in hoc differt, qđ id lumen non albū, sed purpureū apparet circulariter, & irinum, non autē puniceū, est enim, & visus paucus, qui refrāgitur, & nigrū speculū. Seneca. In balneis quoq; circa lucernā tale qddā aspici solet, ob aeris densi obscuritatē, frequentissimè aūt Austro, quū cęlū maximè

 graue,

graue, & spissum est. Alexander, & reliqua Peripateticorũ turba ab eo eadem. Profectò huius seculi pluries calamitatem deploraui, vt si aliquis primo erret, omnes mox suas captiuantes opiniones, primum errorẽ sequuntur, sed quomodo id fieri possit, quamplurimis diebus aduigilaui, tandem multa cõtrariari cognoui. Et primo. Si lumen candelæ oblongum, vel pyramidale est, cur igitur iris nõ est oblonga, vel pyramidalis: si ab omni luminis parte æquales lineæ proiiciuntur? Secundo. Si circa candelam est, cur accedendo minuuntur, recedendo maiores fiunt? Quod contrarium esse deberet, nam quæ longius distãt, minora videntur. Tertio papyrum perforando, & opponẽdo lumini candelæ, & papyrus sit media intra oculum, & candelam, tunc non circa candelam videtur iris, sed supra papyrũ. Quarto si Aristotelica causa eueniret, non videretur iris, nisi Austro flante, & ære humido existente, & oculis ophtalmia laborantibus, sed solùm oculis laborantibus semper videtur iris, vel calido, vel sicco aere, flantibus septentrione, Zephyro, & alijs, non ergo ex illa euenit causa. Sed veritas est, quod iris non circa candelam fit, sed intra oculum, nam si circa candelam, non iam ex dictis experientiis, nec in medio aere fieri potest, non alibi igitur quàm intra oculum, & si intra oculum non alibi, quàm in humore aqueo. Radij enim lucernæ pertranseuntes humorem aqueum, qui non tunc lucidissimus, & pellucidissimus, vt in sanitate, sed in ophtalmia, vel distillatione laborantibus fit roscidus, & quasi guttulis conglaciatus laterales radij pertranseuntes, & se refrangentes intra oculum colores generant, vt culpis illa tricolor efficiatur, nam primo lumine flauus, postremo, quod crystallinum tangit, purpureus, vel cæruleus, viridis in medio, qui omnes ad refractionum loca percurrentes, circulum circa candelam rotundum efficiũt, quia rotunda pupilla est, & qui primus crystallinum tãgit, superior efficitur halurgus, qui ceratoidem flauus, & lumini proximior. Clarioris intelligentiæ gratia exemplum apponemus.

Sit candela A B, cuius radij perpendiculares pertranseunt irrefracti, obliquus B F, ferit pupillam F, refrangitur à cornea in contrariam partem quia eis centricam G N, & accendit ad G, crystallinum, extenditur in D, cathetus ex luminis centro N, & re visa B, trahitur, occurritq; F D in P: ibi ergo color proximior

cry-

cryſtallino cæruleus. Vnde circulus P E D Q cęruleus. Si enim ex oculi centro traheretur cathetus, nō concurreret cum linea incidentiæ. Cauſa, quod quanto te elongaueris à lumine, eò maior circulus iridis augeſcit, eſt, quod pyramidis lineæ quanto magis producuntur, latiorem ſpatium intercipiunt. Quod ſolum ſuffuſionibus, diſtillationibus, vel ophtalmia laborantibus videatur circa candelam iris, & non Euro, vel Auſtro flantibus, vel aere humecto exiſtentibus, & candela fuliginoſum aeré faciente; conſulant Medicos, & præcipuè Demoſthenem medicum, dicentem in ſuffuſionibus, vbi ad pupillam humores deſcendunt, offundunturq́; aliqui circa lucernam circuli vidētur.

In vertigine omnia circumuerti videntur, quæ firma manent, ſed humores intra oculos mouentur. Prop. 5.

THEOPHRASTVS vertigines fieri putat, libro περὶ ἰλίγγων, vel quùm ſpiritus alienus circa caput venerit, vel ab humiditate, vel à circulari capitis motu, hæ cauſæ cerebrum inuadentes, vel afficientes afficiūnt, vt omnia circumuolui videantur, nil enim in viſu differt. Vtrum intrinſecus, aut extrinſecus mouens ſit. Ariſtoteles in problematis rationem reddēs, cur ebrijs omnia circumferri videantur, dicit quod viſus mouetur à vini calore, & videntur res moueri, nihil enim intereſt an viſus moueatur, an res cōſpectui obuia. Circulariter moueri videntur, quia res viſa conus baſis eſt, & quùm viſus rem con-

ſpectam nō deſerat, circumferri videt. Aphrodiſęus clariùs loquitur. Vinum hauſtum vaporoſam ſpirituum exhalationem ad cerebrum mittit, qui ſpiritus quū digeri, & conſumi nequeant, prius quàm tēporis ſpatio concoqnantur per cerebrū voluuntur, & perturbati ita per conſpectiuos neruos ad pupillam profluunt, faciuntq; vt obuię res tales videantur, quales ipſi ſunt: affectum enim interiorem foris eſſe imaginamur, quo fit vt vertigine tantiſper teneremur. Mihi verò aliter videtur: nā fieri non poteſt, vt ſpiritus ad cerebrum peruenictes per opticum neruū tranſeant, cuius tam anguſtus eſt aditus, ſi verè aditus eſt, vt vix quicquam admittat, & in oculū intromiſſus à retiformi tunica, & à cryſtallino pręperditur, ne in aqueum humorē pertranſeāt, niſi enim illuc peruenerint, non perturbabunt viſionem. Neq; res ſecundum circulū ſe mouentur, qui baſis eſt viſionis, vt Ariſtoteles inquit, quia falſum eſt, & res ſe habet aliter in viſu. Nulla res extra videri poteſt intra oculū, niſi quę in aqueo humore, aut cornea fuerit. Incaleſcente igitur cerebro aut vino, aut aliquo ſymptomate facit, vt vicina quoq; ferueant, oculi enim cerebro maximè propinqui ſunt, igitur incaleſcunt, quę caleſcūt in vaporem ſoluuntur, qui ſi liberè ſpatiari datur, in aurā abit, ſi concluditur, nam ceratoide conſepitur, circa eam vertuntur, vt accidit in bullientis aquę lebete, incaleſcens enim vno latere circumuertitur aqua, ſic vapores radialem pyramidem commouentes, facit vt res à ſuo loco moueri videantur, non circulariter, vt dicunt, ſed à dextro ad ſiniſtrum, vt ſemper pergat ad ſiniſtrum, & nunquam perueniat. Idem accidit reſpiciēdo lapides ſub aquis fluuij defabentis, nam moueri, & excurrere videntur quum ſuo loco non redeant, & quanto longiùs res cōſpecta erit, eo magis circumuolui videtur, proprius verò minus.

Res vna, Imo oculo conſpecta geminata videri poteſt. Prop. 6.

ARISTOTELES in problematis rem vnam plures videri poſſe probat, idq; multoties vinolētis accidere, atq; euenire, vt quum viſus cōmoueatur, nunquam quieſcat in re conſpecta, & quod eodē tempore variè cernitur, aliqua prius, aliqua ſerius occurrunt. Viſus enim viſibilia percipit tēpore interpoſito,

sito, id ergo quū ſępiſsimè contineat fieri viſum, videbitur res repetita, vt duo ſint. Sed obſcurè admodum Ariſtoteles loquutus eſt, veritatem nacti lucidioribus verbis rem aperiemus. Diximns in pręcedenti, quòd res circumferri videbatur, quæ ſuo loco manebat, quia vapores ab humore aqueo eleuati intra oculum circumferebantur, nunc cadē de cauſa ſi vapores non circumuoluuntur, ſed rectà mouentur, vel tumultuariè pulſantes, & commouētes pyramidum latera, res vna quę hoc modo videbatur, eodē quaſi temporis momento, alibi conſpicitur, & quia viſio, & diſcretio, vt Ariſtoteles dixit, fit in tempore, quia in ea viſione citiſsimus eſt motus, res vnà plures vidētur. Exemplum habemus in igne, quē ſi aliquis citiſsimè circumuoluet, circulus igneus apparebit, & in trochis, qui citiſsimè circumuertuntur, punctus in baſi, circulus videbitur ſic, & in mola piſtrini. Vnde ex vehementiſsima motione vaporum in aqueo humore, duæ res videntur vna. Auerroes in ſenſu, & ſenſili dicit viſum nō videre, niſi habuerit integrum organum, & non perturbatum. Iracundus quoque in hora ſuæ iræ ex feruenti corporis, & ſanguinis calore viſus intercipitur, & ſimplicem rem duplicem videbit, nam vt ebrietas, ita ex iræ excandeſcentia vapores ex aqueo humore ſuſcitantur. Auicenna plures cauſas affert, præcipua innititur his, quod vbi coeunt optici nerui, ibi duæ imagines duorum oculorum videntur vna, ſed vapores, vel humores ex cerebro deſcendentes, & neruos concutientes faciunt, vt res vna plures videantur. Pentheus furijs agitatus quę ſimplicia erant duplicata videbat. Virgilius,

Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus
Et Solem geminum, & duplices oſtendere Thebas.

Et Ariſtoteles etiam cauſam ad opticum neruum refert. Initia conſpectus à vino commouentur, & totum caput ſollicitatur, & quum initia conſpectus mouentur, idem ſe applicare non quit, ſed quaſi partem rei obiectæ, vis vtraq; conſpiciendi attingit, meritò igitur res vna ſuſpicionem recipit geminationis, quod idem & oculo ſubter oppreſſo ſolet euenire, conſpectus enim mouetur initium, vt ei coire cum altero non amplius liceat, ſed hic motus extrinſecus eſt, vini autem intrinſecus eſt, nec quicquam intereſt, idem enim ſequitur qualitercunque aſpectum commoueris.

In

In delirijs multa ſimulachra videntur, quæ nuſquàm ſunt.
Prop. 7.

AIT Aphrodiſeus. Qui per febrem arduam delirant, atq; inſaniunt, ijs de cerebro ipſo vapores ad conſpectorium ſpiritum funduntur. Auerroes in colliget. Quod propter aliquam ægritudinem, aut propter timorem, aut meſtitiam ſoluitur quidam vapor, qui cerebrum peruadit, imprimendo in illud optatæ, aut formidatæ rei ſimulachrum, mouetq; vna ſpiritum animalem, & motus ad imaginationem vſq; peruenit, deinde eodem ſpiritu communẽ ſenſum mouet, qui particulares vnde res, quæ intus agitur, foris exiſtimatur. Hæc Auerroes. Sed humor melancholicus, vel mania vim habet aliquando, vt idola reſeruata in memoria in vigilia videantur, quæ in ſomno videnda erant. In ſomno feruntur idola ad communem ſenſum, qui eſt in corde, ſic nobis repræſentat præterita, ac ſi præſentia eſſent. In furore verò, & mania quum organa intus perturbentur, neq; ſuum ſeruant ordinem, ea nobis extrinſecus videntur, quæ oculis non aſpicimus, non enim verè videntur, ſed imaginatione, Philoſophi phantaſmata vocant, & exteriori ſenſorio deferri dicunt. Memini quum ipſe ardenti febre laborarem, & iam morti propinquus, videbam propè cubile heremitam è ſacello egredientem, ac campanas pulſantem, quumq; eum rogarem ne importuno ſonitu cerebrum excruciaret, mihi in ludibrium linguam exerebat, qua de re maximè angebar, neque ea phantaſmata ante oculos mihi videre videbantur, ſed veluti ſomnium vigilantis. Sic fuit & phantaſma Cai Caſsij, quando ſibi in medio pugnæ in campis Philippicis Cæſar apparuit minabundus, & cuius vultu ob terrorem aufugiens dixit, quid aliud ſupereſt, ſi occidere virum parum eſt. Oreſtes furijs agitatus ſemper videbat matrem ab eo occiſam, & furias perferre. Vnde inquit apud Euripidem.

O mater obſecro te ne mihi immiſeris
Sanguinolentas puellas, & ſerpentibus horridas
Ipſæ enim, ipſæ iam proprius me impetunt,
O Phæbe necabunt me aſpectu canino truces
Terribiles inferiorum Sacerdotes tremende Deæ.

Virgi-

Virgilius.

Aut Agamemnonius, scænis agitatus Orestes,
Armatam facibus matrem, & serpentibus atris,
Quum fugit vltrices sedent in limine diræ.

Sic & multa fieri accidunt, quæ à dæmonibus putantur.

Phantasmata foris videri possunt, quæ sunt intus. Prop. 8.

NOS quibusdam propinatis possumus facere, vt quis ea foris videat, quæ intus in cerebro, & in imaginatione fiũt, idq́; facillimè ex iam adducta ratione, E vino, & cibis sursum feruntur vapores, secum naturam editarum rerum ferentes, atque cerebrum inuadentes imagines, & phantasmata imprimũt, ex quibus orta sunt, at si venenosa quædam admiscuerimus, & organa, & rerum ordines perturbabunt, vt quæ intus fiant, foris putet, nec affectus discernere poterit. Quũ puer essem mandragoræ vinum mancipio meo propinaui, & non multo temporis interuallo horribilia phantasmata se videre dicebat, à bubus cornibus impeti, quod non alia ratione contigit, nisi quia bouinam carnem paulo ante comederat. Maniaco solano, vulgo bella donna dicto, & stramonio in vini spiritu propinatis, cum quorundam auium, & quadrupedum cerebro, effeci, vt qui id hauserant, se in eiusmodi animalia conuersos dicerent, & admirationem, risum, & cachinnum spectatoribus patebant maximum, de quibus alibi pertractauimus: & simile videtur id arte factum, quod euenit natura in febribus. Nec mirum si aliquando foras aliquid putamus fieri, quod intus habemus.

Aliqua maiora videri, quæ verè non sunt. Prop. 9.

QVOD videndi instrumentum aqueum futurum, iam supra demonstrauimus, sed Deus Opt. Max. ne per aquam in visu deciperemur, adèo tenuissimam illam creauit, vt vix ab aere tenuitate differret. Sed hæc aqua in distillationibus cerebri, & in suffusionibus crassescit aliquãdo, adèo vt veram visionẽ conturbet, vt non solum irides videamus, sed res aliquato maiores,

quàm ſint, & in viſu facillimè decipimur, vnde putamus res foris maiores eſſe, quæ non ſunt, ſed humor oculi craſsior factus. Et idem eſt craſſo oculi humore videre res in ſuo eſſe, quàm ſano oculo pyra, vel ceraſa aquis merſa, nam multo maiora, quàm ſint videntur, vt diximus. Valerius Flaccus.

Qualis in Alcidem, & Theſea Rhæſus iniqui
Nube meri, geminam Pholoen, maioraq; cernens
Aſtra ruit.

Affectiones in oculis ſeruatas, in conſpectis rebus videmus. Prop. 10.

DECIPIMVR quoque in viſu, quum affectiones vehementium viſibilium adhuc in oculis ſeruamus, & alias res inſpiciendo, eiuſmodi effectibus affectas videmus, alteratis enim inſtrumentis, non inſtrumenta, ſed obiecta putamus alterata. Exemplum erit, quum Solis fulgorem, aut globum aſpicimus, aut reflexam lucem ex ſpeculis: vel politis corporibus, amoto enim Sole, remanet adhuc in oculis ſplendoris affectio, & quæcunq; ſpectamus primo flaua, rubraq;, mox viridia, cæruleaq;: & quouſq; affectio illa oculis aſſeruatur, euſq; obiecta alterata conſpiciuntur. Qui diu rotas circumuoluentes aſpexerint, & ſi aliò transferant oculos, etiam rotata vertigine omnia circumuolui videbit, quia adhuc in oculis ſpecies illa rotationis aſſeruatur. Sic etiam quum rapidos, & præter fluentes fluuios ſpectaueris, quæ deinde videbis etiam aufugere putaueris, dum affectionis reliquiæ in oculis perdurabunt.

Aſcendentem ſolem quaſi circumuolui videri. Prop. 11.

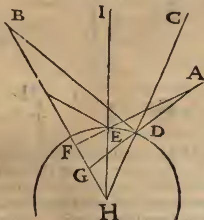
REMANET hoc abſoluamus problema, quod non mediocris literaturæ viros diſtorſit, cur aſcendentem ſolem inſpiciendo, illum quaſi in ſe ipſum circumuolui videmus, ſic etiã & deſcendentem in occaſu, idem etiam euenire videmus in cuiuſq; fulgoris repentino occurſu. Cuius ratio eſt, quia ex repentino cum ſolis, cũ cuiuſq; fulgoris occurſu, pupilla, vt diximus, illico conſtringitur, cuius conſtrictu humor aqueus commouetur, & quia circularis pupilla, circularis eius erit commotio,

com-

commotio enim humoris in causa erit, vt quæ foris videantur, circumuolui appareant.

Rerum apparentium distantias intra oculum distingui. Prop. 12.

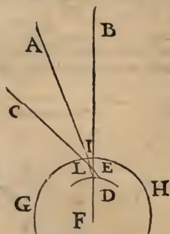
QVAE hucusq; rationes adduximus, non aliò nostra intendit intẽtio, nisi vt demonstraremus quomodo nos distinguimus magnitudinum distantias, scilicet vt res vna ab altera distet, res tam arduæ difficultatis, quod inquirentium philosophorum animos nõ parum distorsit. Sed aliorum opiniones repetamus. Aristoteles nõ alio modo res inter se distare comprehendi posse dixit, nisi inter vtramq; intermedio cognito, cuius opinionem tum cæteri philosophi, tum perspectiui sequuti sunt. Plotinus Platonicus quæritur cur remotissimæ à nobis magnitudines, & si inter se distantes stadio videtur minori inter se spatio distare: aitq; quod vbi confusius formarũ cernimus varietatem, ibi nec quantitatem interualli discernimus, vt alibi longius prosequuti sumus. Nobis verò rem tam arduam perpen-

dentibus, ita diiudicare visnm est. Quemadmodum in speculis conuexis res oppositæ omnes in semetrdiamo ex cẽtro ad circumferentiam perspiciuntur, ita & in oculo ad conuexi speculi

formam conformato enenire existimamus: nam res quæ speculo propinquior est, proximior superficiei apparebit, & quæ longius centro vicinior, sed verè rei visæ punctus est vbi linea formam oculo referens, cathetum à speculis centro ad visam rem ductam intersecabit. Cuius exemplum apponamus.

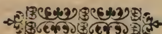
Sit conuexum speculum D E F, oculus A, res visa altera longior B, altera propinquior L, per punctum speculi D video rem B, quia angulus A D C æqualis angulo C D B, extendatur A D in lõgum quousq; occurrat catheto ex H centro speculi ad rem visam B, & erit in G, sic res visa L per punctũ E videtur ab oculo A: quia anguli A E I, I E D pares sunt, extensa A E occurret eidem catheto in F, propinquior speculi superficiei D E. Sed hęc ad oculum traducamus afferamusq; exemplum.

Sit oculus G L I D H, centrum eius F, sint duæ magnitudines altera remotior A, altera propinquior C, sit centrica F E D B, & veniat A magnitudo ad L pupillam, descendet in D, ad centricam in F B, & C per L pupillam extendatur in E, sublimior est E ipsa D, quia quanto depressius venerit, eò altius feriet centricam, & quanto dexterior punctus erit, dexterior cornea, & crystallinum feriet, & ibi oculus discernit veritatem, & ęstimabit foris. Sed de his fusius in libris de speculis. Hinc etiam prouenit cur natura rotundum oculum affirmarit, quia omnem figuram capere potest, non autem planum.

LIBER OCTAVVS.

PROOEMIVM.

SVPERIORIBVS libris de conuexa, & concaua corporum refractione diximus, ex ijs enim, nec aliunde adductis primordijs specillorum tractationẽ aggressi sumus. Res ardua, mirabilis, vtilis, iucunda, nec ab aliquibus adhuc tentata. Utilitatis equidem amplitudinem nequeo satis mirari, quum qui ferè lumine orbati sint, eorum ope, etiam ad longissimam distantiam elongent visum, nec eorũ causam cognoscunt. Nos ijs præcognitis, mirabiliores eiusmodi effectus assequuti sumus, vt longa loci intercapedine distracti, minutissima quæq; conspicari possimus, ne hoc nostro instituto intactum omnino aliquod relinquamus. Sed lectorum veniam præcamur, si quæ minus probata, omissa, & manca in lucem prodeunt, arduum est enim sine duce in tenebris per ambages ambulare. Sed rem aggrediamur.

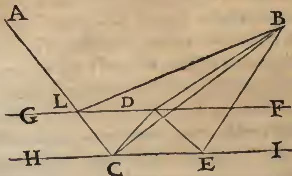
Lucem

Lucem ex refractione multiplicari. Prop. 1.

LVX diaphanum corpus peruadẽs multiplicatur in corpore ipſo, ſed quomodo id eueniat, inquirere tentandum. Vitellio id euenire dixit ex radiorum coadunatione, & coarctatione, vt videtur in phiala aquæ plena, quę nõ ſolum maius lumen oſtendunt, ſed vrunt. Sed iſte homo neſcit aliud eſſe radiorum coadunationem, & multiplicationem: neq; de omni refractione loquitur, nam eſt, quæ non vnit, vt in corporibus planis diaphanis. Nos autem dicimus multiplici id ratione euenire. Primo quia in ipſa refractione eſt ſimul reflexio: nam extima aquę ſuperficies lęuigata eſt inſtar expoliti, & pręnitentis ſpeculi, vnde ex ea reflexi radij circumfuſum aerem ſubluſtrãt, parietesq; oppoſitos lumine vulnerant, immo ex aquę motu mouentur & illi. Virgilius.

Sicut aquæ tremulum labris vbi lumen alienis
Sole repercuſſum, aut radiantis imagine Lunæ
Omnia peruolitat late loca, iamq; ſub atris
Erigitur, ſummaq; ferit laquearia tecti.

Et ex ſuperiori radiorum reflexione etiam in corpore diaphano ſplendor acquiritur. Secundo euenit ex refractorum radio-

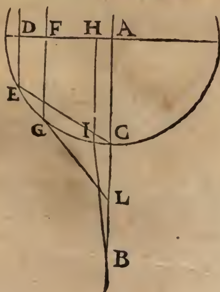

rum reflexione, nam ex offenſante vltima vaſis, vel corporis ſuperfi-

perficie resiliunt radij, & ad summam superficiem delabuntur, & ex superiori iterum ad infimam. Sic ex multiplici, & mutua superficierum reflexione maius lumen ingeritur. Vt videmus in speculis Soli, vel candelę oppositis, ex mutua enim superficierū reuerberatione radiorum ex obliquo, quamplurimę cōspiciuntur candelę, & si vnica existat. Exemplum.

Esto oculus B, candela A, speculum, cuius suprema superficies F G, ima I H, candelę lumen ferit L, resilit ad oculum eius imago per lineam L B, peruenit ad C, resilit per lineā C B, mox relabitur ad D, resilit per D B, sic etiam ex E, vnde quatuor locis eius imaginem videmus, & quanto obliquior visus, eius multiplicior figura. Est & alia causa, quod lumen lucidū corpus peruadens, eius luciditate induitur augeturq́;. Lux transiens rubrum vitrum rubra perspicitur, & si vitrum impurum, minuitur lumen, sed per nitidum crystallum, clarior, splendidiorq́;, ex his per crystallina specilla clariora omnia, & nitidiora conspicimus. Per clariora igitur diaphana corpora illabens lumē, augetur, multiplicaturq́;.

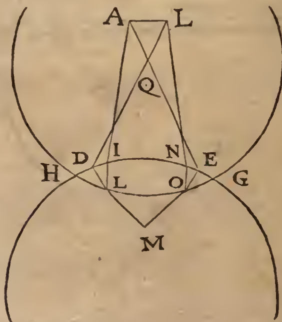
In specillis conuexis inuersionis punctum inuenire. Prop. 2.

PVNCTA concurſus refractarum linearum tam conuexi, quàm concaui corporis, ſunt puncta inuerſionum. Puncta concurſus ſecundo libro prop. 3. determinauimus in cryſtallina pila, & punctus inuerſionis non alius, quàm concurſus radiorũ ex oppoſitis in circulo partibus, vti ex ſiniſtra in dextram, aut ex dextra in ſiniſtram, & ſurſum, deorſumq́;. Exemplum.

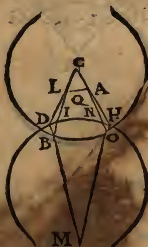
Eſto vitrea ſemiſphęra C I G E, & incidat radius D E, tangẽs latus exagoni C E, quę ſupra E ſunt, ad rem noſtrã non faciunt, nam intra cryſtalli corpus refranguntur, quę infra I minus: nam langueſcunt circa diametri lineam A B, radij ergo incidentes intra ſphęrę partem G I, & intra perpendicularem lineam L B refranguntur, ibi ſunt inuerſionum puncta, & ibi radiorum coadunatio, & concurſus.

In conuexis ſpecillis poſito oculo in puncto inuerſionis magnitudinis, imagine ſpecillum complebitur. Prop. 3.

Esto opposita magnitudo A B, conuexum specillum G H, veniat B punctus ad I, per secundam secundi, frangitur in L, & per quintam refrangitur ad M oculum. Eodem modo punctus A veniat ad N, frangatur ad O, mox refrangatur ad oculum in M. Extendantur catheti ex punctis rei visae A B, & per centrum inferioris superficiei specilli Q: Sic A Q occurret M L in D, & B Q occurret M O in E, totum specilli spatium occupabitur imagine A B, & nil determinatum, sed omne confusum videbit, est enim oculus in M inuersionis puncto.

In conuexis specillis magnitudo posita in puncto inuersionis, eius imagine totum specillum occupabitur. Prop. 4.

ESTO visenda magnitudo A B, centrum inuersionis Q, prope magnitudinem A B. Veniat punctus B ad I, frangitur ad L, ex L frangitur ad oculum M longe existentem. Eodem modo A punctus venit ad N, ex N ad O, & ex O ad oculum M. Extendantur M O, M L ad cathetos ex centro C productas, & puncta A B, sic occurret C B ipsi M L in D, & C A ipsi M O in E, occupabitur ergo totum specillum.

In conuexis specillis magnitudine, & oculo in puncto inuersionis positis; imago specillum totum occupabit. Prop. 5.

SIT magnitudo A B prope punctum inuersionis Q, accedat punctus B ad specillum G H in puncto D, refrangatur ad L, mox ad oculum perectabit M. Extendatur M L quousq; occurrat catheto extentæ ex centro C, & per punctũ B, & concurrent in puncto D. Eodem modo A veniet ad N, refrangetur ad O, veniet ad M, extendatur M O vsq; ad E, quo loco occurret catheto ex C A directæ, magnitudo igitur A B occupabit totum specillum E D.

In conuexis specillis magnitudine specillo propinqua, oculo propè, aut procul posito semper recta videbitur. Prop. 6.

ESTO magnitudo A B propè specillum H E, accedat punctus B ad specillum N, refrangitur ad O, refrangitur ad F oculum, clõgetur F O in E, & trahatur cathetus ex C B occurret F B in E

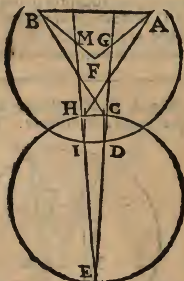
in E, punctus B in E videbitur. Sic A venit in O, & in R, & in F oculum, extẽdatur F R occurret catheto ex C A in D. A B magnitudo recta videbitur in D E. Elongetur oculus in G. Venit punctus B ad I, ad P, ad G oculum, elongetur G P occurret eidem catheto in T. Eodẽ modo A venit in M, mox in S, inde ad G: elõgata G H, occurret catheto eidẽ C H in V, etiã recta magnitudo videbitur, & minor, quanto oculus magis elongabitur.

Ir conuexis specillis oculo specillo propinquo, magnitudine propè, vt procul posita, semper recta videbitur. Prop. VII.

ESTO magnitudo specillo propinqua A B, veniat punctus B ad specillũ C, refrangatur ad D, ex D refrãgatur denuo ad E, extenditur E D in F, trahaturq; cathetus ex G centro, & B, & occurret E D in F. Eodem modo punctus A occurret catheto ex G A in H, & recta erit magnitudo. Remanente oculo in suo situ, elongetur magnitudo A B in I L, veniat punctus L ad M, inde refrangatur ad N, & ex N ad E, extendatur E N in O, & trahatur cathetus ex G per L, occurret ei in O, ibi videbitur L. Eodem modo L videbitur in P.

In conuexis specillis magnitudine, & oculo longè positis, inuersa videbitur magnitudo, & propinquior.] Prop. 8.

MAGNITVDINE A B longè existente,& oculo E. Veniat B ad C,refrangatur ad D, & ex D ad oculum E, extēdatur E D quousq; coincidat cum catheto, quæ extendatur ex puncto B,& centro circuli inferioris superficiei F, & puncto A, & erit G. Eodem modo A punctus ad H,ad I,ad E oculū, extentaq; E I, coincidet in M cum catheto F B. videbitur inuersa, & minor,& propinquior.

In conuexis specillis quanto oculus,& magnitudo magis elongabitur, minor videbitur,at vtroq; accedente maior. Prop. 9.

EX superiori propositione quanto magis magnitudo A B recesserit, eò incidentiæ lineæ ad specillum angustabuntur,& cathetus ex centro circuli, & rei visæ veniens decliuius veniet, & res minorabitur,contra verò in accessu vtriusq; incidentiæ lineæ dilatabuntur,& catheti magis rectæ accedentes,lineas formas deferentes excipient, & imagines maiores videbuntur.

In

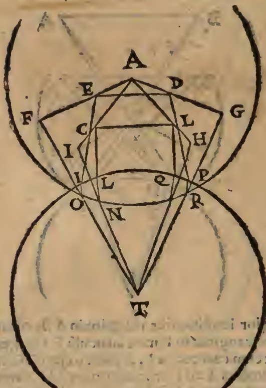

Veniat prior longinquior magnitudo A B, cuius punctus B, venit ad D,refrangitur in E,mox ad oculũ F, elongetur E F quousque coeat cum catheto ex B, & centro circuli C,erit in G. Ex alia parte punctus A ad H,mox ad I,mox ad F,extenta I F coincidet cum catheto ex A C in L, erit magnitudo A B, G L, vt in præcedenti. Accedat magnitudo A B propriùs, B veniet ad M, ad N,ad F, extenta N F, coincidet in O cum catheto ex B C, sic A in P,maior est magnitudo O P, quàm G L.

In specillis conuexis magnitudo intra centrum oculis quanto ei propinquior tanto maior. Prop. 10.

SIt magnitudo remotior à circuli centro A, ipsa B C, veniat punctus C ad L, inde ad N, mox ad oculũ T,extendatur T N vsquequò coeat cum catheto ex A, & puncto rei visæ C, & coibit in I. Sic punctus alter B,videbitur in H.Sit verò magnitudo proprior ipsi A ipsa D E, veniat E ad M, inde ad O, tandem ad oculum T, extendatur T O quousque cum catheto ex A, & E, & erit in F, ex altera parte erit G, erit igitur F G maior ipsa H I.

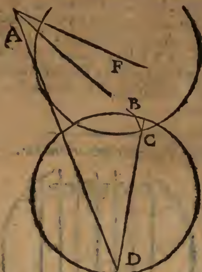
Magni-

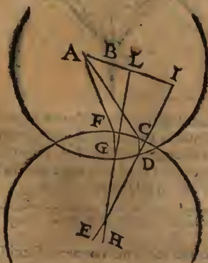
Magnitudo obliquè ad conuexum specillum veniens, longè à suo loco videbitur, euenitq; interdum vt vtraq; conspiciatur.

Prop. 11.

Sit magnitudo, A veniat ad specilli partem B, refrangitur ad C, venit ad oculum B. extendatur D C in E, mox ducatur cathetus per A, & F centrum circuli, occurret lineæ imaginem deferenti in E. Pũctus igitur A longè ab A videbitur, nempe in E, trahatur ab oculo D linea D A, extra specillũ vtramq; videbis, & magnitudinem A, & magnitudinis imaginem E.

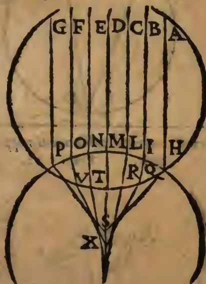
In conuexis ſpecillis magnitudine binis oculis oppoſita duplex uidebitur. Prop. 12.

MAGNITVDO A binis oculis oppoſita H E duplicata, videbitur. Veniat punctus A ad C, ex C refrangatur ad D, & re-

& refrangatur denuo ad oculum E dextrum. Idem punctus veniat ad specillum F, mox frangatur ad G, & refrāgatur ad oculum H sinistrum. Trahatur cathetus ex A puncto rei visæ, & specilli centrum B. erit A B L I, occurrit extensæ E D in I. & H G in L, ab oculo igitur dextro E videbitur magnitudo A in I, ab oculo sinistro H videbitur in L, clauso dextro peribit imago I, clauso sinistro L.

Conuexis specillis soli oppositis ignis accenditur. Prop. 13.

CORPVS solare à quo radij profluunt æquidistantes A B C D E F G, labuntur ex specilli superficie extima H I L M N O P ad imam se refrangentes Q R T V, inde exeūtes ad perpendicularē omnes coeunt D M S X propè puncta S X, ibi ignis accenditur, vt diximus in pila chrystallina.

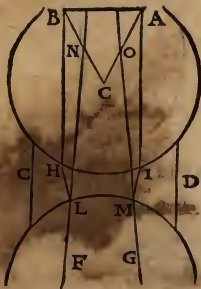
Senes conuexis specillis clarius vident. Prop. 14.

DVPLEX est causa cur senes conuexis specillis clariùs, & perfectiùs cernant. Primo quia in senectute relaxatur pupilla, nec solum pupilla, sed omnia membra, & membrorum retina

tinacula, vt laxiùs lotium, & fæces retineant, ex laxitate igitur pupillæ radij liberiùs vagantur, & rem laxam, & minus certam cryſtallino reddunt: at conuexis ſpecillis ſimulachri radij coeunt, & arctiùs pyramis colligitur, vt vidimus in præcedenti, vnde naturæ vitium rependunt congregando ſpecilla conuexa ſimulachra. Altera cauſa eſt, quod ſenibus vitreus humor fæculentior, & impurior redditur, vt in prima propoſitione huius libri probauimus, intro permeans lux per cryſtallum clarior, fulgidiorque redditur, & naturæ defectus alter ex pituita reſarcitur.

In concauis ſpecillis res ſemper minor videbitur. Prop. 15.

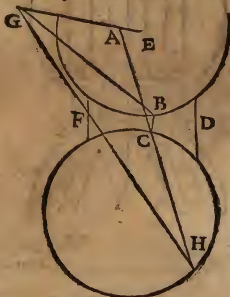
SIT magnitudo A B, venit A punctus ad concauum ſpecillũ D E, in punctum I, & ex I frangitur ad M per tertium quinti noſtri. Ex M refrangitur ad G per quartum ſupradicti noſtri in contrariam ſcilicet partem, extẽdatur G M, occurrit catheto ex C, circuli extimi centro, & puncto A in O. Eodem modo B ad H venit, frangitur ad L, refrangitur ad F, extenditur ad N, vbi occurrit catheto ex C B in N, ſemper O N erit minor A B, quia franguntur intus.

Longè oculo à concauo specillo seposito, magnitudo visa minor euadit, at oculo proprius admoto, maior priore, sed non ipsa magnitudine. Prop. 16.

MAGNITVDO A B, cuius pars N B. Veniat punctus B ad M, refrangitur ad L, labitur ad I oculum longe sepositum elongetur I L, venit ad D, occurrit catheto ex C centro, & B in D. igitur B in D videbitur, satis minor ipsa N B. Accedat proprius oculus in H. Veniat alter punctus A in F, fugit in G, refrangitur in H, elongetur H G in E, occurret catheto in E, maior erit N E ipsa O B.

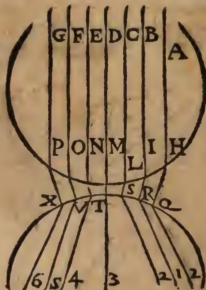
In specillis concauis magnitudo obliquè venient longe à suo loco videtur, & interdum vtraq; conspicitur. Prop. 17.

SIT magnitudo G, veniat ad specillum D F, frãgitur ad C, refrangitur ad oculum H; elongetur H C quousq; occurrat catheto ex G magnitudine, & E centro, & occurrit in A, ibi igitur videbitur G. Ex oculo etiam H videbitur G magnitudo extra specillum D E in G, vtranq; igitur magnitudinem vidẽt veram, & veræ simulachrum.

Specillo concauo soli opposito ignis non accenditur. Prop. 18.

ESTO sol, cuius radij æquidistantes, & perpendiculares A B C D E F G. cadant recti ad concauam superficiem specilli, A H, B I, C L, D M, E N, F O, G P. & H frangatur ad Q, I ad K, L ad S, N ad T, O ad V, & P ad X, & refrangatur Q ad

Z. R ad I. S ad Z. D M mansit directe T ad 4. V ad 5. X ad 6. nō igitur vniuntur, sed in contrariam partem dilatantur.

Visu debiles concauis specillis acutiùs vident. Prop. 19.

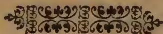
IVVENES, qui arcta sunt pupilla se vitreo humore, qui in oculo continetur non claro, duo requirerent, & quæ simulachra dilatarent, vt resarciretur vitium pupillæ, & quodammodo vnirent, & quòd lucem clariorem redderent, duo hæc præstat concauum specillum, nam & simulachrum quodammodo vnit, vt ex refractionibus intra viri soliditatē apparet, & quodammodo aperiret, vt videmus lineis in aduersam partem refugientibus: & lux pertransiens visum multiplicatur.

LIBER

LIBER NONVS.

PROOEMIVM.

LOQVEMVR hoc libro de iride, & de coloribus, qui ex diaphani & fulgidi mistura exoriuntur, in quorum inuestigatione plus quadraginta annis toto animo insudauimus, & Dij faxint, vt aliquid boni nacti simus. Res difficilis, admirabilis, & humanum captum excedens, ob id veteres Poetæ Taumantis filiam vocauerunt. Sed negotium auspicemur.

Lucem coloris expertem esse. Trop. 1.

LVx sui natura splendida, tenuis, & coloris expers est. Splendida quia ea splendente cuncta nitent, & videntur. Tenuis est, quia nullo temporis momento pellucidam raritatẽ transmittit. Nullo colore intaminata est, quod colorum omniũ hipostasis futura erat. Rationes, quibus nosmetipsos persuademus excolorem esse, hæ sunt. Recipiens debet esse denudatum à natura recepti, materiam primam quia quamq; formam acceptura erat, ideo omni forma orbatam dicit. Chamæleon nullo co-

lo colore ſpectatur, vt omni momento verſi coloris mutationis eſſe poſsit, nam ſubinde colores mutat, totoq; corpore reddit quoſcunque attigerit. Sic & polypus. Superiori libro de viſione, diximus lucem omnem viſibilis obiecti colorem indui, eundemq; noſtris obtutubus, deferre, vnde ſi aliquo colore conſpurcaretur quomodo ſincera, non ſpuria, adulterataq; è corpore fluentia ſimulachra oculis remittere potuiſſet? Lux enim haudquaquàm inoffenſæ perſpicuitatis per rerum colores illabens, ſeſeq; eis permiſcens, falſa colorum ſpecie viſum noſtrum deludit, in ſepum accenſa, pro cæruleo viride, pro viridi flauum, pro flauo album, & omnia deniq; ſua citrinitate defædat. Pictores, & textores qui colores lucernis ſeligunt, falluntur, alterum pro altero ſubſtituentes. In officinis ærarijs, lumen albedinem fuſcam, roſeum ſquallidum, & tandem ſpectantium ora diro pallore effuſa repræſentat. Idemq; in accenſo ſulphure euenit. Altera ratio. Lux eſt colore viduata quia tenuiſsima, ne dicam incorporea, nam color corporis eſt accidēs, quomodo igitur colorata eſſe poteſt, ſi eſt corporis expers? etſi colorata eſſet videretur. Lux per duo foramina tranſiēs intra cubiculum, vt nil in medio attingat, non videtur, igitur ſine colore. Sed è Sole vnde emanat, ſorditudinis neſcia per cæleſtes orbes pura tranſmittitur, at ſublunari hoc mundo per elementa fluens, tingitur, inficiturq;, vt oculis nunquàm ſincera occurret noſtris. Non igitur lux alba, vt Ariſtoteli viſum eſt, niſi eius aſſectatores pro alba excolorē interpretarint: ſed debent, qui docent caſtigatè loqui, ne ipſi, & legentes in præcipites ſalebras incidant, nullibi enim alba, pallidaq; lux conſpicatur, niſi accenſo in ſulphure.

Colores fulgidos haudquaquàm ex luce, & opaco fieri. *Cap. 2.*

LVCEM fulgorem tantum ex colorē diximus, nunc autem quomodo ex luce fulgidi colores oriãtur veſtigare tentandum. Sed primum maiorum placita diſcutiamus. Putabant veteres ex opaco, & varia lucis poſitione colores fulgidos fieri, in exemplum adducebant columbarum ceruices, quæ vtcunq; deflectantur, varias colorum ſpecies demonſtrant. Diſertiſsime

me Nero Cæsar dicebat.

Colla cytheriacæ splendent agitata columbæ.

E varijs quoq; coloribus pauonũ ceruix, quoties aliquo deflectitur, nitet, ex varia lucis positione, quam prout rectam, vel obliquam receperint, ita coloratur. Lucretius.

Qualis enim cæcis poterit color esse tenebris
Lumine qui mutantur in ipso, propterea quòd
Recta, aut obliqua percussus luce refulget?
Pluma columbarum quo pacto in sole videtur:
Quæ sita ceruices circum, collumq; coronat.
Nanq; aliàs fit vti rubro sit clara pyropo:
Interdum quoddam sensu fit, vti videatur
Inter cæruleum virideis miscere smaragdos.
Caudaq; pauonis, larga cum luce repleta est,
Consimili mutat ratione obuersa colores:
Quin, quoniam quoddam gignuntur luminis ictu,
Scilicet id sine eo fieri non posse putandum est.

Et Cicero Academicarum quæstionũ secundo ait. In columba plures videri colores, non esse plus imo. Sed puerile profecto putandũ est splendidas columbarũ penintulas vnius esse coloris, & varijs lucis ictibus illustratas differẽti specie sese oculis exhiberi, nã & diuersi inibi sunt colores, vt si aliquas è collo pennulas extraxeris clarè contueberis. In dextra enim parte halurgum in sinistra viridem, infra rubidũ, supra nigricantem colorem pennularum partes radiãtes, etsi flet vario etiam lucis circumflexus eosdem semper conspicies, at si collum contorqueat, pristinus color, qui prius nobis erat conspicuus obliteratus delitescit, inde ad suum locum rediens, vernaculus denuo reuiuiscit. Si collum supra obuertit, purpurascit, si conuertit, opacatur, non igitur ex opaco à luce colores effici poterunt. Aristoteles & Peripatetici omnes ex opaco, & luce fulgidos colores gigni confitentur: sed hoc falsum est, quia opacũ lucem repercutit, non recipit, nec cum eo lux poterit se commisceri. Sed error insimulandus, quum per opacum eius assectatores diaphanum intelligant. Sed cur diaphonum luci peruium, opacum imperuium definiunt?

Colores fulgidos ex luce, & densiore aeris diaphano generari.
Prop. 3.

COLORES alij ex mutua elementorum commixtione nascuntur, & hi dignum per se tractatu studium habēt, & alibi de eis locuti sumus, nam & fulgidi nō sunt. Sunt & quasi fulgidi colores alij, qui ex vaporibus, nubibusq; ex luce gignuntur, quum densæ, coactæq; & temerè ex diuersis partibus compositæ non pellucent, nec lucē transmittunt, sed summa cute recipiunt, vt in solis ortu, eius lucis occursu multos colores trahi, alios rubeos, alios virides, alios aureos, vel nubis partem rubei, & partem ignei coloris infici. Sed de his posterius loquemur. Sed & alij colores ex lucis, & densioris aere diaphani refractione orientes, & hi pulcherrimi sunt, fulgentes, floridi, hilaresq;, & adeò nitent, vt à pictoribus fingi non posśint: gignuntur enim ex sole, & substantia peruia, & ars illos æmulari nequit, quia ex terrestri, & obscura substantia suos parat colores. Diximus ex densioris aere diaphano nasci, nō ex quouis, nam vbi sol per tenuiśsimos cælestes orbes, & eiusdem materiæ totos illabitur, purus, sincerusq; resilit, ac vbi ad ima per impura elementa, per roscidas aspergines, per vitrum, & eiusmodi densioris aeris perspicui corpora varijs coloribus conspurcatur, fœdaturq;, & ex nimia lucis, & diaphani densioris mistura varia oriuntur colorū discrimina. Diximus refractione, nam quum radij ad perpendiculum feruntur, tantum est illis virium, vt infracti permeent, nec fœdari patiuntur, & si inficiuntur, saltim colores non nisi ex visus refractione spectari necesse est. At si per inæquale densionis aere diaphanum ferantur, qui plus intimius penetrarint, obscuriori colore inficiuntur, qui minus clariori. His experimentis nos rem ita nobis persuademus. Lux per crystallinū prisma permeans minus diaphanū densius passa, dilucidior nitet, plus verò meraciore colore languet. Idem in phiala aquæ plena, idem & sub aquis posito speculo. Idem quoque fistula aliquo loco rupta aquam per tenue foramen elidi, quæ sparsa contra solem, vt media sit inter solem, & aspersam aquam, faciem arcus repræsentat. Idem etiam accidit, vt Plutarcus admonet, si quis aquam ore conceptam

ptam in cubiculo efflet contra ſolem, ſicut fullones, quum os aqua impleuere, & veſtimenta tendiculis diducta leuiter aſpergunt, apparet varios edi colores in illo aere aſperſo, quales in arcu fulgere ſolent. Cauſam igitur eſſe in diaphano aere craſſiore non dubitabis, nunquàm enim fit arcus niſi in nubilo.

Maiorum opiniones de varijs iridis coloribus. *Prop.* 4.

SED cur ex luce, & denſione aere diaphano colores tã varij, & multiplices exoriantur, acriter, diuq; priſcorum Philoſophorum animos torſit. Anaximenes colores fieri autumauit varios, radios Sole ſuos in nubem eiaculante, denſam, craſſam, atramq;, cogi enim eos ſuper eam nubem, quam penitus dirimere non valeant. Anaxagoras Solis irradiationem denſa nube repercuti. Metrodorum quum trans nubem ſol ſplenduerit, nubem quidem cæruleam reddit, ſplendorem verò rutilat, Plutarco referente. Seneca hæc. Quidam eſſe aiunt aliqua ſtillicidia, quæ ſolem tranſmittant, quædam magis coacta, quàm vt transluceant, itaq; ab illis fulgorem reddi, ab his vmbram, & ſic vtrius intercurſu effici arcum, in quo pars fulgeat, quæ ſolẽ excipit, pars obſcurior ſit, quæ excluſit, & ex ſe vmbram proximis fecit. Sed hoc falſum exiſtimat, poterat vmbra, & lux cauſa videri. Si arcus duos tantum haberet colores, quid ergo iſtis duo colores faciunt luminis, atq; vmbræ, ſi innumerabiliũ ratio reddenda ſit? Sed varietas non aliã ob cauſam ſit, quàm quia pars coloris à Sole eſt, pars à nube illa, humor autẽ modo cęruleus lineas, modo virides, modo purpurę ſimiles, & luteas, aut igneas ducit, duobus coloribus hanc varietatem efficientibus, remiſſo, & intento. Hinc apparet duas cauſas eſſe arcus, ſolem, nubemq;, quia nec ſereno vnquàm fit, nec ita nubilo, vt ſol lateat. Ergo nunquàm ex his eſt, quorum ſine altero nõ eſt. Parianus igneum colorem à Sole, cæruleum à nube, reliquos ex horum miſturis. Nicolaus Peripateticus colorum diuerſitatem ex diuerſitate partium nubis euenire dixit: nam vbi terreſtris pars combuſta cum humido miſto, rubeus oritur color, vt coloratur flamma in lignis viridibus, vbi verò humidum aquoſum multũ apparet, viror, vbi natura tenuis & aqua; albus. Al-

humafar ex aqua cæruleum colorem, rubeum à Sole, viridem, & purpureum ex horum mistione. Sunt qui dicant lucem coloris semina secum ferre, eaq; ex elementis per quæ transit. Ex igne ruborem, ex terra viriditatem, ex aere cæruleum, ex aqua lacteum colorem. Albertus partem ex his, partim ex se multas affert insanias. Dicit enim in Iride duplicem humorẽ reperiri, alterum grauem, & terrestr em, fætulentũ, alterum leuem, fumidum, & subtilem, hic in sublimem nubis partem scandit, ille grauis in imo nubis subsidens, vt grauium natura, aer autẽ humectus, ac spissus in meditullio sistitur. Est & nubs prima, supremaq;, si sol his quatuor nõ se immiscuerit, non generabitur iris. Ex humore in quo aliquid fumidi vaporis est, fit rubeus, vinosusq; color, vt in parte suprema nubis ex humido aquoso indigesto terrestri inferior pars viret, in medio vbi aer mistus, fit color ex rubeo, & viridi mistus, scilicet croceus, & hic color variatur: nam si nubs erit subtilis, minus habens de subtili terreo, erit color pallens, si verò de vtroq; plus, erit magis croceus, siue puniceus. Sed præcipuum colorem cæruleum omisit, & cætera in sequentibus refellentur.

Flauum colorem ex multa luce, & minima densioris diaphani parte generari. Prop. 5.

SED generationes colorum aggrediamur. Sed ne colorum nominum ambages legentium mentes interturbent, principio semper declarabimus colorum nomina. Multiplex colorum facies, appellationes incertæ, & exiguæ. Flauus color dicetur. Pleraq; sunt, inquit Fauorinus, in oculorum sensibus, quàm in verbis discriminata. Flauum colorem voco non eum, quem Virgilius in frondibus olearum videri dixit, nec quem Pacuuius in aqua & puluere. Inquiens.

Cedo tamen pedem lymphis flauum puluerem.
Abluam.

Sed qui in paleis nondum maturis, & in croco valdè aqua diluto conspicitur, hicq; color ex robustissima luce, & ex minima diaphani aere densioris parte progigni, hisq; argumentis persuademus. Sed dum per tenuem aerem fertur, flauo colore induitur:

duitur: dum Borea ſpirat, quia purgatior, & pullucidior redditur, dilutiori flauo nitet, ſi Auſtro vel nebulis addenſetur, meraciori rutilat. Mane exoriens Sol per craſsiores vapores tranſiens, adeo coloratior nitet, vt lux aurea videatur in Meridie dilutior. Robuſtus ignis in ſiccis lignis accenſus, flauus videtur, in medio flammæ, vbi ſimpliciſsima eſt, flaua eſt lux, nam ab imo conſpurcatur à pabulo, in ſuperiori parte à fumo. Carbo vbi diutiſsimè igni excanduit, vt interior nigrities abſumpta ſit, flauet, viſu forti luce vehementer inſpecta, ſi aliò oculos diuertes, flaua primùm, mox viridia, poſtremo cærulea omnia conſpicies, quia vehemens primò lux cum obſcuriori aere collata flauet, mox langueſcen~, viridis tandem cærulea relaxata ſoluitur. Sol per cryſtallini puſmatis aciem primam pertranſiens flauo colore tingitur, quod dignoſces eam partē digito velando, remouendoq;. Nullus ergo color luci proximior, quàm flauus, ob id vehementiſsima lux Solis nullum aliū ſibi colorem vſurpat, niſi flauum, vel aureum. Alexander ait. Luteus color magis ad album, quàm phœniceū accedit, quod ex hoc euenit, quum lumen retunditur in luteum, ſiue pallidū tranſit. Reliqui Peripatetici flauum colorem non ex vehementi luce, ſed ex pauco denſioris aere diaphano gigni, ſed ex rufi, & viridis coloris vicinia, quod & falſiſsimum eſt: non enim ex duobus fuſcis coloribus rubro & viridi clarus exoritur, & luculentus? Prçterea ſi vitrum rubrum ſupra viridem collocaueris, ac oculis obieceris, proſpectus inde color non flauus erit, neq; pictores vnquam ex viridi, & puniceo flauum colorem efficiūt. Et ſi Solem dicit per fumum viſum, vel per nigrum puniceum videri (quod veriſsimum eſt) non deberet prima iridis circūferentia punicea videri, quia & ibi adeſt lux minus paſſa, neq; in nigro, neq; per nigrum videtur, tranſitq;. Pudet referre neutericorum de ſanguine cocto, & incocto ſimilitudines, quid enim commune habet color ex elementorum mixtura cum eo, qui ex luce, & denſioris aere diaphani generatur?

Cœruleum colorem ex languidiori luce, & ex multo diaphano aere denſiore naſci. Prop. VI.

DIximus proximiorem luci colorem flauū, & ex ea, quæ vehementiſsima luce rutilat, & ex minimo denſiore aere

diaphano: contra lux quæ hebet, languetq́; & ex multo denſiore aere diaphano cæruleum colorem ementitur:eſt enim colorum omnium opacitati proximior, vbi enim caligat lux, aut extinctioni proxima, decoloratur, fuſcatur, & cærulea fit. His argumentis perſuademus. Flamma, quæ oleo, ſæpo, vel viridibus lignis proxima eſt cęrulea eſt, quia ibi oriri incipit, ideo imbecilla eſt, & ibi etiam craſsius alimentum, ideſt tenebra· ob id vbi craſsius elementum, & lumen imbecillius, ibi cæruleus color', ſiue nigricanti proximior. Præterea Sol diutius intuitus oculos claudendo flauus, mox viridis, tandem in cæruleũ abit, & ſoluitur lumen, quia Solis fulgor multis tenebris obrutus, imbecilliorq́; factus cæruleus apparet. Poſtremus etiam color, qui in vitreo priſmate videtur, ceruleus eſt, quia in trianguli baſi craſsiore, ſcilicet ſui parte imbecillis radius reſiliens, tenebris fit proximus: nam ater color, tanquã abnegatio, & priuatio ſpectandi eſt. Aer cominus obſeruatus, & pellucida corpora nullũ nobis colorẽ exhibent, eminus tamen omnia conſpecta, vbi Solis illuxit ſplendor, cęrulea videtur. Si cælum intuebimur pellucidũ corpus, vbi radius lumine deficitur, tenebris ferè interceptus, cæruleo colore offunditur, & cæruleus color ob id à cælo dicitur. Et mare à longè intuitum etiam tale videtur. Si à montibus Sole illuſtratis elongamur, primũ flaui, mox virides, tandem cærulei videbuntur, quũ longius abſunt, ob nimiam luminum longinquitatẽ acies hebeſcit, & caligatis aer intercedens efacit, vt ceruleus conſpiciatur. Addunt alij, quæ per refractionem ſpectantur, à maiori viſus diſtantia ſpectantur, quum curua linea recta ſit longior, quare non iniuria nigriora videri. Sed id falſum: nam linearum differentia, vel minima eſt.

Ex colorum vicinia intimos iridis colores progigni, & itidem ex flaui, & cærulei miſtura. Prop. VII.

QVOTIES igitur lucidi, & denſioris aere diaphani miſturæ variæ coierint, innumera ferè proueniunt colorum diſcrimina: nam vnus ex alterius vicinia cognationem contrahens, tertium efficit, & ex hoc iam orto & altero, alius ſubinde ſi ad lucem acceſſerint, perluuntur, ad opacum retuſo colore

coligant,

coligant, & adeò alter alterum ſenſim ſubit, vt indiſcriminati videantur, vt rectè à pictoribus dicatur eiuſmodi colorum ſpeciem exactè non dum exprimi quiſſe, quũ & à ſimilibus auſpicentur, & in diuerſiſsimos abeant. Sed eos enumerare noſtri nõ erit inſtituti, niſi extremos & intermedios aliquos. Medius igitur inter flauum & cæruleum colores viridis eſt, qui non ex mutua lucis & denſioris aere diaphani miſtione naſcitur, ſed ex vtriusq; miſtura. Hi Soli bini colores ex lucis miſtione naſcuntur, cæteri ex vicinia. Quod ex flauo, & cæruleo corole fiat viridis, hoc ſolo argumento patebit. Si cæruleum vitrum ſuper flauum appoſueris, & oculis ſubieceris, viridis color auſpicabitur, ſic & in oppoſito pariete, & pictores ex cæruleo ex flauo viride colorem conflant. Hinc clarè patet error dicentiũ, quod ex prima luce paſſa fiat puniceus color, & ex puniceo & viridi flauus: nã cęruleus, vt puniceus viridẽ vel flauum non cõficiunt.

Rufum colorem non ex lucis refractione, & diaphano aere denſiore gigni, ſed nigræ nubis contrapoſitione. Prop. VIII.

SED declaremus primo quid per rufum colorem intelligamus. Eius multæ ſunt ſpecies. Ruffus color à rubore nominatus eſt, ſed aliter in igne, aliter in roſa, aliter in palmæ fructus, aliter in croco rutilat. Has rufi varietates latina oratio ſingulis, propriiſq; vocabulis non demonſtrat, niſi ruboris appellatione. Græci ἐρυθρὸν ſanguineum, πυῤῥὸν flammeum, ξάνθον croceum, & φοινικὸν phæniceum. Omnes hi colores vel ruffum acuunt intenduntq;, vel remittunt: nam aliquorum miſtura remittuntur. Phæniceum dicimus, & ſpadis coloris ſpecies, quam in fructu palmæ arboris non admodum Sole incocti viſitur, & ſpadica alij vocant auulſos è palma termites cũ fructu. Nos rufum ſiue roſeum languidum vocamus, quem in extimo, & ſupremo iridis ambitu videmus ex valida radioſa incidẽtia, & denſa nubis nigredine naſcitur, non ex miſtura, vt diximus lucidi, & denſioris diaphani aere; ſed in ſola ſuperficie, vbi adſit nigredo. Inquit Seneca. Rubida fit nubes Solis incurſu. Noſtrã opinionem his rationibus perſuademus. Si niger extinctus carbo igni proiiciatur, vt extima tantum ſuperficies igniatur,

tunc

tunc carbo rufo colore rutilabit, lux enim in summa superficie vix hęrens infra nigredinem demonstrat, adeo ex luce & nigredine nascitur: at vbi carbo diutius igne steterit, vt intus, extra optimè ignitus, tunc croceus euadit, & ad flauum tendit. Idè in ferro, & alijs metallis videre licet. Fabri ferrarij qui ferrum temperant, roseum colorem obseruant, demonstrantē ignitionem in summa tantum superficie, non intima excanduisse. Flāma accensa in re crassissima, nigerrimaq; nigerrimū fumū efficit, flammæ apex quo eiusmodi fumo commiscetur, tunc rubra videbitur. Typographi qui ex combusta pice fuliginem parant, dum pix comburitur, relucet flamma sub nigerrimo fumo sanguinei coloris. Fuliginosæ omnes flammæ rubræ videntur. Puniceus color qui quasi dilutus robur est, Aristoteles ait, exoritur vbi flāma viridium lignorum fumo cohæserit. Si candela in tenui oleo accensa est, apex puniceus videdur. splendidum, inquit, si nigrò, aut per nigrum videatur, puniceus apparet: per caliginem, & fumum visus puniceus apparet. Ex nigri, & flaui mistione puniceus efficitur, quasi croceus intensus. Vbi flauus color intenditur & fit meracior, tunc fit purpureus. Sol flauus est, ob id per fumum inspectus, puniceus visitur, & candelæ flamma flaua est, per fuliginem punicea videtur. Lux conspecta per foramen nigri panni rubescit, sic etiam in cubiculo nigro. Mane Sol exoriens si crassas nubes, & aqua prægnantes, nigrescentesq; peruaderit, & radij eius nubis ob densitatem penetrare nequeunt, roseo colore nitentes conspicies. Ob id non semper roseus color in extima iridis superficie videtur, nec est de eius essentia, sed tunc conspicitur, quum nubes ex eius regione nigerrima adfuerit, & Sol eam percutiens, nec penetrare valens, tūc circulus primus rubeus spectabitur. In crystallino prismate non videtur roseus color, quia ibi opposita non adest nubes nigra, sed si nigrum pannum apposueris, puceus coloratior videbitur, vnde potius ex iusta positione, vel oppositione, quàm ex lucis & diaphani aere densioris nascitur. Sunt quidam, qui quæ scribant ignorant, dicentes flauum colorem esse intensionem, meracioremq;, puniceum vero dilutiorem, remissionemq;, & in flauo lucem magis tenebras passam, in puniceo minus. Bone Deus, quæ nubes caliginosa eorū oculos, & mentem obsidet, qui discernere nequeant croceum colorem,

lorem, qui in croco est, & puniceum magis esse tenebrosum, quàm flauum, id est paleæ colorem luculentiorem, tædet profecto, & pudet eorum rationes refellere.

Halurgum colorem non ex luce, & aere densioris diaphani mistione, sed ex vicinia crassi, & cerulei coloris nasci.
Prop. VIIII.

HALVRGVS color is intelligitur, qui violaceus vulgò dicitur, quiq; in violis spectatur. Dicitur enim vulgò pauonaceus, quod in collo pauonum reperiatur. Resplendet etiã in amethysto, purpurei species, vel iathini, & fit quũ cæruleus color diluitur, & in vinum abit. Hic non ex mutua lucis, & diaphani refractione nascitur, sed ex vicinia, nam rufus color, & cæruleus halurgum colorem componunt postrema iridis circumferentia, quia cærulea est, quum ei fit obuiam nubs nigerrima, cum Solis colore mista colorem rufum efficit, vt diximus, ex colore ruffo illo, & cæruleo fit halurgus. Hic semper non videtur, quia ex iridis essentia non est sicut ruffus, sed quando vtriq; nigerrima nubs opponitur. Hoc modo probamus. Si vitrum ruffum supra cæruleum posueris, & per illud inspexeris, obuium parietem halurgo colore intinctum conspicies. Pictores halurgum ex rubro, & cæruleo fingunt.

Iridem non tricolorem, sed bicolorem, aut multicolorem dicendam. Prop. X.

EX variegata iridis coloria, multi sunt, qui varios eos colores dixerunt. Homerus πορφυρέην ἶριν dixit, quasi sub purpureo colore rubrum, cæluleum, & halurgum conclusisset, qui adhuc à multis purpureus color dicitur. Aristoteli τρίχροος est, ex puniceo, viridi, & halurgo, quia hi præcipui colores præcipuè spectantur in ea. At si simplices colores enumerare voluissent, bicolorem dicere oportuerat, ex flauo, & cæruleo duo extrema, vnum ex multa luce, alterum ex flauo scilicet, & cæruleo: nam viridis ex vicinia extremorum fieri diximus; optime igitur

igitur Parianus igneum à Sole colorem iridem trahere cæruleum à nube, reliquos ex horum misturis, nec nisi duos simplices colores esse. At si omnes colores, qui ferè semper in iride spectantur, enumerare velis, & ruffus, & halurgus pētacolor dici deberet. Si colores notandi sunt, qui intus in medio ex vicinia fiunt, innumerabiles propè, & infiniti sunt: nam radius solaris sensim nubem penetrans, & continuò se remittens, infinitos colores causat, tanto lasciuientis Naturæ artificio, & ornatu, vt colores omnes, qui maxime commendantur, & in floribus visuntur pręcipue suo nitore prouocent. Videmus in eo aliquid flammei aliquid lutei, aliquid cærulei, & alia in picturæ modum subtilibus lineis ducta, vt ad dissimiles colores sint, scire non possis, nisi cum primis extrema contuleris. Nam commissura decipit, vsq; adeò mira arte Naturæ conspiciuntur. quod à simillimis cepit, & in dissimilia definit. Ouidius.

Qualis ab imbre solet percussis solibus arquus
Inficere ingenti longum curuamine cælum,
In quo diuersi videant cum mille colores:
Transitus ipse tamen spectantia lumina fallit.

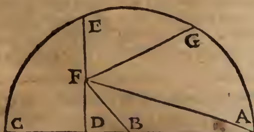
Vsq; adèo quod tangit idem est tamen vltima distāt, ob id Hesiodus ex multiplicitate coloris πολυώνυμον ὕδωρ vocauit, quasi multi nominis aquam. Virgilius eum sequutus, mille pro infinito dixit.

Mille trahit varios aduerso Sole colores.

Contra Aristotelem in generanda iride nullam reflexionem necessariam. Prop. XI.

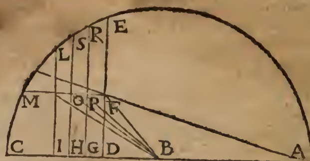
IAM diximus colores quomodo generentur, nunc ad alias difficultates accedamus, & primum quomodo & Sole, & nube oriantur, mox ad rotundationē peruenturi. Aristoteles satis prolixè probare nititur reflexionē fieri ex oculi nostris ad Solem per nubem: quam opinionē Plutarchus quoq; sequitur. Seneca ex Aristotele hoc modo. Nubis iam in guttas versuræ, nec dū tamen pluit, singula stillicidia singula specula esse, à singulis ergo imaginē reddi Solis. Deinde multas imagines, immo innumerabiles, & deuexas, & in præceps transeuntes confundi, itaq;

itaq; arcum multarum imaginũ Solis confusionem esse. Hæc sic probat. Pelues mille die sereno pone, & omnes habeant imaginem Solis, at contra ingens stagnum nõ habebit nisi vnam imaginem, quia omnis circumscripta læuitas, & circundata suis finibus speculum est, ergo stillicidia illa infinita totidem specula sunt, totidemq; Solis facies habent, hæc contra intuenti perturbatæ apparent, nec dispiciuntur interualla quibus singula distant, spatio prohibente discerni, vnde pro singulis apparet vna facies turbida ex omnibus. Ab omni enim lenitate acies suos radios replicat, nihil leuius aqua, & aere, ergo ab aere spisso visus noster in nos reddit, longè autem visum nostrum nobis remittit, qui crassior est, & peruinci non potest, sed radios nostrorum luminum morantur, & eo, vnde exierint, reflectit: sed quia parua sunt Solis colorem, sine figura exprimunt. Deinde quia iu stillicidijs innumerabilibus, & sine interuallo cadentibus reddatur idem color, incipit facies esse non multarum imaginum intermissarum, sed vnius longæ, atq; continuæ. Sed hic multa sunt refellenda. Primò quòd non ex oculis per nubem ad Solem fit reflexio, sed contrario modo, vt probauit libro de anima. Sed hæc abeant, quia leuia sunt. Secundo dicimus ad iridem generandam non esse necessariam reflexionem, sed refractionem, ex guttis enim, stillicidijsq; & corporibus diaphanis non fit reflexio, sed refractio, reflexio enim, à densis, politisq; coporibus, quomodo igitur ibi fieri potest reflexio, si nulla adsunt densa corpora, sed tantum diaphona?

Et si per reflexionem fieret iris, neq; ad nostros oculos perue-

niret. Ad hoc ostendendum sit hemisphęriũ AB C, vapores perpendiculariter ascendentes sint D F E, Sol in Oriente A, radius A F feriat nubis roscidæ partem F, radius reflexus nunquam perueniet ad oculos B, sed supra reflectitur. Est enim lex refractionis, vt ad pares angulos reflectatur, erit reflexa linea F G, quia angulus A F D, est æqualis G F E. Idem eueniet in conuexa nube. In concaua autem si circulus nubis cauæ æquidistaret lunari circulo, impossibilis esset reflexio: nam linea, quæ angulos discriminaret æquales, reflexionis & incidentiæ esset linea visus, non reflexionis. Si igitur per reflexionem fieri oporteret, necesse esset, vt angulus quoq; nubẽ ad idoneum locum locaret. Rectè igitur Philippus Menædeus scripsit, q primus comperit materiam iridis in profundo irradiari, ne ex superficie reflecti.

Necessaria sola igitur refractio est. Afferemus exemplum. Sit hemisphærium A E C, nubes roscida E D L I, Solis radius Orientis A F L, sed perueniens ad F superficiem nubis, quia densius diaphanum, refrangitur F M. Diuidatur nubes in tres partes, secunda tres colores iam dictos FDPG, flauus PGOH, viridis, O H M I cæruleus, & ad oculum B, trahantur radij à punctis diuisionũ. F B, P B, O B, M B, in refracto igitur Solis radio videbitur pars nubis F P flaua, P O viridis, O M cærulea.

Maiorum sententiæ de iridis rotundationis. *Prop. XII.*

DIFFICILLIMAM arcus rotundationis aggredimur rationem nam iridis speculationem inter Naturæ mira neminem præterit. Ob id maiores nostri varia, & admodum

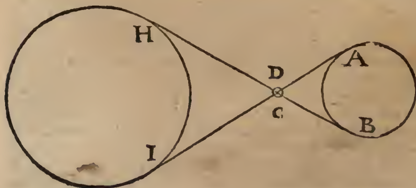
diuer-

diuerſa dixerunt, & vbi diſcordia, ibi doctiſsimorum virorum caligant intellectus. Plato in Thæteto irim Thaumantis, ideſt admirationis filiam eſſe tradidit, non abſurdè eius originem explicans. Plutarchus ab eo à Thaumante genus eam ducere mortales rei miraculo adductos finxiſſe, adludente videlicet ad nominis originem fabula. Cicero libro de natura Deorum. Cur arcus ſpecies nō in Deorum numerum reponitur, eſt enim pulcher, & ob eius ſpeciem, quia cauſam habet admirabilem, Thaumante dicunt eſſe nata. Plato in Cratylo ἶρις ab eo, quod εἴρειν, ideſt loqui, quod nuntia eſt. Ab Heſiodi interprete irim dici, quo προφορικὸν λόγον, ab εἴρω, quod eſt dico, videntes enim eum, admiranteſq́; orationem proferimus. Albumaſar autem arcum dæmonis vocat, pro dæmone idem quod angelus intelligens, ideſt arcus angelicæ conſiderationis, tanquā ad eius notitiam humanus intellectus non perueniat. Plinius nubis cauitatem cauſam eſſe circulationis dixit. Manifeſtum eſt radium Solis immiſſum cauæ nubi, repulſa acie, in Solē refringi. Parianus Artemidorus adijcit, quale genus nubis eſſe debeat, quod talem Soli imaginem reddit. Si ſpeculum, inquit, concauū feceris, quod ſit ſectæ pilæ pars, ſi extra medium conſtiteris; quicunq; iuxta te ſteterint, vniuerſi à te videbuntur propriores tibi quā ſpeculo. Idem, inquit, euenit, quum rotundam, & cauam nubem intuentur à latere, vt Solis imago à latere diſcedat, propriorq́; nobis ſit, & in nos magis conuerſa. Contra hæc Seneca. De ſpeculis duæ opiniones ſunt, alij enim in his ſimulachra cerni putant, ideſt corporum noſtrorum figuras à noſtri corporibus emiſſas, ac temperatas, alij imagines aiunt non eſſe in ſpeculo, ſed ipſa aſpici corpora, retorta oculorū acie, & in ſe rurſus deflexa. Sed nil ad rem hæc pertinent, quomodo res videamus, ſed quomodo imago ſimilis debet è ſpeculo reddi. Deinde ſi velis ſpeculum aeri cōparare, des oportet mihi eandem læuitatē corporis, eandem æqualitatem, eundē nitorem, atqui nullæ nubes ſimilitudinem ſpeculi, per medias ſæpè tranſimus, nec in illis non cernimus, qui montium ſumma conſcendunt, ſpectant nubem, nec tamen imaginem ſuam in illa cernunt. Poſsidonius contra eos, qui irim imaginē Solis dicunt, caua nube cōceptā dicūt, ait. Id, ſi ita eſſet, deberet imago ſe ingerere noſtris obtutubus ex profundo nubis per tantum interſtitij, quantum

ab occidente est ad ortum, hoc est à Sole ad nubem, quæ speculum Solis dicitur, id verò esse falsum euidens comprobat experimentum, quum sæpius visatur iris longè antè nubis superficiem, in qua apparet. Præterea extra speculi centrum imagine apposita cauo speculo obuersa videtur, ideo rotunda Solis circumferentia sursum versa nobis infra versa videri deberet: sed hoc absurdissimum est. Contraria huic opinioni Nicolai Peripatetici est, ait enim aer, terra, & aqua accedendo, & aer recedendo semper in orbes suas curuabunt superficies, & elatos vapores à frigore in nubem conuersos, Sol feriēs eius imaginem, vt conuexum speculum arcualem ostendit. Sed hoc etiā falsissimum est, nam ascendentes vapores rectà à terra ad cælum tendunt, vt ascendentes videamus, nec totum hemisferiū complent, vt conuexam superficiem recipiant, sed partem ad nos proximā: alia quoq; accidūt absurda, quæ pudet refellere.

Iridem circularem apparere. *Prop.* XIII.

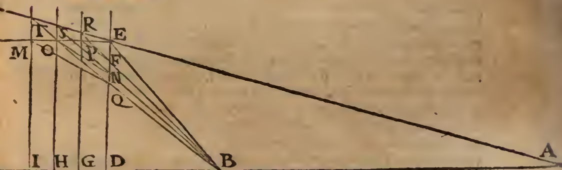
QVIA iris in sublimi apparet, iter nobis ad eam perscrutandam intercidi tur, ideo ex his, quæ in his inferioribus videmus, ad ea quæ in sublimi fiunt, ascendere conabimur. Sed causas rotundationis aggrediemur. Sed vt facilius hæc difficillima intelligantur, aliquas præpositiones præmittamus oportet. Primò quod radij à Sole in pyramidis modum iaculantur, non illos dico, qui à centro se diffunduntur, nam hi nos perpē-

dicu-

dicularitcr feriunt, & si verè ita non sit, à mathematicis tamē ita accipitur, quum minima sit differentia, sed qui à lateribus mouentur, nam diximus libro de lumine, ex omni luminosi parte lumen progredi. Exemplum.

Esto Sol A B, à lateribus radij veniant A I, B H, decussantes se in foramine C D, in opposito pariete rotundam efficiunt figuram B C H, A D I. quæ sit H I. Secundo pupilla nostra rotunda est, & in puncto coeunt radij crystallini, & quum per rotundum foramen à puncto se diffundantur, pyramidem efficiūt habentem conum in oculo in amplo spatio basim circularem, vt iam clarius diximus libro de visione. Tertio & quod valdè refert, quòd non sub quocunq; angulo videntur, quæ refracta videntur, sed stato, constitutoq́; : nam res quæ sub aquis sunt, sub angulo stato refracto videntur, vt libro diximus de refractione. Lucidioris gratia cognitionis exemplum apponere non grauabor.

Sit nubes ex aduerso ex addensato aere asperginosa, iam iam in guttas versura, & in pluuiam casura E D M I, aut caua, aut conuexa, aut recta nil refert, sed sit perpendicularis. Sit fulgēs astrum A, ex aduerso feriens nubem in puncto E, quæ si eiusdem diaphanitatis cum aere esset, transiret in C, at quia densioris, refrangitur, & relabitur in M: & erit refractus radius EM. Hic continet differentias colorum. Sit oculus noster respiciens in B, diuidatur in tres æquales partes E M, & tota nubs E D P G, P G O H, O H M I. Igitur radius E P in prima nubis parte se intingens, eum colorem indui diximus, qui luci pròximior,

idest

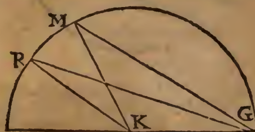
idest flauus, vltima pars nubis O H M I, à radio debilissimo cõfossa. O M in cæruleũ, quasi abnegationis & extinctionis lucis se intingit, medius P O G H æquè valens, colorabitur eo colore, qui ex vtroque componitur, idest viridi. Sed penitius videamus colorationis modum, & quantitates angulorum. Punctus E liberè ad oculum venit. P verò ad F veniens, refrangitur, & ad B venit, extensa igitur B F, relabitur in R, perpendicularis igitur ex PG veniet, elongetur quousq; coeat cum B F, & erit in R, punctus igitur P videbitur in R. Sic punctus O venit in N, accedit ab B, elongetur N B, relabitur in S, vbi coit cum perpendiculari H O: punctus igitur O videbitur in S. Sic punctus M venit per Q in B, relabitur in T, ibi coit cum C M, & punctus M erit in T. Sed si vniuersa nubs E D M I à Sole illustratur, cur igitur sola puncta E P O M videntur? Dicimus radium nostrum B E, construere angulum cum catheto E D, scilicet B E D, qui ferè semirectus est, vel minimum ab eo distans: nam quum linea Horizontis in qua Sol A, oculus B, & centrum iridis D semper sit, erit angulus B D E rectus, & si rectè metimur distantiam A B, semper est semidiameter iridis, vt patet in visione iridis in cælo apparentis, & in iride, quam paulò post dicemus: Est ergo B D æqualis D E, angulus igitur B E D, semirectus. Idem & dicendum de angulo B R G, B S H, B T I, & si æquales non sunt, tamen parum à tali angulo recedunt. Docuit me Plutarchus. Si quis Soli aduersus aquam ore sumat, & ita insputet, vt stillicidia repercussum in Solẽ habeant actutum, comperit cælestis arcus imaginem factam. Et Seneca. Vidi quum fistula aliquo loco rupta est, aquam per tenue foramen elidi, quæ sparsa contra Solem obliquè positum, faciem arcus repræsentat. Idem videbis accidere, si quando volueris obseruare fullonem, quum os aqua impleuerit, & vestimenta tendiculis diducta leuiter aspergit, apparet varios edi colores in illo aere asperso, quales in arcu fulgere solent. Ego igitur cum in cubiculo ore aquam efflarem ex opposito Solis, ex asperginoso aere illo iris videbatur circularis, distans ab oculo meo per iridis semidiametrum, & si oculos in altum attollebam, attollebatur iris, & si deprimebam deprimebatur, sic è lateribus, oculiq; motum sequebatur, & per totum illum asperginosum aerem oculos mouendo, mouebatur iris. Astantes qui

mecum

mecum erant, illam non videbant, nec nisi qui post tergũ erant, in linea, quæ per Solis, oculi, & iridis cẽtrum transiret. Intrans quoq; Sol per fenestrã, quando erat obliquus, maior videbatur. Præterea; iridẽ floridissimam pluries aspexi in Tyburtino fluuio, nam ab alto cadens, circumadiacentem aerem totum irrorat, vbi accedendo, recedendoq́; fit maior, & minor ad oculi distantiam. Ex his concludendo, iridem non videri nisi sub angulo constituto. Cuius hæc diffinitio. Iris est radius Solis refractus ab aere roscido, veniens ad oculum sub angulo constituto. Hîc patet dicentium error, oportere nubem esse concauam, vel conuexam, quum in aere, in cubiculo irrorato, non conuexa, vel concaua nubes, sed recta, vel irregularis est.

Iridem non nisi sub constituto angulo videri. *Prop.* *XIIII.*

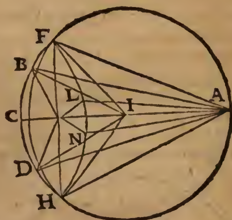
NOs ad hoc demonstrandũ aliquibus mathematicis demõstrationibus vtemur. A duobus pũctis in diametro circuli sumptis, quorum alterum in extremitate, alterum in centro, plures quàm duæ rectæ lineę non constituentur ad easdem partes, ad aliud, atque aliud circumferentiæ punctum.

Nos sic probabimus. Esto semicirculus, cuius centrum K, diametri extremitas G, ab his duobus punctis ad circumferentiam M duæ rectæ GM, KM, dirigantur, duæ lineæ dico ab eisdem signis GK, ad eandem partem M, duæ aliæ rectæ lineæ non constituentur ad aliud punctum, quàm M. Si fieri poterit constituatur, & sit ad R, & sit GR, KR. Quia sicut se habet GM, ad MK, sic GR, ad RK, & permutatim quoque, sicut GM ad GR, sic KM ad KR, sunt autem KM, & KR, æquales (nam ambæ ex centro) ergo GM, ipsi GR æqualis, quod est

contra

contra 18. primi elementorum, & 7. tertij. Igiter non nisi vna iris videri poterit in eo aere illuminato, quia alius angulus, non æqualis erit ei. Omnia igitur hæc in vnum coniungendo, si solùm ab vno puncto oculi sub stato angulo fieri posset refractio, circumuoluendo punctum illum non nisi circulũ efficiet. Rotũditas igitur iridis erit ex sectione pyramidis visualis vniformis cum sectione pyramidis radiorum Solis in superficie plana nubis, quum tunc refractio vndique æqualis fiat, existentibus Solis centro, oculi & iridis in linea vna. Id hoc modo depingemus.

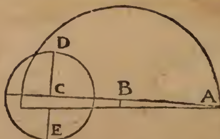

Sit Meridianus A F B D C H, diameter A I C, nubes opposita F E H. Sol A pyramidaliter feriat eam A F, A B, A L, AD, AN, AH, oculus in L, & ex oculo pyramis radiosa concurrat cum eadem Solis nube, vt I F, I L, I D, I N, I H, quæ quum vndiq; ęqualis secans pyramidem Solis, erit communis sectio circulus F B C D H N L, anguli omnes æquales cum lineis oculi, & diametro iridis I F M, I B M, I D M, I L M, I N M, I H M, sic enim radij Solis. Hæc demonstratio videtur Aristoteli de iridis orbitate, vt loco vbi de halone. Sed ex alijs non percipitur, sed non tam clara, & facilis, & de industria occultata.

Iridem

Iridem apparere centro Solis, oculi, & iridis in vna linea existentibus. *Prop. XV.*

NVNQVAM igitur oculus iridem videre poterit, nisi in vna linea Solis centrum, respicientis oculus, & iridis steterint, nam si aliter starent, impossibile esset, vt anguli æquales refractionis ad nostrum oculum constitui possent, quos causam dicimus iridis esse necessariam. Aristoteles pro centro oculi ponit centrũm Horizontis, siue mundi, sed longè distat terræ centrũ ab oculo, sed oculi centrum in superficie terræ, & rectè intuenti semper pars maior semicirculi iridis videbitur. Argumenta quæ me ad id impellunt, sunt, experimenta visa in iride in cubiculo facta, ex aqua ore insufflata, & Sole, quod nunquã iris apparebat, nisi Sol retro stans; oculus, & iridis visæ centrum in vna eademq; linea starent, & dum aer irroratione, & guttulis madebat, eleuando, deprimendoq; caput, eleuabatur, & deprimebatur iris, & circumastantes familiares eam non videbant. nisi qui oculos propè meos haberent, & qui mouebantur, videbant iridem moueri, & qui starent stantem. Idem euenit in iride, quæ in fontibus apparet, qui ex alto in præcipidalapsi, vel è fistulis in aerem guttulas eijcientes, aerem irrorant, & vbi desit irroratus aer, vel angulorum idonea positio, ibi & deest iridis circumferentia, & coloris repræsentatio. Præterea si oculus eleuabitur supra terræ superficiem, maior pars iridis videtur, & si multum integrum circulum, etiam Sole in Horizonte existente. Præterea dum aerem irrorarem, oculum supra mensam ponebam, & non nisi circuli semissem videbam, & secundum proportionem eleuationis circuli à tabula, pars iridis videbatur. Vnde si quis supra montem ascenderit, clarum est, quod aut totum iridis circulum, aut maiorem semisse videbit. Memini dum Hispanijs essem, in ecclesia super Montem serratum dictum, moueri infra nebulas videbam, & pluere, quum ego in sereno cælo supra essem, & vidi irides plusquam semicirculares, sed non perfectè memoror an perfectas viderem Esto Sol in Horizonte, oculus supra montem

Esto A fulgens astrum, oculus supra montem B, erit iridis centrum supra Horizontem, & erit C axis semidiameter D C, & quanto erit maior super axem D C, tanto erit maior semicirculi portio. Nec putetis obsecro, quod omnes oculi vnam iridē videant, & quod omnes oculi sint vnus oculus, nam quot oculi sunt, tot sunt iridis visiones & quisq; suam singularem videt, & si putent omnes eandem videre, & dum mouetur oculus, mouebitur & iris, & si in longa distantia differentia est parua, vel minima, vt inferius dilucidius exponetur. Quærit Seneca cur arcus non impleat orbem, sed dimidia eius pars videatur, quum plurimum porrigitur, incuruaturq;? Dicunt aliqui. Quū Sol sit multo altior nubibus, à superiore tantum illas percutit parte, sequitur vt inferior pars earum non tangatur lumine, ergo quum ab vna parte Solem accipiant, vnam partem eius tantum imitantur, quæ nunquam dimidia maior est. Sed hoc falsum, quia si Sol nubem à superiori parte sit, totam percutit nubem, & si superior sit Sol, superiori parti nubium affunditur, nunquam terra tenus descendit arcus, atqui vsq; ad humum demittitur. Ipsi cauam nubem faciunt, & sectæ pilæ partem, quæ non potest totum orbem reddere, quia ipsa est pars orbis. Sed hoc quoq; falsum est, quia nubem semper cauam quærunt, quū sint aliquando planæ, & tumentes.

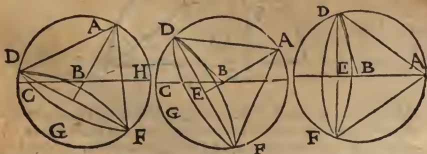
Quod moto oculo mouetur iris. *Prop.* XVI.

HOc maximè animaduertendum, quod qui ambulant, & iridem aspiciunt, singulis passibus, singulæ fiunt nouæ, & videbuntur, vnde semper secum ambulantem videt. Multoties

ties expertus ſum, dum Italiam peragrarem, & plano in agro obequitarem, vbi iridem in cælo conſpicabar, additis calcaribus citato curſu currebam, & mecum currentem iridem nou niſi magna cum voluptate videbam. Amici, qui mecum erant, idem facientes, idem experiebantur. Philippus ſodalis Platonis, vt Alexander refert, ad quodcunq; latus ſe verteret, ipſa iris transferebatur, & ambulans iris mutari videbatur, vt recedentem ſequeretur, & inſequentẽ aufugeret, crocodili more. Legitur apud Geometras quod Philippus Menedęus obſeruauit opticum illud admirabile, quod inſequentes fuigiat, fugientes inſequatur. Cuius cauſa non alia eſt, quam diximus, quod in aere toto roſcido, & à radijs Solis verberato, refractoq;, vbi anguli conſtituti in oculo fiant, ibi & videbitur iris.

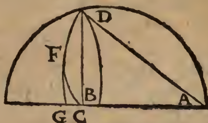
Ex Solis eleuatione, & depreſsione, eleuatur & depremitur iris. Trop. XVII.

DE iridis eleuatione, & depreſsione Ariſtotelis demonſtrationes omittemus, difficillimè enim percipiuntur ab ijs, qui mathematicas ignorant, & mihi videntur aliqua præſupponere, quæ aliter ſe habent. Sed his exemplis rem dilucidiorem reddemus.

In prima figura ſit Sol oriens A, eius radius A D, A F, erit iridis diameter D E F, oculus B, ſub angulo A D B, erit iris, & obſeruaui abſtrolabio in maxima altitudine occidẽte Sole in fine Auguſti 24. gradibus eleuatam. In ſecunda figura eleuatus Sol in A, circulus iridis nobis apparebit minor, & ſi pyramis eadẽ

A D F,& quantum erigitur A,ſcilicet A H ſupra Horizontẽ,tanto iris deprimitur ſub Horizonte, ſcilicet E G, & idem erit angulus ADB, qui primus. In tertia Sol maximè eleuatus, vt minima videatur, niſi D C, & reliqua pars ſub Horizonte F G,angulus quoq; idem erit A D B. Non tamen hoc mirum omittam. Exiſtente Sole è latere,& oculo in centro iridis,ita etiam vt cẽtrum Solis, oculi, & iridis in eadem ſunt linea, ad latus oculos reuoluendo, tunc non videtur iris circularis,ſed crus vnum deſcendens,& colores à latere videntur, ex alto deſcẽndentes, vt prima tenia flaua,poſt viridis,& tertia cærulea videatur.Id nõ ſolum in cubiculo, ore aquam efflaudo ſemper video, ſed fontibus, vbi ſtillis aerẽ aſperginoſum reddunt, vbi paulatim ad iridis centrũ accedendo,oculis tamen animaduertendo ne emphaſis euaneſcat, & in centro circuli conſtitutus ad dextra reuoluendo, videtur iridis crus ferè rectum propè oculos. Commorans ruri multoties accidit eiuſmodi viſionem cõſpicere in iride à nube facta,vt minus vigintiquinq; paſsibus à me longè abeſſet. Multoties quoq; in quadam valle nebuloſa, quum ego eſſem in ſublimi vidi idem crus valde infra deſcẽdere, & ego potius rationes ad ſenſum diſtorqueo, quam ſenſum ad rationem, quod video enim certum eſt, quod diſputo incertum.

Eſto aſtrum A,centrũ iridis B, oculus vero C extra cẽtrum iridis, obliquũm crus iridis DFG, eius diameter DBE,oculus C, reſpiciens crus iridis FG, radij CFCG,ſuis coloribus ſplendẽt. Nec audiendi ſunt blacterones, dicentes non eſſe neceſſarium oculi,centrũ Solis, & iridis eſſe in vna linea. Et ſi pro exemplo addant iridem lucernæ videri extra lineam connectentem centra. Sed exemplum eſt falſum, nam iris lucernæ alterã cauſam habet,quam ipſi ignorant, & iam nos ſupra manifeſtauimus.

Maiorum

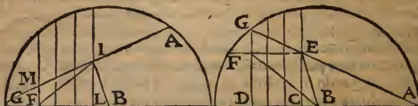
Maiorum opiniones cur iridis portiones quo minores, eò maiores videri. Prop. XVII.

DIXIMVS Oriente, vel Occidente astro iridis semiorbem videri, eo verò ab Horizonte sublato minorem videri, sed portiones maiores semicirculi semper in meridie videri propè Horizontẽ, quàm dum in sublimi apparẽt. Aristoteles problema soluere spopondit, sed promissum non absoluit. Sui clarissimi affectatores varijs rationibus id tentarunt, vt dicemus. Olympiodorus asserit, quando iris semiorbis apparet, is in tenuissimo aere est super terram in sublimi, at vbi prona terram tangit, vbi ingens vaporum spiratio adest, amplioris formæ videtur. Omnia enim per aquã videntibus, longè esse maiora. Literæ quamuis minutæ, & obscurę per vitream pilam aqua plenam maiores clarioresq́; cernuntur. Poma formosiora quã sint videntur, si innatant vitro. Sydera ampliora per nubem aspicienti cernuntur, quia acies nostra in humido labitur, nec apprendere multum fideliter potest, quod manifestũ fit, si poculum adimpleuerit aqua, & in id conieceris anulum, quicquid igitur videtur per humorẽ, longè amplius verò videtur. Altera ratio. Quando in sublimi est longius à nostris oculis abducta est, modo quæ longius videntur, minora videntur, at iris quum Horizonti proxima videtur, proximior & nostris oculis erit, & quæ proximiora, maiora videri. Suessanus dicit, quo quando sol est in Oriente, aut Occidẽte ob multos vapores Horizontis lumen minus clarum est, vnde iridem minus apparentem, & visibilem facit. Contra verò in meridie vbi eleuatus, & à vaporibus liber plus illustrat, & facit vt res maiores videãtur, quàm sint. Sed hæc postrema ratio satis erronea, & contra rationem experientiæ. Olympiodori rationes & si veræ sint, non tamen ad rem faciunt, nam apparens arcus à summo vsque ad imum, semper æqualis & congruus apparet, & quæ in vaporibus mersa sunt, eodem modo vt summum videntur. Neque rationes attingunt scopum, nam & si quæ sub aquis cernuntur maiora conspiciantur, in hac portione in imo conspecta, videtur non solum maior, sed aliter disposita, quàm est in summo. Cardanus dicit quòd oculus iudicat iridem, quò humilior est

eo maior videtur, quoniam distantiam intelligit. Quibus verbis nihil absurdius, quum sensui tribuat, quod est raciocinationis. Plinius. Idem sublimes humili Sole, humilesq; sublimi, & maiores Occidente, vel Oriente, sed in latitudinem diffusi, meridie exiles, verùm ambitu maiores.

Opinio propria quare iridis portiones breuiores, maiores videantur. Prop. XVIII.

SED ratio vera à Mathematicis petenda est: nam teniolæ illæ, siue fasciæ, quæ in iridis circumferentia circumductæ sunt, dum in sublimi videntur, obliquè videntur, secus autem euenit, quando sunt circa terram, nam rectè videntur, & vbi in sublimi contractæ videbantur, hic in imo explicatæ. Quod exemplo clarius patebit.

Esto Sol A in hac prima figura, saucians nubem roscidã ECFD supra Horizontem erectam. Radius A feriens nubis partem E, veniret in G, sed labens propter refractionem, in F peruenit, oculus existens in B videt puncta extremarum teniarum, erit B E, B F, & sub angulo E B F videbit tres iridis colores in linea E F. Secus autem eueniet in secunda figura, nam Sol ascendens puta ad 42 gradus in A, & sit nubs in eadem distantia à B, oculo in L, & eiusdem latitudinis L F I M feriat Sol nubem in I, radius non procedit in G, quoniã nubs densior, refrangitur in F, trahatur linea à puncto B in I, & altera ad punctum F, finis refractionis, videbitur igitur linea colorata I F sub angulo I B F, qui maior est superiori angulo EBF, ibi enim obliquè, hic directè, vt patuit in superioribus, vt quæ obliquè viderẽtur longè minora, quàm quæ directè, si omnia proportione fiant.

In iride

In iride cœlesti sunt apparentes non veri colores. Prop. XIX.

INQVIT Plutarchus meteoricarum affectionum alias esse ex substantia, vt imber, grando, alias ex specie nullam habere substantiam, vt arcus. Posidonius non putat veros colores: nam si vllus esset in arcu color permaneret, & videretur eò manifestius, quò proprius, sed imago arcus è longinquo clara est, interit quum è vicino est ventura. Sed his non consentit Seneca, sed dicit nubem colorari, & eius colorem non vndiq; videri, nam ne ipsa quidem nubes vndiq; apparet, nubem enim nemo, qui in ipsa est videt, nec mirum si eius color non videtur ab eo, à quo ipsa non videtur, atqui & si ipsa non videtur, est tamen color, itaq; non est argumentum falsi coloris, & si ipsa accedentibus apparere desinit. Idem enim euenit nubi, nec ideo falsa est. Præterea dum dicitur tibi, nubem Sole suffectam, non dicitur immixtum esse colorem, velut duro corpori, & manenti, sed fluido, & vago. Insuper dicis omnes fulgores paulatim discuti, huius repentina facies, & interitus. Respondetur proprium esse speculi, quod non per partes struitur, quod apparet, sed statim totũ fit, æquè cito omnis imago in illo aboletur, quàm ponitur. Pythagorici dicunt non esse veros colores, quod diu non permaneant, neq; id euenire subiecti ratione quod in dilapsu sit constitutum. His respondetur non veriorẽ esse hominem diuturnioris vitæ, quàm qui statim productus commoritur. Aristoteles, Alexander, & alij, non veros colores vocánt, sed συμφάσεις, qui enim ex refractione sunt colores, mendaces colores sunt, non enim vbiq;, nec à quocunq; oculo videntur, vt diximus, sed in eo angulo oculo constituto, & si quis esset in eo loco, vbi colores sunt, eos non videret. Veri colores dici debent, qui ex elementorum misturis componuntur. Sunt etiam veri colores, qui ex refractione Solis in crystallino prismate vidẽtur, qui & si refractione lúcis, & diaphani aere densióres causentur, vidẽtur in pariete, & ab omni oculo, & ab omni situ conspiciuntur.

De duplici iride nostrorum maiorum opiniones. *Prop.* XX.

NEc minus difficultatis habet geminatę iridis disquisitio; recensebimus maiorum opiniones, quàm variæ, & à veritate aberrantes. Obseruauimus anno 1590. Sole Occidente superioris iridis eleuationem XXXXII graduum, & inferioris XXXVIII. vt quatuor graduum esset vtriusq; intestitiū. Nicolaus peripateticus dicebat binas irides aliquando videri, & esse à Sole, & Luna genitas, vt Sol vnam, alteram Luna gigneret, sed quam futilis sit hæc opinio, arguit experientia, quod absente Luna à nostro hemisphærio duplex iris visa est. Alia fuit opinio opticorum temporis Alexandri, quod hæc secunda iris esset reflexio primæ. Albertus exemplum affert, probatq; hanc opinionem eiusmodi experimento. Fiat vitreus arcus in tres partes diuisus, cuius suprema circumferētia rubea, media flaua, tertia viridis, & decenter aptatus teneatur contra Solem, vt ab eo in opposito pariete ijdē colores reflectantur. Imaginatur nanq; colores primæ iridis transfundi, vel reflecti in alia nube à prima distanti, & sic duplicatam iridem videri. Sed opinio multipliciter falsa est. Primo si colores ex prima transmitterentur, colores essent eodem ordine constituti, vt primi, sed quia contrario modo. Eadem fuit Cardani opinio. Sed latius refellitur à Scaligero. Dicunt alij geminatas irides, ex geminata nubium oppositione, quia non plus quàm duæ esse possunt, altera in media aeris regione, altera in ima, inferior habet guttas maiores, quia crassior materies, inferior minores, quia subtilior, ob id languidior color: & hæc est quoq; Alexandri opinio, aliter quàm Aristoteles verba sonant, inter-

E
O
D
C
B
F
A

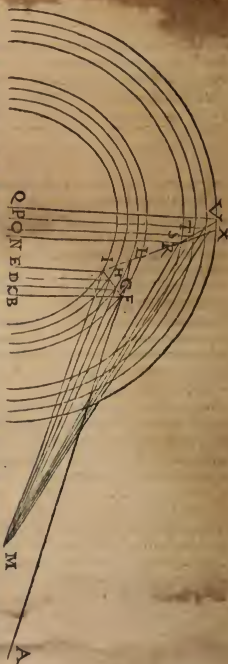
pre-

pretando. Dicit enim quod à secunda iride fit refractio à prima ad Solem, quod in textu abest, sed refactio à prima. Sed si id esset, colores eodẽ modo ordinarentur, vt in subiecto exẽplo. Sol A, ferit primam nubem B C in B, oculus F. Videt B C colores, sic Sol idem feriens superiorem nubem D E, & oculus F vidit refractionis lineam D O, sic duplex colorum ordo.

Duplicem iridem posse apparere. *Prop.* XXI.

NVNC nostram afferemus opinionem, & fortasse Aristotelis germanam, quam ex obscurissimis inuolucris vix elicimus. A Sole enim binæ apparant irides, vna quidem interior, altera exterior, interiorem comprehendens, sectioq; maioris circuli est, quæ certè languidiores colores ostendit, etiam situ aduersa primæ. Interior iris superiorem circumscriptionem puniceam, secundam viridem, tertiam porrò cæruleam habet. Sed exterior & secunda iris exteriorem quidem circumscriptionem cæruleam, secundam viridem, intimam verò puniceam, vt ambarum iridum propinquæ inuicem positæ sint puniceæ. Et hanc secundam irim fieri refracto visu ex nube exteriore ad primam irim, ob id etiam languidiores esse colores ferunt, vtpotè à secunda facta refractione. Amplior enim à minori, & interiori periferia incidit ad Solem. Propinquior enim visus existens refrangitur à periferia propinquissima primæ iridi, propinquissima autem in exteriori iride, minima periferia est, quare hæc habet colorem puniceum, contigua autem & tertia secundum proportionem. Nos exemplo rem obscuram clariorem reddemus. Dicimus ergo solarem radium vehementissimum facillimè primam nubem penetrare, & si nubs tenuis, & adhuc validus erit, etiam in oppositam nubem resilire, idoneã tamen luminum refractioni, & in nubem immergi, & colores eodem modo generare, hoc tamen intersit inter primam & secundam refractionem, vt colores inferioris iridis infra spectentur, superioris verò superius, & sic contrarij erunt colores.

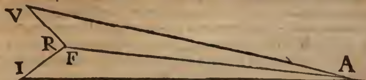
Esto sol A, percutiat nubẽ B C D E F G H I, Solis radius A F, erit F G prima pars flaua, G H secũda viridis, H I tertia pars cærulea, erit oculus M, ergo F M G videt flauum, G M H viridem, G M I cæruleum, & si voluatur nubs circũ circa faciet tres circulos, flauum, viridem, & cæruleum. Radius igitur prior A F L, refractus F I, adhuc validus & robustus transit nubem alteram occurrentẽ N O P Q R S T V, & percutit pũctum R, transiret in X, sed relabitur in V, diuiditur nubs in tres partes, prior R S N O flaua, S T O P, secunda viridis, T V P Q cærulea, & quia linea diuisa R S, S T, T V ex inferiori parte videri non potest, vt in prima ab oculo M videbitur ex superiori, vnde prior pars & non firma R S videbitur, secũda S T, tertia T V, vt angulo superiori V M T videatur cærulea pars T V Q P, angulo S M T videtur media pars S T O P, & angulo S M T videtur prima pars R S N O flauam, si igitur circumducantur puncta R S T V, faciet quatuor circulos, tres tenias cõtinentes, quarum maior vltima cærulea, secunda viridis, tertia flaua, & maior flaua, secunda viridis, tertia cærulea, vt concaua superioris & conuexa inferioris flauæ sint teniæ.

Inter-

Interstitium inter duas irides esse excolorem. *Prop.* XXII.

DIv torsit Alexandrum doctissimum Peripateticum difficillima quæstio, cur media nubes, quæ inter vtramq; iridem iacet, excolor sit, & non tota punicea. Idq; euenit quod nõ putabat duas irides in duas diuersas nubes fieri, in cuius medio aer est, & non nubes asperginosa. Euenit quoq; alia ratione quia anguli, qui colores videre faciunt, non sunt illius quãtitatis, quæ ad colorum visionem requiritur, nam radij illi oculares eo modó nubem feriunt, quo inferiorem, sed contrarij primis, & ijdem sunt. Nam supremam iridem videbamus angulo V A R, infimam verò F A I, trianguli similes & proportionales, ita vt binas irides videre nõ refragratur primę positioni.

Iridem ex lunari radio generari posse. *Prop.* XXIII.

SENECA ait arcum in nocte non fieri, aut admodum raro, quia Luna non habet tantum virium, vt nubes transeat, & illis colorem suffundat, qualem accipiunt à Sole perscriptæ. Aristoteles fieri posse non inficiatur, sed Luna plena, & in occasu, vel ortu posita, dixitq; annorom spacio quinquaginta bis apparuisse. Neuterici nulla ratione hoc dictum putant, nam in vno anno bis visam scribunt, qui Aquilone flaute, & Luna in meridie constituta. Plinius non fieri noctu, quamuis Aristoteles prodat aliquando visum, quod tamen fatetur idem nisi quartadecima Luna posse. Ego autem noctu fieri posse non inficior, nam aqua in Lunæ lumine noctu ore insufflata iridem generabat, sed exilem, & penè perspicuam, vnde multo maius à Lunaribus radijs fieri assentirer. Arati interpres Theui & Ana-

placitum fu iſſe ex diuina inſtitutione, vt eſſet iris atteſtatio fœderis ipſius in Noe poſt diluuium, quo in reliquum terra non fore peritura. Inquiunt prætcrea Deum mundo cladem neq; igni, neq; aqua mũdo illaturam, quod inibi color rubeus viſatur, qui fit ex humido inflammato, quo ſignificatur humectam naturam non præualere, quùm ignis in arquum ſuum vim præferat. Cęruleus verò color, qui & ipſe iridem viſitationem facit. cõſtatq; ex aqueo indigeſto, igneã vim haud ita præcellere videtur pręmoſtrare. Addunt etiam irim non apparere, niſi vbi parum diſſerenauit, partim humoris perſiſtat denſitas, ſerenitatẽ verò ex calido prouenire, ac ſicco, quod igneæ cõgruit virtuti, humoris denſitatem ex frigido, humidoq;, quæ aquæ proprietas eſt. Hæc verò natura diuerſa quùm ſimul fiant, victoriam in ęquilibrio poſitam planè inſinuant. Sunt qui probent, apparente iride xxxx annis nõ venturum iudiciũ, quia in eo ſunt duo colores, rubeus, & viridis, rubeus ex humido inflammato, & ſignificat aqueã naturam igneæ non præualere, quùm ignea in iride nonnihil ſui habeat, viridis color ex aqueo indigeſto, ſignificatq; igneam naturam aquæ non pręualere ex ſimili cauſa, quare ea apparẽte, nec diluuium, nec conflagrationem poſſe eſſe. Non enim diluuium niſi ſumma ſiccitas præceſſerit, & ea exiſtente non fit iris, ſimili ratione conflagratio futura nõ erit, niſi in ſignis humidis pręceſſerit, & ſi humiditas ſit, non erit arcus, non deeſt pars ignea, ſcilicet rubeus color. Sed hæc euanida ſunt: nam ſicut diximus, rubeus color iridis & cæruleus non cauſatur ex humido imflammato, vel indigeſto, vt putabant veteres, & ignotis cauſis, eius quoq: præſagia ignorantur. Quocirca, inquit Plutarchus, fabulantur illum capite taurino ſorbere flumina, Virgilius,

Et bibit ingens

Arquus.

Quum aduẽtat imber, non eaſdem vbicunq; apparuerit minas affert. A meridie magnam vim aquarum trahet, vinci enim poterunt vehementiſsimo Sole, tantum eſt illis virium. Si circa occaſum refulſit, rorabit, & leuiter impluet, ſi ab ortu, circa'ue ſurrexerit, ſerena promittit. Plinius contra hæc. Arcum ne pluuios quidem, aut ſerenos dies cum fide portendit. Poetæ alludentes ad id, quod diuinæ mentis præſagium iris eſſet, Deorum nunciam finxerunt. Vnde Virgilius.

Irim

Irim de cælo misit Saturnia Iuno .

Et humoris ancillam dicebant, quod aera per Iunonem figurabant. quod aerea impreſsio eſſet, nomenq́; ab irim deduxere, quod eſt nunciare . Extat & ruſticanum præſagium, quod ſi fuerit color rubens in albido, ſignificari fertilitatem, cuius ratio eſt, quia is color ex materiæ raritate cauſatur, vbi radius Solis fortius agat, rara autem materia facilè à Sole reſolui poteſt, quo eueniente non inſequuntur iuges pluuiæ, quibus impediri ſolet fertilitas, quod etiam falſum reijcimus ex ſuperiori ratione. Ptolemæus in quadripartito. Iris etiam quæ quandoq; videtur, quum in ſerenis temporibus apparuerit, aerem hyemalem præſignabit, quumq; in temporibus hyemalis aeris formabitur, ſerenum nunciabunt. Sed quod aqua, vel ſerenitatem nunciet, etiam imperiti ſciunt, qui eius generationem cognoſcunt ex materia roſcida . Quippe primò eleuatur vapor, dein à frigore denſatur in nubem, mox reſidentes partes conuertũtur in aquam, nec diu poſt inſequitur pluuia, eo tempore concipitur iris: pluuia dum ad ima fertur, euaneſcere incipit, vertitur in pallorem, viſunturq́; in nubibus virgę intermiſtæ deſcẽdentes, vnde quum viſitur arcus, dicitur vulgo è mari plurimũ bibere. Plautus iocoſiſsimè de anu vini vas exiccante, ait. Ecce autem bibit arcus, pluet hercle hodie. Sed ſi ex ſerenitatis, & pluuiarum viciſstiudine aliquid iudicij nanciſci poterimus, poſt pluuias ſerenitatis præſagium, quia vires aquarum plenitudine exoneratæ, plus lucis habent ad Solem concipiendum. Veſpertina ſequentis diei ſerenitatem ſpondet, quia veſperi ſiccior eſt. Matutina futuram pluuiam oſtendit, quia vas nocturni humoris fert plenum. Sed Aratus geminatam irim pluuiarum euidens prognoſticum dicit.

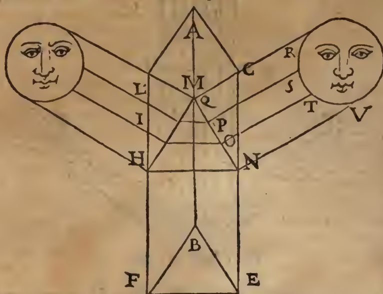
Ἠ διδύμη ἕζωσε διὰ μέγαν οὐρανὸν ἶρις

Confirmat & illius interpres Theon. Inquiẽs. Quum multa fuerit imbrium conſtipatio ex priore iride, altera fit circumſcriptione conſimili, imbrem portendit pluuium.

In priſmate criſtallino iridis colores videri. *Prop.* *XXVI.*

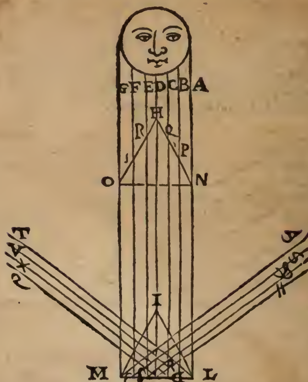
DIFFCILLIMAM rem aggrediemur . Virgula quidem fieri ſolet ſtricta, & triangula. Naſcitur cryſtallus exagona,

gona, quæ si ex transuerso Solem recipit, colorem talem, qualis in arcu videri solet, reddit. Ratio est quod Sol tenuissimam aciem transiens, vbi subtilior pars vitri, flauo colore induitur, postremus autem basim transiens totus obscuratur, ob id cæruleo colore fœdatur. Sed hoc difficilè captu, quia corpus vitreum inæqualiter Soli opponitur, refrangitur, & in diuersam partem colores iaculatur. Exemplum.

Sit vitreum prisma A C D E F, sit Sol C, radius G M, primum & tenuem aciem per transit, & reflectitur in R, alius radius G L, percutiens obliquum latus M H, refrangitur in L P, & ex P labitur in S, ad eundem angulum hæc tenia flaua erit, sic secundus radius G I, refrangitur in O, & I O refrangitur foras O T, & eris viridis tenia, radius vltimus G H refrangitur in H N, & labitur foras N V cærulei coloris. At si aciem Soli perfectè oppones iaculabitur colores ex vnaq; parte binos. Exemplum.
Sit crystallinum prisma directè opponens aciem Soli H N L M O, acies H I, Sol A B C D E F G, cadat radius G M, in extremã aciem, reflectitur in oppositam partem M Y, sic radius F E reflectitur in E Z, & tertius rad ius transiens circa aciem I D reflectitur ſ &, & radius D Y in Y H. Sic & alia parte radius

A L in

A L in L T, radius B α in αν, radius C B in β X, & ex vtraq; paries, vel pauimentum cubiculi colorabitur. Idem eueniet si oculis oppoſueris priſma, nam tres colores eoſdem videbis in oppoſitum parietem. Sed ſemper extremos colores rubeum, & halurgum vbi vmbra aliqua, nam hi colores aliter fieri non poſſent, medij colores in medio plano, vbi lux, & videntur res coloratæ rotundari, nam alia ratione, quàm in oculo æqules anguli cauſantur, nam diximus non poſsibile iridem videri, niſi in æqualibus angulis, & ſemirectis. Idē eueniet in phiala aquę plena, & in omni re, in qua radius pertranſiens diaphanitatem corporis inæqualiter tranſit, vt vnus radius Solis magis altero profundetur.

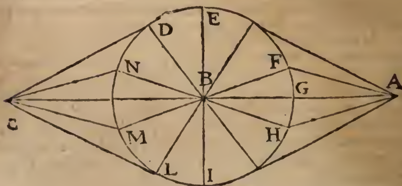
Virgarum colorem eiſdem cauſis prouenire. *Prop.* XXVII.

ARISTOTELES cauſam perſcrutatus, ait, Quum ex obliquo Solis fuerit aliqua nubes materiam habens inæqualem, vt aliqua in parte ſit denſa, in aliqua autem rara, & rurſus aliqua aquoſior, in aliqua aeroſior, tamen ad Solem ab eiuſmodi facta refractione, per puſilla quidem ſpecula non cernitur figura ſolaris: at Solis color intus apparet in parte nubis aliqua rutilans, in aliqua verò viridis, in aliqua flauus ob nubis inæqualitatem, & ſpeculorum diſsimilitudinem. Vocant bacellos huiuſmodi oſtenſiones, quod per rectas quaſdam ſpectentur lineas. Auerroes & Sueſſanus has virgas ſe nunquam vidiſſe fatentur. Plutarchus virgas eſſe dicit affectiones quaſdam, quæ partìm per ſubſtantiã, partìm per ſpeciẽ fiũt, quippe in nube quidem cernitur, ſed colore non proprio, ſed alieno, cuius ſpeciem præſeferunt. Seneca virgas nil aliud eſſe dicit, niſi imperfecti arcus colores, nam facies quidẽ illis picta, ſed nihil curuati habent, & in rectum iacent, fiunt autem iuxta Solem ferè in nube humida, etiam ſe ſpargente, itaq; idem eſt illis, qui in arcu color, tantum figura mutatur, quia nubium quoq;, in quibus extenduntur, alia eſt. Mihi autem experienti duobus modis fieri contigit, & de his puto Ariſtotelem intellexiſſe. Primo claudendo cubiculi feneſtras, & per foramen Sole tranſeunte, videtur eius radij quaſi virga, vel bacellus per obſcuritatem tranſire, huic aquam ore inſufflando videbitur virga, vel radius ille coloratus irinis coloribus, ſed per longum, eo modo quem diximus, quando homo exiſtat in centro iridis vertens ſe ad latus, ore aquam proiiciendo, videtur iris dependens, & irinis coloribus coloratũ, teniæ à ſummo ad imum dependentes, flaua primo, viridis mox, poſtrema cęrulea. Ariſtoteles ait oportet inſpicientem eſſe à nubis latere, quod ab iride eſt differens: quæ quęrebat Solem à tergo in eadem linea cum iridis centro. Alio quoq; modo experti ſumus. Bacellum ligneum accipientes, ſed præſtat, vitreum, & aquam inſufflando bullis, & guttis operiemus, & Soli per longum oppoſitum, videbimus quaſi opalum coloratum, qui lapis irinis

coloribus decoratur, vnaquæq; enim gutta dictis coloribus colorabitur. Vnde si aer roscidus,& radij Solis per densam nubem penetrando eiusmodi coloribus induuntur. Ob id Aristoteles quęrebat aquosam & bullosam nubem.

Halo iisdem causis coloratus videtur. *Prop.* *XXVIII.*

VT ex Aristotele habetur. Halo fit diu circa Solem, noctu circa Lunam, & vbicunq; sydus est, fit ex refractione, & ex nube roscida, quæ sit inter oculos nostros, & astrum, & videtur hic circulus circa astrum, quasi astri corona. Causa rotunditatis est eadem, quæ in iride: nam ab astro ad nubem trahitur linea, quæ refracta ad nostrum oculum peruenit, nec vmquam peruenit nisi anguli, qui sunt incidentiæ & refractionis sint æquales. Exemplum apponemus.

Esto Sol A, oculus noster C, nubes roscida G F E D N M L I H, radius oculum & nubem penetrans A G B C, radius à Sole ad nubem A E, & ex E ad oculum C, sic A I ad oculum C. Sic A F, F M, ad C, & A H, H N ad C, æquales sunt omnes lineæ à Sole ad nubem, nec esse æquales possent omnes, nisi ad circulum essent, & inde à nube ad oculum æquales,& lineæ à centro ad circumferentiam æquales E B I, T B M, H B N, necesse est igitur halonem rotundum videri, angulus enim B I C, & B E C æquales, & B N C, & B M C, & reliqui æquales, qui anguli, vt diximus

mus in iride, sunt in causa, vt colores ex refractione videantur, aliter tota nubes colorata esset. Plutarchus. Area hunc in modum conficitur. Quum inter Lunam, aliud'ue sydus, visumq; nostrum crassus aer, nebulosusq; interuenit, ab illo visus noster confestim reflectitur, laxiusq; circũfunditur, quo deinde in syderis orbem incurrente, duntaxat secundum circumferentiam, continuò circulus videtur circa sydus existere. Huiusmodi autem vsitatus circulus area propterea dicitur, quoniam illic assiduè est area, esse ibi eiusmodi simulachrum videtur, quo nuper visus crassior inciderat. Seneca. Coronæ vbicunq; fiunt, vbicunq; sydus est. Arcus nõ nisi contra Solem, vnde coronam si diuiseris, arcus erit, & fiunt ab omnibus syderibus. Nos halonem vidimus opposito specillo, siue lenticulari portione inter oculos nostros & candelam, vel Solem: apparent enim iridis colores circumcirca, quia vndiq; ibi anguli æquales. Sed color puniceus non videtur circa flauum, quia ibi nulla adest tenebra.

Ex Solis reflexione in opaca nube etiam colores causari.
Prop. XXVIIII.

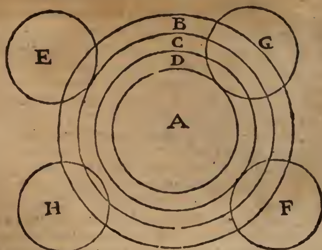
DIXIMVS colores, qui ex refractione nascebantur, nunc autem qui ex reflexione. In reflexione lux multiplicatur, & splendescit, quum densius diaphanum, siue nubes densior sit, quàm vt penetrari posśit, quorum mistione colores nascuntur. Sed non tam pulcherrimi, vt irini, sed obsoleti, & obscurioris coloris. Quum enim nubes lucem non transmittunt, extima superficies cum varia lucis mistione colores gignit. Aureus color videtur fieri ex regesto Solis flauo lumine in densam nubem multiplicato: vel à flauæ lucis continuata densitate: multiplicatur enim lux ex reflexione, vt diximus, nam simplex incidit, duplicatus, quum resilit. Id in stellis videre licet, nam ex ea densitate reflexo Solis lumine, color aureus spectatur, at in nebulis, quæ non solidæ, vel caliginosæ croceus color gignitur. Color verò cæruleus videtur vbi tenuis lux in denso diaphano, idemq; euenit in reflexione, quod euenerat in refractione, Ideo Philosophi qui putabant iridis colores ex nubis

natura causati, dicebant flauum colorem in summo nubis, vbi tenuis erat nubes, cæruleus in imo, vbi crassior. Si igitur in Solis opposito nubes crassæ diaphanitatis, vt radium obtenebret, cærulei coloris tincta conspicietur. Sic ex æqua vtriusque potentia, & lucis, & crassitudinis, viridis exoritur color, videlicet ex modicè crassa nube, & modico lumine. Rubeum colorem iam diximus in iride generari ex densissimo lumine, & nigro nubis colore reflexo. Nubes caliginosa Sole suffusa alba nitet, at in aquam conuersa & iam casura, nigerrima apparet.

Aeris colores in eclipsi videri. *Prop. XXX.*

E TERRA continuò vapores prodeunt, & pars ea vaporum quæ tenuior, leuiorq; summa petit, quæ fœculentior, grauior, & iu imo subsidet, media in medio residet, vt videantur quasi tres circuli terram circundantes, in supremo tenues, in imo terrestres, in medio mediæ naturæ. Sed animaduertendum non semper eiusdem rationis esse vapores, nam secundum tempora, & cælestes cursus variantur. nam aliquando tenues, tenuissimi fiunt, & sic fæculentiores purgatiores, contra autem aliquando vt qui prius terrestres grauesq; fuerint, adeò grauissimi facti, vt inferioribus existentibus grauioribus, prius leuium circulus terrestres contineat, aliquando verò misti, & simul conturbati. Euenit igitur, vt Sol eos feriens splendidus varios gignat colores, vt diximus, sed nobis, qui in eis versantur inconspicui. In lunari enim eclipsi, vmbrã Sole in Lunæ faciem immittente, antequam terreni corporis vmbra ad Lunã perueniat, colores hi ex Solis lumine, & vaporum causati Lunæ vultum prius feriunt, & ex eorum coloribus vaporum qualitates terram obsidentes cognosci possunt. Exemplum addemus.

Erit

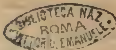
Erit terræ globus AD, circulus primus crassos vapores continens D, secundus medios C, supremus, in quo tenuissimi B, sit vmbra vaporum feriens Lunæ faciem E, quæ quia primum & supremi circuli est rubri coloris Lunę faciem fœdabit, in H verò dimidium medij circuli vt rubei, & viridis coloris Lunæ facies maculetur, in F verò duorum circulorum colores subibit, rubri, & viridis, in G autem trium circulorum colores rubri, viridis, & cærulei. Ex his coloribus naturaliter futuri anni, vel instantis qualitates præcognosci possunt. Alibi Astrologorum opiniones refellemus.

Ex luce, & densiore cæli parte lacteum circulum fieri.
Prop. XXXI.

PLVTARCHVS Philosophorum opiniones referens hæc habet. Pythagoreorum quidam stellæ esse efflagrantiam à sua sede deciduæ: hunc autem, qua peruolitarit tractum circulariter perusisse, quo tempore aurigante Phæthonte cælum conflagrasse dicitur. Quidam Solem iam inde sub initio illac iter fecisse. Sunt qui speculare esse visum putent, Sole fulgores in cæ-

in cælum referiente:quod in arcu cælesti,& in nubibus contingit. Metrodorus Solis transmeatu fieri,esse enim hunc solarem circulum. Parmenides spissi, rariq; mixturam lacteum reddere colorem. Anaxagoras terræ vmbram hac cæli parte consistere, quum Sol terras subiens, cælum vsquequaq; illustrare nõ potest. Democritus stellarum collucentiam multarum, paruarum, cõtiguarumq; inter se collustrantium propter cõstipationem. Aristoteles horum multas opiniones refellit. Quòd non sint stellę ibi existentes probat quòd planetæ omnes sub Zodiaco labuntur. Quòd non sint stellæ remissioris lucis: quum à Sole non aspiciantur,translato Sole deberet transferri lac. Qui dicũt esse reflexionem Solis ad oculos nostros, falsa dicũt,quia ibi non adest nubes, vt in iride,& halone:& si esset reflexio pręsupponit immobile speculum, at cælum semper mouetur. Aristoteles dicit esse aridę exhalationis flammigantiã permultæ, & continuę. Sed hęc opinio omnium pessima: quomodo igitur exhalationes, quę vagę, ab initio mũdi semper eodem loco steterint. Posidonius ignis coagmentationem sydere quidem rariorem, splendore verò densiorem. Cardanus dicit esse ibi cęli densa substantia, syderum rara, contrarium dicens;nam quod lucet densius est, rarum peruium:cęlum esse rarum putet ex luminum transmissione,astra densa esse ex Lunę natura,cùm obiectu lumen Solis aufertur. Sed vera ratio est,quod pars ea cęli densior sit alijs,vt lumen Solis recipere possit, non autem transmittere,vt Luna & cęterę stellę.

FINIS.

Ego Fridericus Metius legi opus Domini Ioannis Baptistæ Portæ Neapolitani, qui in scribitur, De Refractione Optices parte: & nouem continet libros: quorum primus agit De Refractione, & eius accidentibus. 2. De Pilæ Crystallinæ refractione. 3. De Oculorum partium anatome, & earum munijs. 4. De Visione. 5. De Visionis accidentibus. 6. De Cur binis oculis rem vnam videamus. 7. De his quæ intra oculum fiunt, & foris existimantur. 8. De Specillis 9. De coloribus & refractione, scilicet de Iride, & lacteo circulo. In quibus nihil inueni à pietate alienum, nihil bonis moribus contrarium; sed potius Auctoris doctrinam, & solertiam sum admiratus, in quorum fidem propr.a 'æc scripsi manu. Romæ iiij. Id. Mart. An. Domini M.D. X C I I I. die scilicet festo Gloriosi Gregorij Magni.

Fridericus Metius qui supra manu propria.

Imprimatur.

P. Antonius Vicesgerens.

Imprimatur.

Fr. Bartholomæus de Miranda Sacri Palatij Magister.

Imprimatur.

Ardicinus Biandrà Vic. Gen. Neap.

M. Cherubinus Veronensis August. Theol. Archiep. Neap. vidit. Reg. fol. 3.